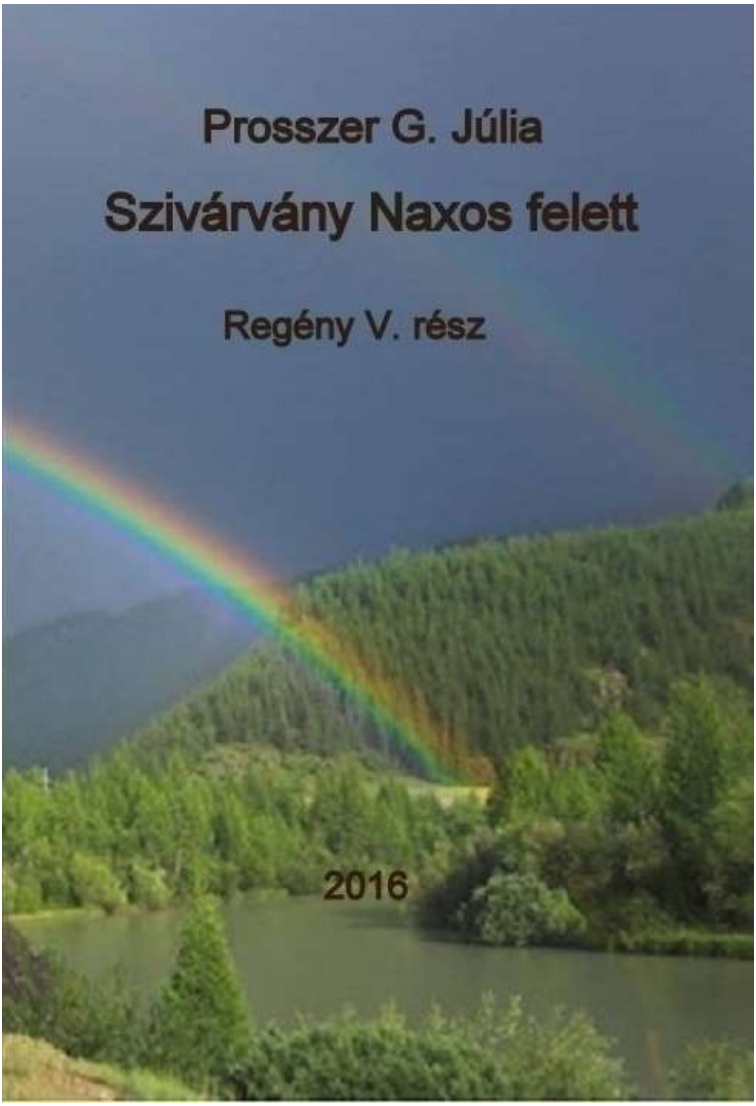
Prosszer G. Júlia
Szivárvány Naxos felett
Regény V. rész
2016

PROSSZER GABRIELLA JÚLIA

SZIVÁRVÁNY NAXOS FELETT
(Szárnyaló lélekkel)

REGÉNY

V. rész

Szivárvány Naxos felett
(*Szárnyaló lélekkel*)
Regény
(V.)
Megjelent a szerző magánkiadásában

Lektorok (+) Árvay Vilmos Gábor
(+) Cecília Swen Kárpáthy

Szerkesztette: a **Szerző**
Korrektor: V. Mucsi Eszter Estilla

Társszerkesztő és nyomdai előkészítő:
V. Mucsi Eszter Estilla

Címlap és hátsó borító: V. Hegedűs Zsuzsa

A Szerzőről a fotókat készítették:

Felelős kiadó: a **Szerző**

Nyomdai kivitelezés:

ELŐSZÓ: PATÓ SELAM

Versek szerzői:

P.G.J. (***a szerző)***
Bereg Mária
Feige Márti
Földes Olga
Hajdú Sára
Hortobágyi Gina
Papp Erzsébet
Pató Selam
Pécsi Éva
Szunyogh Gizella
Tóth-Hekkel Arany
Vagyóczki Kata
V. Hegedűs Zsuzsa
V. Mucsi Eszter Estilla

Grafikák:

Keczely Gabriella
Magas Imre Bernáth
Prosszer Mihály
Vagyóczki Kata
V. Hegedűs Zsuzsa
P.G.J. (***a szerző***)

*

Fotók:

(+) Cecília Swen
Kárpáthy
Feige Márti
Magyari Margit

1. ábra A szerző 1990.
Fotó: (+) ***Cecília Swen Kárpáthy***

ÉGMADARA, TŰNT SZÍVEM...

Mindenki elhagyott – már Te is,
elszürkült az emléke is
a jegenyési nyárnak.
Mindenki elhagyott – már Te is,
árny hullott a fényre is,
mely fürdette a házat.

Mindenki elhagyott – nem baj –
én nem hagyom el magam
de tört szívemmel baj van.
És ha sírok egymagam,
fájdalmam ringat hangtalan,
s az égen piros szárny suhan.

Te mégy, a múltam elviszed...
viharban tornyul egy sziget,
és büszke sorsát állja!
Ha hiszek még, úgy elhiszem
ÉGMADARA lett tűnt szívem,
NAXOS szirtjein elpihen.

(P.G.J.)

ELŐSZÓ

Prosszer G. Júlia Naxosz című életrajzi regényciklusának 5. kötetét kezében tartva, olyan küszöbön áll a korábbi köteteket is ismerő Tisztelt Olvasó, amely minden tekintetben áttörést ígér. Míg ugyanis a szerzőben zajló mentális folyamatok a négy ezt megelőző könyvben főleg a külső események tükrében, s párbeszédekből voltak megismerhetőek, kikövetkeztethetőek, addig a mostaniban kezd szakadozni az a fátyol, amelyen a cselekmény vetítése zajlik, és egyre több helyen pillanthatunk be az író léthez való viszonyának belső megnyilatkozásaiba.

Noha a realitás talajától nem történik elszakadás, hús-vér szereplők vonulnak színre, cselekszenek, majd vonulnak ki -, ahogy terebélyesedik az emocionális relációk gyökérzete, úgy lombosodik is ez az életfa, fény felé törő ágaival filozofikus axiómák rügyeinek sokaságát hozva. Olyanokét, melyek önmagukban is létérvénnyel bírnak, az őket nemző konkrét szituációktól függetlenedve!

Hogy mennyire válhatunk tanúivá éppen az öntudatra ébredés epizódjainak, arra a mű egy félmondata is utal: "gyermekkoromban úgy éreztem, ismerem magam". A szerző ebben az időszakban szembesül azzal, hogy folyamatosan ismeri meg önmagát, s ennek mikéntjét tárja fel előttünk. Az

események csaknem háttérbe szorulnak fontosságukban, prioritást nyer a következetesen emlegetett "kiválasztottság" kérdése: tudatossá válik a rendeltetés felfejtése. Olyan létkérdéseké, mint a kié vagyok, és mire szánva? "Maga a változás is változott." -, írja a mű legelején, sugallva mindazt a fordulatot, amelyet ez az életszakasz tartogat. Határátlépést, amint önmagába olyan mélyre hatol, hogy éppen ezzel kezdi el meghaladni individuális önmagát, makro kozmikus tudatosságába átevezve, új aspektusból fogalmazva meg sarkigazságokat, mint pl.: "a tudatosság fő forrása az élet szeretete, minden életé."

Ez a filozofikus hangnem átlebegi a mű sok részletét. Az emocionális tartalmak konzekvenciáit is, mint pl.: "Amikor az ember mások érzelmeit értékelni tudja, a saját érzelmei is értéket kapnak." Ettől függetlenül a mű nem cáfol rá eredeti arculatára, miszerint írója életének a nagy ágense a Szerelem marad. Ezt domborítja ki az alábbi vallomása is: "Különben számomra a világ – akármelyik földi létezésben – csak környezet volt: évszakokra osztott forgószínpad. Az idő pedig időtlenség, vagyis várakozás, amely mindig egyetlen pillanatra nyílt, arra, amikor rám talált a következő szerelem…"

Ahogy az évszakok, a napszakok hangulatai, úgy az atmoszférák már-már hihetetlen szépséggel

megelevenített lírai leírásai is visszaköszönnek ebben a műben, az első kötetre emlékeztetően. "Kora reggeli napsugár villant elő a Béke-téri fák piros aranyba öltözött koronái közül, s miután beleütközött a társasház keleti ablakaiba, (...) fényes szikrák csaptak ki belőle, és aranyfénybe vonták a dolgozószobámat". Vagy: " Késő éjszaka álltunk az ablak előtt a nappaliban, s gyönyörködtünk a neonfényben szikrázó hóesés leírhatatlan látványában (...) s láttam, hogy felfénylenek a smaragdba játszó szürke szembogarak". A színekkel való bizarr hangulatkeltő írói bravúr pedig nem csügged a későbbiekben sem: " Türkizkék színű nadrágot viselt, citromsárga blúzzal. Tícián vörös haja fiúsan rövidre vágva kiemelte karcsú, hattyúnyakát. Nagy, zöld szeme" -, írja egy jellemzésben, ami mellett megjelenik a szinesztézia ("göndör kacagású nő"), a metafora ("részeg Hold"-ként jeleníti meg egyik szereplőjét). Prosszer G. Júliáról így biztonsággal elmondható, hogy csodálatra méltó írói kelléktárral dolgozik, közben bátran feszegetve kényes kérdéseket.

Az egyik, talán legérdekesebb, az ember birtokolhatatlansága, másik emberi lény által. Annak levezetése, hogy kölcsönadhatunk egymásnak magunkból valamit, ideiglenesen, szabad akaratunkból, de eközben is felsőbb értelemben vett önmagunké maradunk. Megtehetjük ezt szerelemből -,

de képesek lehetünk-e megtenni anélkül is? Ez a kérdéskör pedig megjelenít egy érdekes paradoxont: a rabság állapota nem a szerelem köteléke, hanem az, amelyikből az hiányzik. Hogy uralható-e annak léte illetve hiánya, arra keresi a választ, és hagyja nyitva továbbgondolásra a kérdést az Olvasónak egy rövidke párbeszéd: "– Szeretlek. / – Szerelemmel? Ésszel? Szívvel? Hogyan… / – Akarattal. / – Úgy nem lehet." Újabb axióma!

A művön végigvonul a kettősség életérzése, csakúgy, mint a korábbiakban Gábor és Gabriella duális egésze -, de ezúttal már határtalan intervallumra kiterjesztve, az individuum keretein messze túlmutatóan. Nem csak a szabadság már fent említett fogalmának olyatén megélésében, hogy az éppen a szerelmi kötelékek szabad szövésében nyer létérvényt, de pl. az "ITT ÉS MOST teljessége" valamint a "semmi nem tartós és maradandó" látszólagos kontrasztjában is. Kettősséget jelent a szövegezésben mintegy megszemélyesített Magány egy időszakon átívelő éjszakai dominanciája a nappali léttel szemben, de az is, hogy a jelenről leszakadt személyek esszenciáját, az emlékeket folyamatosan megpróbálja más hordozószemélyekbe interpretálni, a láthatóan mások közt fellelni a láthatatlan egylényegűt, az önálló vándor-entitással bíró Szerelmet.

Ami engem igen elgondolkodtat Prosszer G. Júlia etikai okokból elnagyzolt, ám hiteles dokumentatív értékű művében, s olyannyira, hogy nem hagyhatom említés nélkül: az egy előítéletektől mentes ezredvégi hazai világ képe, s világképe. Prosszer természetesnek mutatja be az egymás iránt felébredő törékenyen gyöngéd vonzalmat, nemi meghatározottságtól függetlenül, s egyáltalán nem képviselteti regényciklusában azt az álláspontot, mely ezzel szemben intoleráns lenne. Bár szereplői diszkrétek, nem hivalkodnak, nem érvelnek, s az önmagukkal való harmóniának köszönhetően tágabb környezetükkel is összhangban élnek, így okot sem adnak atrocitásokra, nagymértékben szubjektívnek tartom azt a képet, melyet fest úgy a női nemről, mint magáról a társadalom egészéről. Talán szerencse (karma) dolga, hogy személy szerint maga az író csak elfogadó, nyitott emberekkel került sorsközösségbe, de lehet eufemizmus is, hogy a megírásra kiválasztott életmozaik-részletek sorában egyéni szemlélete perifériáján túlra hagyta a szerintem igenis ugyancsak létező, elutasítóbb magatartásformájú szereplőket/fordulatokat.

A kötetben kellemesen kiegészítik egymást a könnyed mesélői stílus, a közvetlenség jegyében akár szleng kifejezésekkel is lazítva ("kajákat, föl

ne nyerítsek"), és az emberi lélek mélységeibe lágyan behatoló, filozofikus nagyságrendű problémákat is terítékre venni merő gondolatszálak. Ezek összjátékának köszönhetően egyszerre olvasmányos és tartalmas, s miközben nem fél szólni a hullámvölgyekről sem, konklúziójában mégis a magaslatokat teszi diadalmassá, kidomborítja az élet valódi értékeit, azok megbecsülésére, s miattuk való életörömre indít! Kívánom, hogy minél többek olvassák, s itatódjanak át e mű hangulatával, mely minden ízében cselekvésre serkentő, szeretésre ösztönző üzenetet hordoz!

Pató Selam
Kisebbségekért-díjas
újságíró, író, műfordító

V. Hegedűs Zsuzsa
Mai Kékszakállú

Kimondtad hát a végszót:
– Részedről játék a szerelem…
Buta kis flörtök bús orgiái,
mik lelkedig föl nem értek,
mély nyomot
nem hagytak szíveden…

Téged másfele sodort
az érzelmek árja,
de hagytad, hogy elkísérjenek,
s hullámvölgybe zuhanva
porrá égjenek
a lángoló képzetek.

Újabb- és újabb kalandra
csábítottak a fények,
s most
magukba-roskadtan nyögnek,
kik hittek a szép meséknek.

Váradnak elhagyott szobáin
sóhajok függönye lebben.
Asszonyidnak zokogása hallszik…

Te hajóra szállsz,

s a könnyek tavában,
fagyos közönnyel
evezel tova a vizeken…

*

ENIGMA 30

Mikor már kész voltam
elhinni, hogy a végtelen öle
„egyszervan” szerelmünk
gyümölcsét ringatja,
akkor elsötétültek mind a vizek,
és megperzselt fellegek
zuhantak alá
a fuldokló éjben…

Villámokat küldött felém
haragvó szeme az égnek,
s mennydörögve
szórta rám vak dühét a
messzi mindenség,
mialatt hitem hamvait kacagva
szórta szét
egy gonoszkodó lidérc…

(P.G.J.)

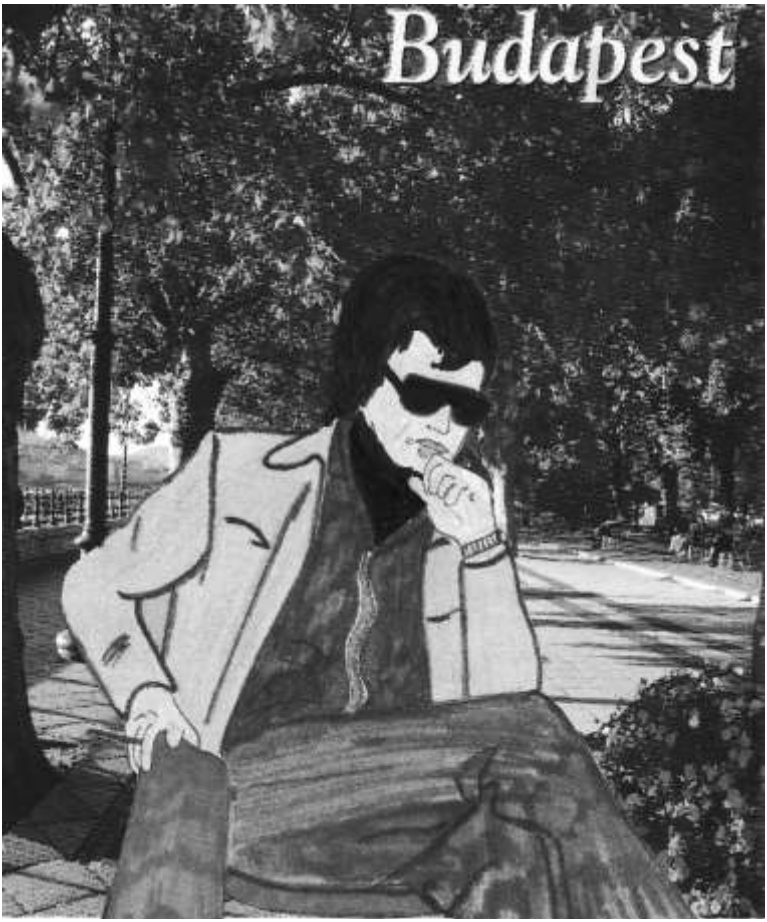

2. ábra Montázs: P.G.J.

3. ábra Szerző 1998. (Fotó: Gy.Feige Márti)

II. TÍZ ÉV BUDAPESTEN

A „Lantosok”
Még nem a szerelem
Vagy mégis…

… 1990. január közepén költöztem fel Budapestre. A családtól, a barátoktól, s gyermekkorom Földi Paradicsomától elszakadni zökkenőmentesen sikerült, mivel tudtam, hogy ez az „elszakadás” nem örökre szól, hogy nem is igazi elszakadás, inkább csak időleges távollét lesz.

Mayától elválni azonban felért egy „hirtelen halállal” – bár tőle sem örökre búcsúztam el, – hisz korábban megígértem neki, hogy a születendő gyermekét én tartom majd a keresztvíz alá…

S hogy hová költöztem a fővárosban?

A történések alapján a tisztelt olvasók joggal hihetnék, hogy természetesen Almássy Lenkével bútoroztam össze.

De nem vele…

A professzorasszony „édesgetett” magához, s én soha egy percre sem bántam meg, hogy inkább hozzá költöztem. Béke-téri tágas lakásába, ahol a Géza úrtól való válása után teljesen egyedül élt. Gyermekük sohasem született, s Eszter asszonynak rokonai is csak Erdélyben éltek.

Evidens volt tehát, hogy Lenke lakása helyett – aki agglegény ikeröccseivel lakott együtt a Budai Várnegyed egyik lebontásra ítélt öreg bérházában –, a professzorasszony pesti lakását választom.

S követ az vessen rám, aki nem ezt tette volna…

A kétszintes, négylakásos társasház egy szépen gondozott park, vagy inkább egy óriás kert közepén épült fel, így aztán a ház külön kis birodalomnak tűnt, és háborítatlan nyugalmat biztosított a lakóinak. Ettől aztán szinte azonnal „otthon” is éreztem magam benne, hisz az ablakból az újvárosi lakásomhoz hasonlóan, gyönyörű zöldövezetre nyílt a kilátás.

Persze beletelt néhány hétbe, amíg tájékozódni tudtam a környéken, a XIII. kerületben, a többi kerületben és a főváros utcáin és terein.

A professzorasszony – továbbiakban egyszerűen csak EszterM –, ahogy ígérte, a lakásban két szobát bocsátott a szabad rendelkezésemre. Egyiket dolgozószobának, a másikat hálószobának rendezhettem be, természetesen a saját bútoraimmal.

Csak a legkedvesebb, a legjobban szívemhez nőtt holmikat hoztam fel magammal, minden mást otthagytam Orsikának, aki odaköltözött a nagyszüleihez, s akkoriban már az Újvárosi Zenei Gimnázium végzős hallgatója volt.

A pesti lakáshoz „tartozott" egy bejárónő is: Janka, EszterM földije, aki minden másnap jött és mosott, főzött, takarított. Sovány, beesett arcú, negyven év körüli vénlány volt, kevés szavú, de nála ragaszkodóbb teremtést nem igen ismertem.

Autónk nem volt (nekem már jogosítványom sem), EszterM-nek viszont sohasem volt, mert mindig autót küldtek érte, ha valahová hívták előadásra vagy kongresszusra, és mivel már nem tanított az egyetemen sem, szüksége se igen volt rá, hisz a taxi is elvitte, amikor színházba és koncertre vagy társaságba ment. Én viszont régen hozzászoktam már a tömegközlekedés használatához, fővárosi viszonylatban. Legföljebb gyakrabban tévedtem el, mint korábban, hisz gyakran átszállásokkal kellett eljutnom a különböző irányban fekvő célállomásokra. Időnként persze taxit is kértem… Például olyankor, ha az utolsó villamosjáratra az ellenkező irányba tartóra szálltam fel. S csak a végállomásnál észleltem a tévedést… (Eleinte sűrűn megesett…) Mobiltelefonom csak kilencvenkettőben lett, így ha nem értem haza éjfélig sem, és nem is szóltam haza, hogy kimaradok,

EszterM persze, hogy Lenkét vagy Jancsi urat zaklatta a telefonhívásokkal (ha otthon találta őket éppen). Aztán később már a fővárosban szerzett új ismerőseimet, barátaimat is… Ha ismerte a számukat. És hát ismerte, mert mindig elkérte tőlem (vagy, ha neki is bemutattam valakit) hát egyenesen tőle.

Anyagilag viszonylag jól álltam, de nem az olvasószerkesztői fizetésem tartotta stabilan, inkább a szerény kis nyugdíjösszegnek volt köszönhető, hogy ritkán volt üres a zsebem… (Pénztárcát sosem hordok magamnál). Szóval: a rezsihez természetesen havonta hozzájárultam, de lakbért EszterM nem fogadott el tőlem, sőt azt is csak évek múlva tudtam meg, hogy a rezsire adott összegeket egy nevemre szóló bankbetétben helyezte el…

A külföldi utazásokra legföljebb zsebpénzt kellett vinnem (azt is csak saját büszkeségem okán), s ha nem volt mire elköltenem, hát a koldusoknak adtam belőle… A világot járva, mindig volt „kikre" elköltenem… (És őszintén bevallom: rémálmaim sem vetítették elő, hogy a rendszerváltás utáni időkben már külföldre sem kell hozzá utaznom…?!!!)

Az 1990-es év olyan volt számomra (nyílván mások számára is), mint amikor vihar előtt mély csönd – fenyegető csönd – ül a tájon…

Jó barátom volt akkortájt Fogarasi Ádám, Újváros ifjú Tanácselnöke, s tőle hallottam először a „rendszerváltás” szót… És azt is, hogy valamiféle új Párt készül átvenni a hatalmat az öreg kommunistáktól… Nem is fogtam föl igazából, hogy miről beszél, mert valószínűleg nem hittem semmiféle „rendszerváltásban”, vagy még inkább: én nem kívántam másik rendszert!!

Nekem a jelenlegi (akkori) is tökéletesen megfelelt.

S ebben a hitben (és reményben) költöztem fel a fővárosba és foglaltam el egy olvasó-szerkesztői íróasztalt, az országban elsőként megalakult Független Irodalmi Társaság (FIT) LANTOSOK c. irodalmi és művészeti lapjának szerkesztőségében.

Hogy mitől akartak függetlennek lenni, csak sejteni lehetett… Az elején. Később persze már bizonyossá vált.

Cégbírósági bejegyzés már sima ügy lehetett, ahogy Lenkétől és Jancsi úrtól megtudtam, de a „függetlenség” ára a teljes állami támogatás megvonása lett. Tehát magyarul: önerőből kellett működtetni és fenntartani a Társaságot, önerőből kellett finanszírozni a lapkiadást és a megtermelt profitot (ha olyan esetleg előfordult) vissza kellett forgatni a működésbe. Tehát nyereségként nem volt szétosztható!

No hiszen?!

Se Rózsa Jancsi, se Almássy Lenke nem volt egy Krőzus, ez világosan kitűnt. S bár lehetett állami pénzre pályázni évente egyszer, ám annak szigorú elszámolási feltételei voltak és minimum egy könyvelőt kellett alkalmazni hozzá.

A tucatnyi nehézség ellenére olajozottan indulhatott a FIT, mert a szponzori, mecénási rendszer csatornáin szép summák áramlottak a Társaság bankszámlájára.

Persze a szponzorokat nem az „égiek" küldték és a mecénások sem a pesti járdák kövén teremtek..?!

Rájuk kellett találni!

Ez kezdetben, mikor még a FIT úgymond monopolhelyzetet élvezhetett, nem volt nehéz. S persze saját ismeretségi köreinkből került ki a legtöbb erkölcsi és anyagi támogató… Ami evidens és tiszta anyagi forrásokat biztosított.

Az 1989. november utolsó hetén történt cégbírósági bejegyzést követően lázas tagtoborzás vette kezdetét a FIT-nél. Lenke szinte valamennyi újságnál leadott egy érdeklődést felkeltő cikket (néhány lap le is közölte), Jancsi úr vállalta a plakátok nyomdai kivitelezését bátyjával, Ignáccal, aki a Globus Nyomdában dolgozott. Majd vele együtt és barátaikkal az országos kiplakátozást is megcsinálták. A professzorasszony és jómagam a

személyes, illetve telefonos tagtoborzást vállaltuk fel.

Három hónap elteltével – február végére – mindannyian nyakig ültünk a szerkesztőségbe érkezett levélhalmok között, s teljes gőzzel, napi huszonnégy órában borítékoltuk és címeztük a kitöltendő jelentkezési lapokat.

Március elején már közel ezer taggal számolt a FIT.

Miközben lázasan válogattuk és rendeztük a beérkezett kéziratokat, képzőművészeti alkotásokat, vele párhuzamosan szerkesztettük az első újságot is.

Negyvenedik születésnapomra két megrendítő és szokatlan ajándékot kaptam – bár egyik sem okozott már meglepetést számomra…

Elkészült a LANTOSOK c. irodalmi és képzőművészeti lap első évfolyamának első száma, ezer példányban és rá két napra, március 27-én megszületett Maya kislánya, Lídia…

KOMISZ, VAD SZAVAK…(2)

... és megint:
komisz, vad szavak tombolnak bennem
kitörésre készen…
és lelkem sincs már, ami visszafogná őket,
kibuknak belőlem, mint csúf koboldok,
(felfordult gyomromból a lőre is
így szokott),
s mikor nyeltem volna vissza
rémülten, s nyögve,
csak még jobban törtetett ki is, meg előre,
..és gondoltam, mindegy is már,
bukjon ki hát minden, ami mérgez,
s bukjon vele mélybe őrült szenvedélyem.

Lelkem elvitte rég az ördög,
valahol Hellasz és Antarktisz között.

(P.G.J.)

SZÍVEM PENGEÉLEN…

Szívem pengeélen
Térdel,
nézem ahogy csorog
Vére

Cserepes föld szomjas
Ajka
Erek nedvét mohón
Issza

Ki pengeélre mellém
Térdelsz
Bűneimről sose
Kérdezz

Nem kérdezem tőled
Én sem
Van-e gyónnivaló
Vétked

Szívem pengeélen
Térdel
Mióta megszeretett
Téged.

(P.G.J.)

A rendszerváltás után – Karrier előtt
Maya nélkül – Örökre
NAXOS FELÉ – egyedül

Dr. Soós Vilmos Kövesdről elköltözve, Újváros „dollár utcának” csúfolt utcájában épített házat, pár éve…

Mayát és a kis Lídiát odaköltöztette, míg a Barabás gyerekek továbbra is az apjukkal maradtak.

A keresztelő után Annához mentem. Vendégek voltak náluk, de amikor halálsápadtan és remegő térdekkel beállítottam a Rapsz villába, szó nélkül belém karolt és elvonszolt a hálószobába. Töltött egy elefánt elkábítására elegendő mennyiségű whiskyt, megitatta velem, aztán ágyba fektetett és mikor már félálomban voltam, magamra hagyott. Távolról hallottam, hogy az ajtóból még visszaszólt:

– Aludj, Szerelmem. Most ez a legjobb, amit tehetsz azért, hogy ép ésszel túléld azt, amit Maya tett veled.

Velem…? – gondoltam kábán, vagy gondolni akartam volna, ha tudok gondolkodni… Persze nem voltam rá képes. A whisky rendesen kiütött, pár órára.

… A szél vadul süvített, megszázszorozva gyászoló lelkemben a fájdalmat.

Ültem a dolgozószobámban, mozdulni se bírtam, minden lélegzet felbolygatta elcsitultnak hitt szenvedéseimet. Most ismertem csak meg saját fájdalmam erejét. Mivel szörnyű árulásnak éreztem, amit Maya akarva vagy akaratlan, de meglépett a szerelmünk ellen, kiszolgáltatott valamit az életünkből a halálnak. Kínomban csak sanyargattam, amit meg akartam ölni, rövid életű szerelmemet, boldogságom emlékét. Ó, Princz Maya: bírni téged az érzés teljességében, álmodozni arról, ami az enyém volt… Öngyilkos halált halt álmok – tudom –, de akkor még nem voltam képes megvédeni magamat, a gondolataimat ellenük!?

Legkétségbeesettebb pillanataimban akkora gyűlöletet éreztem Maya iránt, amely már enyhítette alapvető gyötrelmeimet. De olyan félelmetes mellékhatásokkal, hogy jobban örültem a kínlódásnak, melynek közepén, odabenn, ott élt az én Mayám. Az a gyöngéd, kedves, törékeny asszony, akinek kicsi arca és karcsú teste valaha a boldogság kifogyhatatlan forrásának tűnt fel előttem: az a nő, akiről el sem tudtam volna képzelni, hogy egyszer elhagy (hát nem is hagyott el…?!), aki maga fedeztette fel velem mélyen rejtőző szenvedélyességét, a testiség soha előttem nem próbált erotikus gyönyöreit.

Az ilyen és hasonló gondolatok elviselhetetlenné tették a csalódást, amit éreztem.

Miután már kiálltam annyit, amennyinek az elviselésére egyáltalán képesnek tartottam magamat, még több következett. Jóllehet, hogy már a születésemkor az ÉGIEK leszállították lelkemben azt a fájdalomhatárt, ahol megszakad a szív, én mégis saját önuralmamnak tudtam be, hogy nem őrültem meg a fájdalmaktól, veszteségektől. (Ja, igen: és hát a whiskynek is volt ebben némi szerepe…) Bármennyit szenvedtem, s az sem számított, milyen gyakran, vagy milyen őszintén határoztam el, hogy megváltozom. Megváltoztatom önmagamat és messze kitérek minden szembejövő SZERELEM elől. Csak annál többször lettem szerelmes és mind gyakrabban éreztem a szenvedés erejét egész valómmal… Mindenféle ismeretlen és előre láthatatlan okból, mint amilyen kilencedik keresztlányom, a kis Lídia bájos arcocskájának látványa volt, például… Azért nem általatom magam, saját magam is oka voltam akkori szenvedésemnek, hisz senki sem kényszerített rá, hogy Maya és Vilmoska gyerekéhez bármiféle közöm legyen, miután szerelmemmel a testi kapcsolat – az én döntésemmel – megszűnt. A jó döntés után hoztam egy rosszat. Ennyi történt – mondhatnám.

És titokban azt reméltem, hogy majd egy új szerelem elhozza a megváltást…

De a megváltás egyre késett.

Napközben jól éreztem magam a szerkesztőségben: munkatársaim kedvessége, a barátok szeretete és vidámsága elterelte lelkemet a fájdalom útjából és háromhetente hazautazva Anna karjában még boldognak is éreztem magam. S olykor Lenke rajongó szerelme, vagy EszterM határtalan gyöngédsége nagyon jólesett, de a „megváltást" nem hozták el.

Ahogy azok a vonzalomnak indult, s rövid idő múlva hamvába hullt kapcsolatok sem, melyek majdnem menetrendszerűvé váltak pesti életem évei alatt.

Ahányszor csak szerelemnek „képzeltem" egy kalandot, annak mindig súlyos következménye lett: hiába fogadtam meg, hogy könnyebben veszem az életet, nem fogok annyit lelkizni – soha nem sikerült, amikor úgy adódott! Eddigi életemben mindvégig komolyan nevettem és vidáman szenvedtem – kifelé. A depresszió árnyékként követett, s hogy mégsem győzött felettem, azt a belőlem fel-feltörő cinizmusnak és humorérzéknek köszönhetem, amit én optimista világszemléletnek neveztem el.

TŰNŐDÉS

Lehet, hogy belőlem nem marad más
– talán csak néhány fénykép bús szobák falán –
... s könnyel telnek meg a szemek,
– ha néha reám tekintenek…

Lehet, hogy utánam nem marad más,
– talán csak verssorok a megsárgult lapokon, –
... s tűnődve pergetik ápolt vagy kérges kezek
– ha nem is mond semmit a nevem...

Lehet, hogy hibáztam, vétettem is olykor
– s talán rosszkor akartam revánsot venni a SORSTÓL –
... s pazarló bőséggel termő szeretetemből
az arra érdemesnek nem jutott soha elegendő...

Lehet, hogy belőlem nem marad más
– talán csak néhány lágy akkord emlékeztet rám –
... s ha végleg elnémul a hangszerem
a rigók kicsiny szíve megremeg
és felszállnak mind a néma éjbe,
hogy elkísérjék lelkem Isten elébe.

(P.G.J.)

Prosszer Mihály „Harcos" című alkotása
(Csákberény)

4. ábra

Az idő, hiába rejtőztem el előle, arcomba hullatta ütéseit, és hiába nem akartam, maga a változás is változott. Amikor néha a felszínre bukkantam, nem voltam többé ugyanaz az ember, de ki voltam?

Ki voltam én, akkor és ott, Maya nélkül. – Nélküle – már Örökre?

Pedig akkor még fizikai valójával ÉLT, s telefonon szinte naponta hívott, hogy látogassam meg, hogy beszéljük meg újra és vállaljam föl mégis őt, a babával együtt.

Minden hívása után apátiába zuhantam, s az rosszabb volt, mint a fájdalom!

A NAGY SEMMIT éreztem utána. És, bizony, sokáig tartott, olyan sokáig, hogy már kész lettem volna kiszaladni a világból: aztán az űrből is…

Ismertem a MAGÁNY-t minden méretében és formájában már. A legelviselhetetlenebbnek az éjszaka-magányt tartottam. Alattomos, csak sötétedés után támadó, nappalra eltűnő, kiszámítottan kegyetlenkedő fajta magány ez. Nappal hagyta, hogy már-már normális életet éljek, elhitette velem, hogy ő nincs, nem is volt soha, hogy aztán sötétedés után ádázul a képembe vigyoroghasson! Hogy megszökjem az elől, amit nem tudtam elkerülni, Karin szokását hívtam segítségül s az ágyam

mellé állítottam egy üveg whiskyt… (A jóval korábbra datált és szintén kőkeményre sikeredett elszakadási kísérletemhez még a vodka asszisztált…)

Tehát az éjszaka-magányt újra csak az alkohollal voltam képes elűzni. Természetesen tudtam, hogy többet ártok vele, mint amennyi hasznom lett. Veszélyes vizeken eveztem, de mikor nem…? – mióta erre a világra újra megszülettem?... De éreztem magamba annyi erőt, hogy nem fogok elsüllyedni… Vagy csak bíztam az Égiek segítségében?… Ezt biztosra nem tudnám definiálni még ma sem.

Vágytam Maya után, hogy a karomban tarthassam újra, bár a lelkem mélyén teljeséggel lehetetlennek éreztem kapcsolatunk folytatását. Vágytam a Végtelen Szerelemre, amely akkorra csupán hiányba csomagolt emlékké vált: arra akartam kényszeríteni magam, hogy Maya emlékéből éljek… De ez nyílván nem sikerülhetett… Negyven éves voltam (– a legszebb férfikor – mondhatnám, ha tréfára venném –), de még viccből sem mondhattam volna olyat, hogy elég, ha álmaimban érzek kielégülést… Emlékeztem és vágyakoztam: Maya távol volt és EszterM ott aludt a másik szobában. Előfordult, hogy megrohant a kísértés, hogy bekopogjak hozzá, s megosszam vele tökéletlenségem terhét, az emberlét gyarlóságát, vágytam a női test

melegére, de az utolsó pillanatban visszariasztott saját gyöngeségem. Még nem voltam szabad ember, még Maya szerelmének a foglya voltam, s még Anna szerelme és Lenke rajongó imádata védelmezett ösztönöm ellen: becstelenség lett volna tőlem, ha csupán a testi vágyaknak engedve, a karomba zárom azt a drága nőt, aki a Kölykeként befogadott a házába, s akinek hiába adnék bármit is – ha a szívem nem adhatom – el sem fogadná!

Biztos voltam benne, hogy egyetlen korábbi kapcsolatomat sem lennék képes újrakezdeni… Még Mayával sem lehetnék boldog többé. Ettől a tudattól voltam olyan halálosan magányos! Gyakran kételkedtem is benne akkoriban, vajon igazán szerettem-e én azokat a lányokat és asszonyokat, s ők igazán szerettek-e engem?... Bár mindegyik szerelmet olyan szerelemnek éreztem, amilyenre én vágytam romlatlan ifjúkoromban: eső, napsütésben.

Tehát: szivárványos.

A nőben legyen gyöngédség is, meg szenvedély is, persze, de mindenekelőtt: legyen benne hűség. Vagyis jellem és állhatatosság.

Talán Klára szerelme a legjobb példa erre.

Jobban tettem volna, ha nem megyek bele szorosabb kapcsolatba tanítványaim anyjával és csak barátok maradunk. Ha kitértem volna előle, ha inkább megfutamodom, akkor – hiszen már

Anna szerelmében fürödhettem nap, mint nap, – talán nem is lett volna semmi a későbbi drámai helyzetből. Az utcán köszöntünk volna egymásnak, s a gyerekek jártak volna le hozzám tanulni, és ennyi lett volna. Akkor nem kerültem volna ilyen képtelen és lehetetlen helyzetbe Vilmos bácsival, önmagammal, a világgal és a szerelemmel szemben sem. Ez a helyzet méltatlan egy „kiválasztott" számára…?!

Az érzelmi tudatosság már korán fáklyát gyújtott bennem: szépséget láttam a jóban. Semmi mással nem pótolható örömöt a szerelemben. Gyermekként úgy éreztem – és hittem is benne –, hogy a tudatosság fő forrása az élet szeretete, minden életé. Az érzelmi tudatosság egyik módja annak, hogy emberi jogainkat biztosítva értéket adjunk mások érzelmeinek. Amikor az ember mások érzelmeit értékelni tudja, a saját érzelmei is értéket kapnak.

Szegő Andor, egykori nyugalmazott református lelkész szavai gyakran eszembe jutnak, még ma is:

„Rövidek a napjaink, s a testünk esendő, Kicsim. Az ÉGIEK szándékai ismeretlenek, szeszélyeik kiszámíthatatlanok, akár kiválasztott, akár egyszerű földi halandó az ember. Mégis, a kivá-

lasztottaknak erkölcsi bátorságukkal meg kell védeniük a jót, az ártatlant. Minden körülmények között…”

Le kellett mondanom hát Mayáról!

Nem volt könnyű, de azért voltam kiválasztott, hogy leküzdhessem a nehézségeket és az a legszebb benne, hogy szinte mindig megtehetem és meg is teszem.

… Egy reggel arra ébredtem, hogy megváltozott bennem valami. Mélységes nyugalom áradt szét bennem. Úgy gondoltam szenvedésem évére, mintha csak egy rémálom lett volna, s mikor felébredtem, ottmaradt az éjszakában és ott tartotta magánál a magányt, ott tartotta, örökre. Túl sokat foglalkoztam a múlttal. Ideje volt végre a jelen végtelen lehetőségei felé fordulni, minden erőmmel!

Az égről szivárvány mosolygott le rám… és közben sűrűn hullott a hó az ablakom előtt.

Esett a hó, mint egy meg-meglebbentett fátyol. Meghajlította a parki bokrokat, a kisebb örökzöldeket, letördelte a fák gyengébb ágait.

Vasárnap volt, november utolsó hetében jártunk már, s EszterM 65. születésnapját ünnepeltük egy szűkebb baráti körrel. Valamennyien a tágas Nappaliban ültünk, iszogattunk, beszélgettünk – a

társalgás központi témája természetesen a „rendszerváltás” és a szabadon választott első miniszterelnök személye volt. Engem kivéve talán már mindenkit lázban tartottak akkorra a politikai események…

A hintaszékben ringatózva néztem kifelé az ablakon.

– Évek óta nem volt ekkora havazás – mondtam, kihasználva a pár pillanatnyi csöndet.

– A sarkvidék felől jön – jegyezte meg Jancsi úr. – A meteorológusok szerint hosszú és kemény télre számíthatunk. De gondolom nektek, dunántúliaknak, Annácska – fordult a kanapén mellette ülő Annához a férfi – nem szokatlan ez a sok hó… S persze a télnek is megvannak a maga örömei… Mi például a feleségemmel minden decemberben a Mátrában üdülünk, remek sípályái vannak. Igaz, Mirci? – nézett igazolást várva pirospozsgás arcú asszonyára, aki rá is bólintott.

– Igaz, bizony.

Rózsáné Mária (Mirci) világosbarna szeme alatt állandó jelleggel kékes színű árnyak ültek. Egy jó tízessel idősebb lehetett velem egykorú férjénél, s bár még mindig szép nő volt, fáradtnak és kialvatlannak látszott mindig.

Szegény asszony – gondoltam, – nem lehet könnyű életed Jancsi úr mellett…

Az elnök úr ugyanis gyakran napokra eltűnt. Olyankor senki sem tudta merre jár, s éppen melyik sportszenvedélyének hódol: jégvitorlával száguldozik-e a Balaton rianó jegén, vagy motoros szán túrán vesz részt a Júliai-Alpokban. Már rég kiismerte a hazai sípályák minden csínját-bínját, – ritkán síelt, – mondván, hogy a sí gyerekeknek és nőknek való. Ha elég erős sportellenféllel állt szemben (amilyen például Bernáth Ferenc is volt), hajlandó volt kiállni vele egy gyorsasági-ügyességi lesikló versenyre, de általában azokat a sportokat szerette, amelyeket magányosan élvezhet az ember, és amelyekben a vakmerőség főszerepet játszhat.

Nem volt romantikus lélek. Szilárdan hitt a realitásokban. Elsősorban a tettek embere volt, és mint ilyen, állandóan szembenézett a tényekkel.

Feleségét kivéve, nem létezett más nő a számára, bár a baráti körében „ízes pletykák" keringtek róla és egy bizonyos doktornőről, de még Lenke sem tudott semmi konkrétumot. Jancsi úr pedig természetesen igyekezett fenntartani magáról a hűség látszatát.

A beszélgetés egy ideig a téli sportokról szólt, amit én őszintén untam, hisz sem síelni, sem korcsolyázni nem tudtam, s talán csak szánkóversenyen indulhattam volna – biztos utolsó befutóként.

A göndör-szőkehajú, Adonisz külsővel megáldott ifjú költő, elegánsan föl se véve többek sötét pillantását, rendre heves támadásokat intézett Mirci meghódítására, amiket a zárkózott asszony persze rendre visszavert… Úgy, az ötödik pezsgő kibontása körül, aztán végre ráunt a hiábavaló ostromlásra. De, bár ne unt volna rá, mert odajött hozzám és lazán rátelepedett a hintaszék karfájára. Poharát az enyémhez koccintva felkiáltott:

– Igyunk a gyönyörű amerikai milliomos nőkre, Gáborom!

– Bunkó vagy Déneske – mondtam neki és felálltam.

– De most miért…? – kérdezte a kicsit már elázott, de még így is szívdöglesztő mosolyával a szép ifjú.

– Azért kicsi Byronom, mert ma a ragyogó elméjű, s örökifjú magyar professzorasszonyokra iszunk!

Nem készültem fel rá, hogy megtapsolják frappáns válaszomat, ám a vendégek egytől-egyig letették a poharaikat, és viharosan tapsolni kezdtek!

– Bravó, Gabika! Bravó! – kiáltozták.

No, még ez kellett hozzá, hogy óriási zavarom akkorára nőjön, amitől a fejem búbjától a talpamig iruljak-piruljak.

A szép Cseh Dénes, – akiről addigra már én is szinte mindent tudtam, amit tudni lehetett – nem

volt szívbajos srác. Ha egyszer ő a társaság középpontja akart lenni, akkor az is lett! Déneske még Jancsi úr számára is tönkre tudta tenni a társasági összejöveteleket, pedig elnökünk rendesen észre sem vette, hogy a felesége körül hány aranyifjú legyeskedik. Biztos volt annak rajongó szerelmében és hűségében. Nem szólt bele a dolgaiba, s viszonzásul csak annyit kért, hogy hagyja meg a szabadságát. Ez megtörtént. Cseh Dénes nyílt hódítási szándékai azonban gyakran kiverték még nála is a biztosítékot… Nyilvánvalóan riválisának érezte az ifjú költőt…

Nem voltunk sokan, mert EszterM – bár imádott szórakozni –, inkább csak szűk baráti társaságban érezte jól magát.

Akivel akkor először találkoztam, egy kínai üzletasszony, EszterM barátnője, Zhan Huan volt. Kortalan özvegyasszony, jellegzetesen kínai vonásokkal.

Lenke és Anna jellemzése szerint „cifra, mint egy cirkuszi plakát és karcsú, mint egy piszkavas”, de én kedvesnek és rokonszenvesnek találtam őt és felettébb vonzónak a mosolyát. Amit ha hangoztattam volna is, nyílván azt kaptam volna az én Annámtól, amit mindig is: „kedves és rokonszenves, meg vonzó is számodra, mint miden, ami nőből van alkotva, ugye, Angyalom”

Inkább nem nyilatkoztam Zhanról. Sem senkiről az est folyamán. Mert az ünnepelt kivételével, Anna és Lenke szerint, egy egész ellenséges hadsereg állt szembe velük…

*

"Aranyszálra fűzök minden ragyogó napot
– mikor veled vagyok!
Gyöngynek hittem, igaznak!
– Hallom porba koppanó hangját."

*

"Vannak napok, mikor olyan vagyok,
mint egy szappanbuborék.
Könnyű színes és magasba szállok!"

*

"Adtam, kaptam.
Sokat adtam, keveset kaptam,
mégis nekem van a TÖBB!"

Bereg Mária

Hitvesemnek

Égbe szálltál s én itt maradtam
piros hajnal foglyaként,
utam járom egymagamban, s
a telihold mi rám tekint.
Csikóvágyak börtönében
szabad lelkem felnyerít,
zablát tépek, patám dobban,
és sörényemre szél süvít.
A hársnak mézillata egyre
felém lengedez, de testemre
fonódnak mohón ölelő kezek,
ajkamról halhatatlanságom
csókjait lopják, s húsomon
marakodnak mind a földi hiénák.
De álmaim szabadok, s egyre
feléd visznek, a hársnak újra
virága bomlik, s én még mindig
csak téged szeretlek.

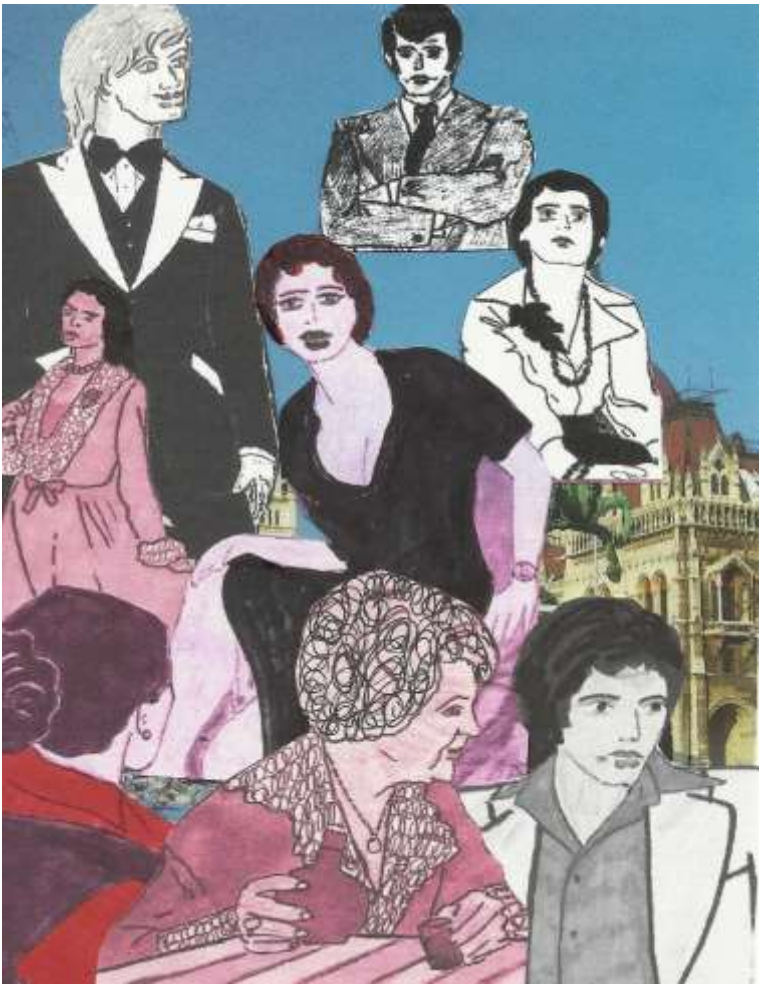

5. ábra EszterM 65. születésnapja
(Montázs: P.G.J.)

… Hétfőn nem mentem be a szerkesztőségbe. Hazahoztam egy paksaméta kéziratot, hogy majd átválogatom őket.

Délután kettő körül ébredtem fel, lezuhanyoztam és csak melegítőbe bújva mentem ki a konyhába, hogy egyek egy tányér forró húslevest, aminek az illata átjárta az egész lakást.

Janka remekül főzött.

EszterM a kanapén feküdt, cigarettázva egy könyvet olvasott.

– Ragyogóan néztél ki tegnap! – mondtam és megpusziltam az arcát.

– Köszönöm – felelte mosolyogva. – Te pedig bámulatos voltál, Kölyök!

– Ugyan… Túlzol…

– Nem. Te valóban egy csodálatos emberke vagy, Kölyök! Ha MÁS is vagy, legalább érzéked van, amihez kell?!

– Legalább…? Azt mondod: legalább…?

EszterM az ajkába harapott.

– Ez bántó neked, ha így gondolom?

Kivettem a kezéből az égő cigarettát és beleszívtam egy gyöngét, aztán visszaadtam.

– Nekem erős… – és persze nem csak a cigarettára értettem. Azonnal vette a lapot.

– Mi bánt, Kölyök?

– Bánt? Mi bántana? Miből gondolod, hogy…

– A színészkedéshez nagyjából annyit értesz, mint az űrhajózáshoz – kuncogott. – Sajnos, egyik adottságból sem mértek bőkezűen az Égiek…?!
– Kellett volna? Ha itt állnék, mint Hamlet, vagy talpig szkafanderben, mint Gagarin, belém szeretnél talán?

Az asszony összerezzent.

– Ne játssz a szavakkal, Kölyök.

Megráztam a fejem.

– Nem én játszom.
– Nem. Te valóban nem játszol a szavakkal. Pontosabban… Te nem szavakkal játszol…
– Hanem…? Mivel?
– Érzelmekkel, Kölyök.

Nevetnem kellett. De nem tudtam nevetni.

– Ugyan, EszterM – mondtam, – hagyjuk már az érzelmeket. Nekem nincsenek is érzelmeim.
– Lehet, Kölyök… Lehet, hogy neked valóban nincsenek is érzelmeid. De érzelmeket váltasz ki… Mindenkiből…
– Ki mindenkiből?
– Tudod te azt…
– Fogalmam sincs, kikre gondolsz – vontam vállat, és kimertem egy tányér levest. Még forró volt.
– Én azt hiszem, hogy tudod – ült fel az asszony. – És azt hiszem, kevés választ el attól, hogy valami őrültséget kövess el, Kölyök. Komolyan mondom, ez őrültség. Ha bármely másik nőről volna szó,

nem Zhanról, szó nélkül félreállnék. Áldásom rátok. De Zhannak… soha nem engedlek át…!

Kis híján kiejtettem kezemből a kanalat.

– Zhan…? De hiszen rá sem néztem egyszer sem…?!

– Ezzel árultad el magad! Azzal, hogy olyan feltűnően kerülted a pillantást…?! Amíg ő csak a te pillantásodat kereste…

– Te megőrültél, EszterM. Még csak nem is tetszik a kínai Barátnéd!

– Kölyök. Ne beszélj mellé. Nekem jó szemem van az ilyesmihez…

Erre majdnem valami durvát találtam felelni (a sok dioptriára célozva), aztán mégis visszanyeltem és csak azt mondtam:

– Nem akarok beszélni róla. Ebédelni szeretnék, ha szabad.

– Persze. Ne haragudj, Kölyök. Talán tényleg rémeket látok…

Elvigyorodtam.

– Rémnek azért nem nevezném?!

Erre hangosan, szívből felnevetett.

– Tudod, hogy imádnivaló a humorod?

– Tudom. S ha tudnád még mi mindenem az…?!

– Remélem, még meg fogom tudni.

Na, bumm! Kellett nekem feleslegesen hősködni…?!

… Néhány hét eltelt. Egyik reggelre méteres hó esett, a közlekedés majdhogynem megbénult a fővárosban, de országos viszonylatban sem volt jobb a helyzet.

Úgy volt, hogy a hét végén leutazom Annához, és persze haza is látogatok, de az időjárás keresztülhúzta a tervemet.

Szombat volt, december első adventi vasárnapja előtt – a katolikus naptár szerint.

EszterM a hintaszékben ringatózva a Lantosok c. lapot olvasta (néha el-elszunyókált), Janka a konyhában csörömpölt, – előző este már nem tudott hazamenni a hóvihar miatt –, én pedig egy régebbi napilapot böngészgettem, kevés lelkesedést sem tanúsítva a politika iránt, inkább az apró hirdetéseket böngésztem. A lemezjátszóból halkan áradt Prokofjev I. szimfóniája (Klasszikus szimfónia). Elnevezését az indokolta, hogy a szerző Haydn stílusát modern elemekkel és humoros fordulatokkal ötvözte – világosított föl EszterM, s még azt is megtudtam tőle, hogy ez a zeneműa neoklasszicizmus egyik legkorábbi példája, s egyben a szerző legnépszerűbb alkotása.

Felőlem lehet – gondoltam kajánul, – de én mégis maradok Beethoven, Csajkovszkij és Chopin muzsikájánál, ha meg is orrol rám Prokofjev atyuska…

Összehajtogattam az újságot és rágyújtottam. A gomolygó füstfelhőn át figyeltem EszterM alvó arcát. Mélységesen megindított a belőle áradó meghittség. Klárára emlékeztetett…

Még biztosan nem lettem szerelmes a professzorasszonyba, de már közelebb éreztem magam hozzá, mint amilyen közelségről egyáltalán álmodni mertem volna… EszterM talán megérezte álmában, hogy figyelem: felnyitotta a szemét, elmosolyodott és kért egy cigarettát.

Szótlanul, óvatosan nézegettük egymást. Lehet, hogy az asszony megsejtette bennem a változást, az iránta felébredt gyöngéd vonzalmat, mert elfordította tőlem az arcát, mintha ez a felismerés olyan törékeny lenne még, amit egy pillantás is elriaszthat… Félteni kell, óvni kell, vigyázni kell rá. És EszterM minden erejével, és néha már erején felül is állandóan védte, ápolgatta nehezen megszerzett boldogságát.

Valahányszor, jelenlétében azon kaptam magam, hogy úgy nézek rá, mint nőre, úgy éreztem, ő is reagál, de nem lehettem biztos benne… Az bizonytalanított el leginkább, hogy amikor már-már elárult volna magáról valami szexuális izgalmat, azonnal rágyújtott és tüstént hosszú előadásba kezdett – valamiről. Azon a békés, hóeséses szombat délutánon például Prokofjevről, majd később arról beszélt, hogy mennyire vágyódik már valamiféle

hasznos elfoglaltság után. Megemlítette, hogy ő lehetne a szerkesztőségi titkár, hiszen én is jól tudom, milyen kivételes tehetsége van a rendkívüli dolgokhoz…
– Komolyan gondolod? – kérdeztem őszinte meglepetéssel.
– Hát persze – felelte. – Nem azért, mintha szükségem lenne a pénzre, nem is kérnék fizetést, de minek kívülálló személlyel betölteni azt az állást a Társaságunknak, amit én is el tudnék látni a rengeteg szabadidőmben?
– Nem kételkedem a rátermettségedben, de…
– Akkor nincs, de.
– Az elnök dönt személyi kérdésekben – érveltem.
– Akkor el van döntve – nevetett. – Akarod, hogy azonnal felhívjuk Jancsi urat?

Én is nevettem.

Aztán megfogtam a kezét és megcsókoltam.
– Talán annyira nem sürgős… Előbb igyunk meg valamit… Whisky jó lesz neked is, ugye?
– Sok jéggel…

Tóth-Hekkel Arany

Szívbohóc

Belenézett a szemembe
Visszanéztem a szemébe
Megérintett!

Játszadozó tekintetek
Rajzolódó kérdőjelek
Ó'ízű érzés!

Pulzusszám száz fölött
Szárnyalva felpörgött
Részegített!

Szívbohócom tótágasa
Bukfenchányó imádata
Megijesztett!

6. ábra Janka (Tusrajz: P.G.J.)

– És víz nélkül. Ahogy én is szeretem – bólintottam rá és kimentem a konyhába, ahol halkan szólt a rádió.

Janka már befejezte a mosogatást és ragyogó rend és tisztaság volt a konyhában.

– Iszol velünk egy whiskyt? – kérdeztem tőle.

– Inkább már hazamennék, ha lehetne Gáborka… Tudod, a kutyáim biztos nagyon hiányolnak… Hiába vitte ki őket a szomszéd, azért csak várják, hogy otthon legyek…

– Megértelek, persze. Hívok taxit…

– Nem szükséges… A villamosok már mindenfelé járnak, bemondta a rádió.

– Azért mi nyugodtabbak lennénk, ha mégis taxival mennél – érveltem, majd tárcsáztam a FŐTAXI számát.

Janka szeme –, mint mindig – állhatatosan kerülte a tekintetemet. Úgy gondoltam haragszik rám valamiért, bár nem hiszem, hogy bármivel is okot adtam volna rá… Egyszer majd rákérdezek – határoztam el gyakran –, aztán mégsem tettem.

Kivettem a jeget a hűtőből, beletördeltem pár darabot egy üvegtálkába és tálcára tettem. Mielőtt visszamentem a szobába, még egy kísérletet tettem Jankával:

– Nem gondoltad meg magad? Bőven belefér egy ital, amíg a taxi ideér…

– Talán tényleg jólesne most… – adta meg magát Janka hűvösen és tekintetével gondosan elkerülve az arcomat, elindult a nappali felé.

… Miután Janka elment és kettesben maradtunk EszterM és én, elbeszélgettünk, elviccelődtünk, nevetgéltünk, s közben a whisky is szépen fogyott a pocakos barna üvegből…

Talán egyszerre komolyodtunk el.

Felfogtuk talán, hogy valamiféle útelágazáshoz, vagy vízválasztóhoz érkeztünk: merre és hogyan tovább…?

Csókolózni kezdtünk. Úgy merültem el EszterM mandulavirág illatában, mint kavics a tóban…?!

(A rafinált illatú parfümökkel kínai üzletasszony barátnője, Zhan Huan látta el.)

– Szeretlek, Kölyök – suttogta EszterM, bele a számba.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem elhajolva a szájától és belenéztem smaragdzöldbe játszó szürke szemébe. Jó másfél éve ismertem már, de akkor először láttam szemüvege nélkül a szemét. (Nekem is kellett már szemüveg, de még sokáig csak olvasáshoz és íráshoz használtam). – Bár csak a te szerelmedben lehetnék ilyen halálosan biztos, Kölyök…

– Szeretlek, EszterM! – jelentettem ki határozottan, és végtelen megkönnyebbülést éreztem, amikor kimondtam végre.

A megismerkedésünk óta vonzódtam hozzá, és az idő múlásával egyre jobban megszerettem.

Igen! Megszerettem, és szerettem volna boldoggá tenni. Akkor és ott pedig úgy éreztem már, hogy a szándékom megmásíthatatlan, visszavonhatatlan, akár a halál: sem földi, sem égi hatalom el nem tántoríthat elhatározásomtól.

Késő éjszaka álltunk az ablak előtt a nappaliban, s gyönyörködtünk a neonfényben szikrázó hóesés leírhatatlan látványában. EszterM fél kézzel átfogta a derekamat. Hogy ott éreztem magam mellett a testét, lassanként elöntött a forrósága. Gömbölyű karja lágyan nehezedett a csípőmre. Felé fordultam, s láttam, hogy felfénylenek a smaragdba játszó szürke szembogarak.

– Megérdemellek én téged? – kérdeztem.

Rátette az ujját a számra, és így szólt:

– A legjobb is kevés lenne hozzád, Kölyök.

Abban a pillanatban úgy érezem, két lény vagyok: az is én vagyok, aki újra elindult és megállíthatatlanul halad szerelmével a teljesség felé, s én vagyok az is, aki tudva tudja, hogy mindaz, amit lát és átél most, az nem lesz – nem lehet – tartós és maradandó…

A nappali kanapéján ölelkeztünk össze először, őrjítő szenvedéllyel.

Jóval éjfél után támolyogtunk csak át EszterM hálószobájába – s nem az italtól szédültünk már akkor. Levetkőztünk és bezuhantunk az ágyba… Testünk összefonódva teljesebben egyesült, mint ahogy előző kapcsolataimban bármikor és Klárán kívül – bárkivel is… El sem hittem?! Azt gondoltam – tudatosan újra és újra –, hogy álmodom és Klárát ölelem… Pedig a testük és az illatuk még csak nem is hasonlított! Klárának napbarnított bőre, karcsú, mégis sportos alakja volt és leginkább zölddióra emlékeztető illat lebegte körül. Rövid, vörösre festett haja az őszi napfény illatára emlékeztetett… EszterM vakítóan fehér teste, mintha márványból lett volna, de bőre úgy sütött, mint az izzó parázs, s rendszerint valamilyen keleti virágillatot árasztott. Természetesen göndör, s alig őszülő göndör fürtjeinek erős dohány- és levendulaillata volt. Nem kellemetlen, de számomra igen szokatlan illategyvelegnek tűnt elsőre…

Hajnalban, teljesen éberen simogattam boldog álomba merült, egyenletesen lélegző EszterM haját. Feje a vállamon pihent. Klára is így aludt el mindig… És hiába tudtam, hogy nem Klára haját simogatom, nem az ő illata kúszik az orromba, s nem az ő testét ölelem… mégis rá gondoltam. Csak rá voltam képes gondolni akkor. És később

is, – EszterM mellett – még nagyon hosszú ideig. Zavart, – hogyne zavart volna?! – ugyanakkor izgalmasnak is találtam ezt a „kettősséget”: elveszett és megtalált szerelmeimmel az ITT és MOST-ban remekül elvoltam. Ez volt az akkori életem értelme: az elveszett és az új „testben” visszatérő SZERELEM.

Boldog voltam.

De törékeny volt ez a BOLDOGSÁG és végtelenül kiszolgáltatott, s könnyen sebezhető.

EszterM megmozdította a fejét. Azt hittem felébredt, s szólni akar, megijedtem, hogy hangja lerombolja ezt a törékeny boldogságot bennem, ezt a valószínűtlen kegyelmi állapotot, amit – hitem szerint –, csak az Égiek bocsáthattak rám akkor.

De az asszony nem ébredt fel, csak reggel, s mikor ágyba hozta az első kávét, már máshogy láttam mindent, és erősebbnek éreztem magamat, mint addig bármikor életem negyven esztendejében.

– Köszönöm neked Kölyök, ezt a felejthetetlen éjszakát. A többit, ami előtte volt, elfelejtettem, s velük a fájdalmakat, a csalódásokat, elfelejtettem minden bánatot és csak annyit kérek, hogy te se őrizz meg magadban mást, csak a csókjaim tüzét, az ölelésem őszinte szenvedélyét. Azt szeretném, hogy ne maradjon benned semmi kétség, hogy ne

legyen benned soha más, csak boldogság, a mi kettőnk boldogsága.

Ezt mondta és várakozóan nézett rám.

– Csak ez van – feleltem megindultan.

– Igaz ez? Boldog vagy, Kölyök? – kérdezte. – Csak a boldogság, amit megéltünk, ami már a miénk, csak az van benned, semmi más?

Rámosolyogtam.

– Igen.

Hosszan nézett rám, belemerítette a szemét a szemembe. Komoly maradt, nem mosolygott vissza, és kicsit elfátyolosodott hangon mondta:

– Akkor senki sem veheti el tőlünk ezt a szerelmet.

Rászorította a száját a számra. Mikor eltávolodott az arca az enyémtől, könnyek remegtek a szempilláin.

SZERELEM

"Megint a szerelem...
megint melléje fekszem..."
Számomra Ő,
az örök idő,
Vele mérem az órát,
a napot,
a perceket,
felhők felett a titkos
végtelenbe. Általa
szárnyalok,
nekem Ő az erő,
a biztonság,
ha nincs velem, mert
távol jár
beteg leszek, erőtlen,
gyönge báb...
Ne hagyj el Életem
Értelme:
SZERELEM.

(P.G.J.)

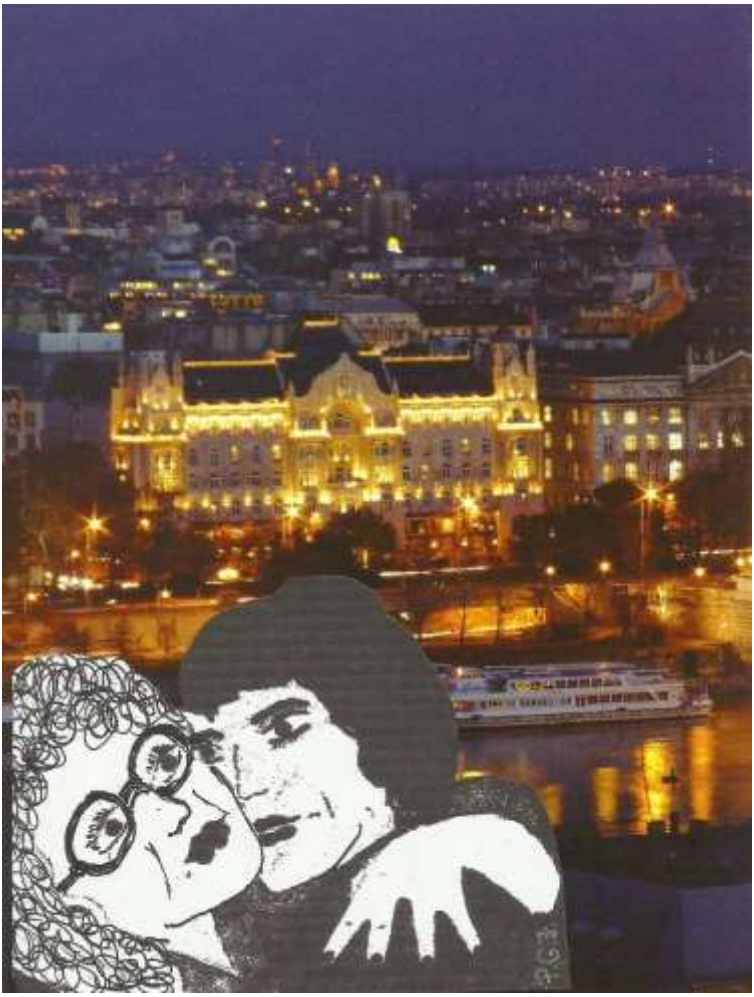

7. ábra Első éjszaka: EszterM (Montázs: P.G.J.)

Azért nem volt minden ilyen egyszerű és könnyű: a szerelem bennem EszterM iránt nem támadt fel máról-holnapra. Minden módot, a valóság valamennyi eszközét csatasorba kellett állítanom, hogy segítségükkel testi-lelki valómat kiragadhassam egy álomvilágból, ahol sokáig Klára személye volt a domináns…

Mert, ami annyi embernek elegendő, hogy együtt éljen le hosszú éveket, vagy akár egy egész életet is: kölcsönös vonzalom, megértés, tisztelet, közös gondolkodásmód, harmónia a testi kapcsolatban – nekem kevés volt az együttéléshez.

Több kellet: szerelem!

Minden más megvolt bennem EszterM iránt, csak éppen az hiányzott, amire annyira vágytam: szerelem! Hogy teljes legyen az életem. Hogy értelmet adjon a szexuális vágyaknak. Szerettem EszterM különleges varázsát, a szédítően magas intellektusát, szerettem őt, mint a szívemhez közel álló emberi lényt, s imádtam, mint nőt, akiből a szenvedélyesség úgy tört ki, mint a vulkán: mindent elsöprő erővel…! De a szerelem hiánya minden ölelkezésünk alkalmával keserű mézet csöppentett az édes mámor italába.

Néha dühös tehetetlenség forgószele ragadott magával: mi lett belőlem? Nem találtam vissza a szerelemhez. Tudtam és éreztem, hogy addig nem

lesz béke bennem, amíg nem jön el „lelkemért ismét” a megváltó szerelem.

Jöjjön bárkivel…?!

Bárkivel!

Ezek a gondolatok néha aztán igazán nyomasztóan hatottak rám. Pedig szép és felhőtlen életünk volt együtt: megértés és harmónia kísérte napjainkat, s kifogyhatatlan szenvedély az éjszakáinkat. Tudtam annyit adni EszterM-nek, amennyitől boldog lehetett és kaptam annyit cserébe, amennyit meg sem érdemeltem talán… Mit akartam még?

Hát, igen.

Szerelmet.

Egy idő után kezdett gyökeret verni bennem valamiféle bizonytalanság: talán méltatlan lennék már egy újabb szerelemre?

Ha így döntöttek volna az Égiek, hát mondják a szemembe, aztán dobjanak le egy jó erős kötelet is hozzá…

„Be vagy má gazolva rendesen igaz, Füleském…? – vigyorgott akkoriban gyakran és nagy kajánul a képembe a bennem megbúvó (olykor segítő szándékkal, olykor gáncsoskodva), az én Kisördögöm.”.

S mi tagadás?

Be voltam gazolva!

Leginkább az nyomasztott – tudatilag –, hogy nem hittem már a szerelemben. A magamében legalábbis nem… Minekután annyi gyorsan hamvába hullt vonzalmat éreztem annak.

… Emlékezetes nap lett 1993. március huszonhetedike.

(Előző nap leutaztam megköszönteni a keresztlányaimat névnapjuk alkalmából: Hajnit és a kicsi Lídiát). Természetesen Annával mentünk volna, s együtt is terveztünk eltölteni pár napot, mivel azon az éven először nem köszöntött személyesen a születésnapomon, csak telefonon hívott fel. Beteg volt – ezt a hangjából is kivettem, – de azt mondta, pár nap és rendbe jön… Nem így történt. Gyomorvérzéssel kórházba került. Megműtötték, de az altatásból már nem jött vissza többé… 27-én délután meghalt. Halálhíre már a Pest felé tartó buszon ülve ért utol: fia, Rapsz Karcsi hívott fel a mobilszámomon, amit aznap reggel a kórházban adtam meg neki.

Emlékezetes nap volt 1993. március huszonhetedike…

Órákig bolyongtam a belváros utcáin, a szemem izzott, meredten bámultam a kirakatokat, s valami leírhatatlan szomjúság tört rám: fejest szerettem volna ugrani egy kád whiskybe. Micsoda

megkönnyebbülés, érezni, amint kiszáradt torkomon lemegy az égő ital. Békében lenni, önmagamnak lenni. Lefeküdni részegen, szomjúság nélkül, emlékek nélkül…

Bolyongásom közben áhítatos, vágyódó pillantásokat vetettem a kocsmák, bárok feliratraira, de sokáig ellent tudtam állni még a kísértésnek. Sajnos, nem végleg. Addig hajszoltam magam a főváros utcáin, amíg a fáradtságtól megtörve be nem léptem egy ismert éjszakai bárba, és meg nem álltam a „vesztes hadvezér méltóságával" a bárpult előtt.

– Mit tölthetek? – kérdezte a középkorú mixer.

– Egy dupla adag felejtést, jég nélkül – mondtam.

A mixer kedvesen elmosolyodott, majd bólintott, mint aki hozzászokott az efféle furcsa rendelésekhez, s érti a tréfát is, aztán a whiskysüveg felé nyúlt. Tisztán emlékszem, hogy egy barna Ballantines üvegből töltött, nem dupla, de tripla adaggal és ugyanazzal a kedves mosollyal, amelyikkel a kérésemet nyugtázta, elém tette az italt.

– Egészségére!

Lehajtottam, ahogy mindig szoktam, de azért rendesen elakadt tőle a lélegzetem, hiszen nem dupla whisky volt, hanem tripla… Mikor már jutott levegő a tüdőmbe, rásegítettem volna egy cigivel is, de hiába tapogattam végig az összes zsebe-

met – volt jó pár belőlük a ruháimon, – cigit egyikben sem találtam. Csak a gyöngyház berakásos arany öngyújtó akadt a kezembe, némi aprópénz társaságában. Aztán eszembe jutott, hogy az utolsó Kentre akkor gyújtottam rá, mikor leszálltam a távolsági buszról.

Végigpásztáztam a dohánypultot, de fehér dobozt nem láttam köztük. Kértem hát egy St. Morizt, – Gerti kedvenc cigarettamárkája volt –, hosszú, elegáns barna szivarkák, kellemes aromával.

Rágyújtottam és megpróbáltam összerakni a dolgokat magamban, mégpedig a következőképpen: én, Valent Gabi, ez idő szerint nem vagyok szerelmes senkibe, illetve egészen pontosan minden eddigi szerelmembe (a mai napon elhunyt Annát is beleértve) lelkileg még mindig szerelmes vagyok. S talán ez lehet az oka – s így az okozati függése is – annak a fennforgásnak, hogy képtelen vagyok szerelemre gyúlni Dr. Marosvásárhelyi Réthy Eszter Éva iránt? De ez a tény semmiképpen sem csökkenti az asszony értékét (a magamét sem), méltó a szerelemre (az enyémre), s aki méltó a szerelemre, azt érdemes szeretni. Ami a megismerkedésünktől kezdve történt, azt érdemes volt végigélni. Ha mód van a folytatásra, én készen állok rá. Semmi okom nincs nem szeretni, s most már – Anna halálával – a párhuzamos kapcsolati

viszony is megszűnt, így minden érzésemmel és érzékemmel EszterM szerelmét szolgálhatom, aki nagyon őszintén és mélyen szeret, aki bevallotta nekem, hogy úgy, ahogy engem, még soha senkit sem szeretett, s valahol én is éreztem, hogy – talán Klára után – ő az, aki majd örök hűséggel fog szeretni. Ez a gondolat nyugtatóként hatott rám… EszterM hűsége és megindítóan őszinte szerelme lett a legszilárdabb kapaszkodója akkori életemnek. Ahogyan korábban Klára szerelme is az volt: biztos pont, szilárd kapaszkodó. Sohasem hagyott cserben. És hittem, hogy EszterM szerelme nem egy új szerelem kezdete, hanem a réginek (Klára szerelmének) folytatása. A „halál után is van élet" – hitem szerint. Nem számít, mit szenvedtem el, vagy tagadtam meg, mennyire taszítottam, vagy vesztettem el az érzést, ha Klára, aki szeretett, s aki EszterM-ben tovább szeret, akkor én nem tudom nem szeretni őt. Szeretni fogom: szerelem nélkül, vagy annak ellenére. Ki fogok tartani mellette, esküszöm a lelkem üdvére! Azelőtt a szerelem vezetett, most én fogom a szerelmet vezetni.

És ezután az okoskodás, meg még egy tripla whisky után, megnyugodva hazaindultam...

Még nem volt túl késő, néhány perccel múlt huszonkét óra. A Suga Bártól kétutcányira laktam, nem hívtam hát taxit sem, s amikor befordultam a sarkon, meglepetésemre pár ismerős jött szembe

velem: Lenke, Rózsa Igi (Jancsi úr nyomdász bátyja) és Gyulai Ági, a FIT könyvelője.
– Hát előkerültél végre, te csavargó – kapta el a nyakamat Lenke és megcsókolt. – Éppen Esztertől jövünk, de ő nem tudta megmondani, hogy mikor jössz haza, pedig óriási meglepetés vár otthon, Zsenikém?!
– Anna meghalt… – bukott ki belőlem és elbőgtem magam.

Ledöbbentek.
– De hogyan?... Mikor?

Elmondtam, amennyit tudtam.
– Igazán sajnálatos, sőt tragikus. Fogadd őszinte együttérzésünket Gabika – ölelt magához Igi, majd Ági is megpuszilt és azt mondta:
– Bár én csak nemrég ismerhettem meg, nagyon kedveltem.
– Annával egy igazi „ikont” vesztettünk el – tette hozzá megrendülve Lenke.
– Feljöttök? – kérdeztem.
– Inkább halasszuk holnapra, Gabikám. Ugyanis van más is, amit úgyis okvetlenül meg kell majd beszélnünk. Reggel találkozunk a Szerkesztőségben, rendben?
– Oké…

Elköszöntünk egymástól.

Arra ébredtem, hogy EszterM a karjaim között van. Ő ébresztett fel a csókjaival. – Éjjel vártam, hogy bejössz hozzám…

Rájöttem, hogy nem álmodok, lassan felültem. EszterM kicsit odébb húzódott az ágyon, mosolygott, de a szeme szomorúnak, magányosnak látszott.

Sietősen öltöztem fel, és teli voltam kétséggel.

Miért?

– Későn jöttél meg az éjszaka…

– Kószáltam a városban.

– Tudom… Ferenc hívott fel az este… mélyen megrázott a hír… Mélyen együtt érzek veled Kölyök…

Cigarettára gyújtottam.

– Köszönöm. Most be kell mennem a Szerkesztőségbe, Lenke szerint fontos ügyeket kell megbeszélnünk. Találkoztam velük tegnap éjjel…

– Semmit sem mondtak? – kérdezte és a köntöséért nyúlt. – Főzök egy kávét…

– Semmit. Látták, hogy túlzaklatott vagyok.

Aztán már a konyhában folytattuk a beszélgetést egy kávé mellett.

– Elkészült a könyved. Ezer kötet, ötszáz oldalon a regénytrilógiád első része: NAXOS FELÉ címmel. Tegnap már ki is fizettem a nyomdaköltség és

a házhozszállítás árát. Bárcsak Annácska is megérhette volna…

Percekig föl sem fogtam az örömhírt.

– Büszke vagyok rád, Kölyök! Ugye örülsz?

– Igen… Persze… Hogyne… Bár még annyira hihetetlen…

– Megértelek… Hiszen meglehetősen hosszú és körülményes utat járt be a kéziratod, amíg nyomdába került… még a rendszerváltás előtt, ahogy Annától tudom. Bözsikénél volt a kézirat, de a váratlan halála 89-ben megakadályozta, hogy lektorálja is. Néhány jegyzetet készített csupán hozzá, szövegellenőrzés címmel, amit aztán meg is találtak a nyomdában…

– Igen… Emlékszem már… Anna mondta is… és kérte, hogy bízzam rá a kézirat sorsát. Így került a Glóbusba, Igiékhez… De mélyen hallgatott róla, hogy mikor kezdtek foglalkozni vele.

– Talán csak a huszonnegyedik órában, mint kiderült – mondta EszterM. – A nyomdát ugyanis egy hónap múlva bezárják, s már folynak a privatizálásáról a tárgyalások. Azt is rebesgetik, hogy valószínűleg majd lebontatja az új tulajdonos…

– Szép kilátások – dünnyögtem. – Nyílván a szerkesztőségünk is szedheti a sátorfáját és kereshet másik helyet. Nem hiszem, hogy a FIT Szövetség utcai Székházába be lehetne zsúfolni még egy szerkesztőséget is?!

– Hát, aligha lehetne – értett egyet EszterM. – De majd kitalálunk valamit, Kölyök. Most menj el a nyomdába és küldd haza a könyveket, én megvárom és átveszem őket. Aztán utánad megyek én is. Jó lesz így?
– Igen… És köszönöm, drága. Nem is tudom, mi lenne velem nélküled… Imádlak, és szükségem van rád. Nem érzed?
– Érzem…
– Akkor miért olyan szomorú és magányos a szemed?
– Olyan, valóban? – nevette el magát. – Észre sem vettem. – Rám emelte tekintetét: arca sugárzóan boldog volt. – És most? – kérdezte évődő, vidám hangon.
– Most már nem…
– Látod, ilyen egyszerű – mondta.
– Igen, egyszerű – bólintottam és tudtam, hogy nem az.

Átnyúlt az asztal fölött és megfogta a kezemet.
– Szeretsz engem, Kölyök?
– Szeretlek.
– Szerelemmel? Ésszel? Szívvel? Hogyan…
– Akarattal.
– Úgy nem lehet.
– Nekem lehet.

– Kezdek aggódni, Kölyök – mondta EszterM. – Olyan könnyű végzetes hibát elkövetni.
– Nem bízol bennem? – kérdeztem.
– De igen. Benned bízom…
– És magadban?
– Nem tudom… Olyan egyszerűnek látszott az egész… És én nem hittem, hogy téged ennyire meggyötörhet, összetörhet, megsemmisíthet egy-egy veszteség… Én… én mindent megteszek, hogy talpra állj, de kérlek, segíts nekem hinni a boldogságunkban, Kölyök! – EszterM elsírta magát.
– Ne sírj!
– Nem sírnék, ha átölelnél.

Megtettem, s közben arra gondoltam, hogy igaza van: nem sokat segítettem eddig. Mindent ráhagytam az idő gyógyító erejére. Pedig a lelkem mélyén nagyon akartam én gyógyulni. Akarok – hajtogattam konokul –, sikerülnie kell hát. Muszáj. Mégis sokáig kétségeim voltak az eredményt illetően. És a kétségek, annak az akaratlan börtönnek voltak a téglái, amelyekbe be voltam zárva. Igazából én magam voltam a börtön, hét lakattal őrzött kudarcomnak: kudarcot vallottam a magánéletemre vonatkozó legszebb, legboldogabb terveimmel, kudarcot vallottam Maya szerelmével… Ki tudja, ki tudhatja (az Égiek biztosan), hogy a kö-

vetkező – annyira várt új szerelmemmel nem fogok-e kudarcot vallani…? Talán máris kudarcot vallottam, és egy szép napon meg fogok futamodni EszterM elől. Hacsak nem ez az igazi börtön, kitartani EszterM-hez láncolva, külsőleg olyannak lenni, mintha szabad ember volnék, de ha valaki a szemembe néz, látni fogja a téglafal körvonalait.

… Az elnök nem jött be a szerkesztőségbe, bár a rendkívüli vezetőségi ülést éppen ő rendelte el telefonon. Mircitől aztán megtudtuk, hogy valahová vidékre kellett leutazni, halaszthatatlan, sürgős ügyben, de azt, hogy pontosan hová, ő sem tudta megmondani.

Idegesen dohányoztunk, s egymás szavába vágva elméleteket gyártottunk s döntöttünk meg, amikor Rózsa Igi érkezett futólépésben.

Cingár, erősen kopaszodó, ötvenöt éves, szemüveges férfi volt. Fikarcnyit sem hasonlított a kisportolt testű, jóvágású öccséhez. Ám szívében és lelkében ezerszer volt jobb és különb nála.

– A minisztériumi pasas mindjárt itt lesz – jelentette be. – Őrizzük meg a hidegvérünket, barátaim!

Ahogy mondotta, úgy is lett. Rövid idő múlva a nyugdíjba vonult Bernáth Ferenc utódja lépett be az ajtón, szakállas arcát földöntúli derűs

LÁZADÁS

... eddig a mát a tegnap álma fűszerezte…
Kalimpál szívem, izzad tenyerem,
s formál liluló ajkam dacos nemeket végre,
mire majdnem teljesen lett mindennek vége,
de nincsen, mert egy ősz hajszálon még ott remeg,
elrozsdállt szablyán – életem…

(P.G.J.)

*

Pató Selam

Mint stigma…

... mennyei fájdalom
által megszentelt éjben
lelki szentélyem lángjába várlak,
villámokból vetem meg ágyad,
világokat fakasztó fények
özönében fürösztöm Lényed,
s érzem, ahogyan átparázslik
bőröd selymén a végtelen
és Jelet éget létemen...

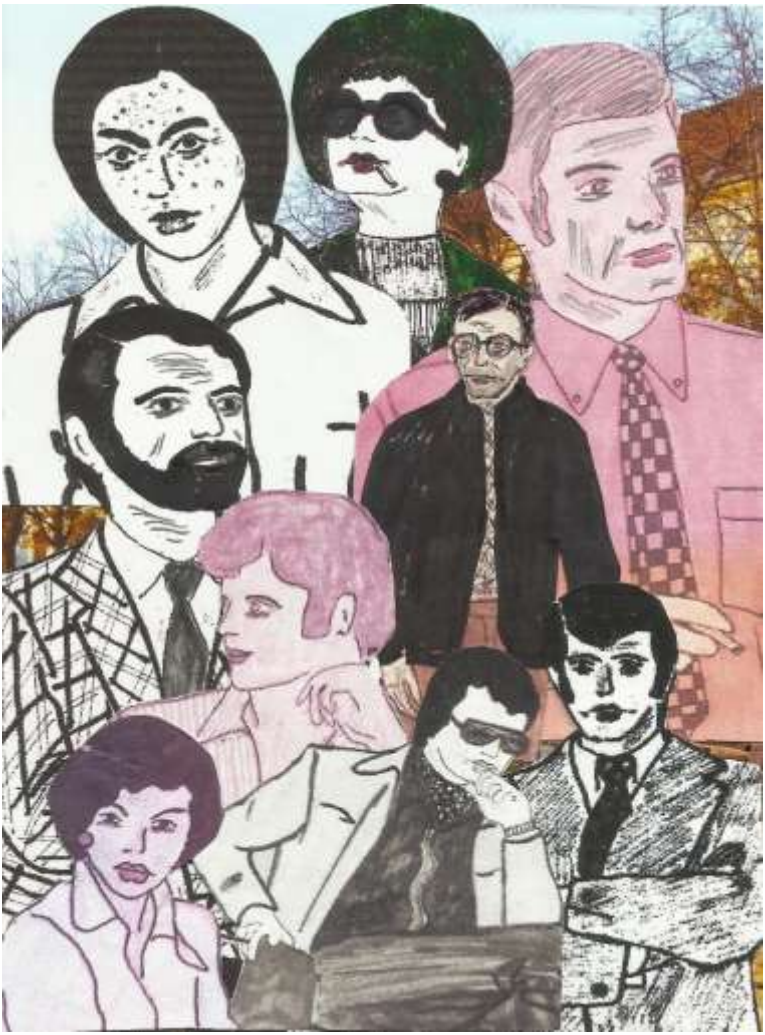

8. ábra A privatizáció napja (Montázs: P.G.J.)

mosoly öntötte el, s olyan elégedetten dörzsölgette a kezeit, mintha bankot robbantott volna a MONTE CARLO-i játékkaszinóban, és a nyeremény átvételéhez készülődne. Hamarosan megtudtuk örömének okát – ami igencsak elszomorított bennünket.

– Kenézy Tóth Mátyás vagyok a Privatizációs ügyekkel megbízott miniszteri biztos titkára, üdvözlöm önöket hölgyeim és uraim. A Globus Nyomdát eladtuk, a formaságokat már elintéztük, s a FIT-nek a vételárból kétszázezer forintot ajánlunk fel, amiből a szerkesztőségük kiköltöztetetését bizonyára meg tudják majd oldani. A kiköltözéshez egy hetet adhatunk, nem többet. Kérem, szíveskedjenek tudomásul venni az elhangzottakat.

Lenke és én összenéztünk. Nesze neked szabadon szárnyaló demokratikus kultúra…?!

Viszont a kétszázezres gesztust nem lett volna illő visszautasítani.

Elfogadtuk.

Lenke és Gyulai Ági elmentek a Minisztériumba, mi többiek pedig hozzáláttunk a szerkesztőségi anyag „bedobozolásához”…

Alig múlt déli tizenkét óra, amikor EszterM is megérkezett.

– Igyekezzünk, gyerekek. Este hétkor állófogadás lesz a Szonáta Presszóban. Díszes meghívók kiküldésére már nincs idő, de mindenkit elvárok, aki itt van.
– Csak nem a mi kis zseni olvasószerkesztőnket ünnepeljük, megint? – kérdezte Cseh Déneske, kissé irigykedő mosolyra húzva szép ívű ajkait.

EszterM különös pillantást vetett az ifjú költőre.
– S ha, igen…? Egyébként nem ártana neked is összekapnod magad kicsi Byronunk, ha be akarnád hozni a lemaradást…?!
– Végy engem is anyaian gyöngéd és pénzzel vastagon bélelt szárnyaid alá, Eszter asszony, s akkor képes leszek rá?!

EszterM föl sem vette a pimasz, s szinte mármár sértőnek tűnő megjegyzést.

Szívből felkacagott.
– Addig ne vegyél levegőt szépfiú, s hamarosan nem is lesz rá szükséged többé! – mondta és megcirógatta Déneske kigyúlt arcát.
– Bocsánatot kérek – mondta az ifjú költő.
– Meg van bocsátva – felelte EszterM.

… Fogalmam sincs, hogy EszterM honnét tudott olyan rövid idő alatt a barátokon és ismerősökön kívül annyi idegent összeterelni az állófogadásra?!

Tény az, hogy a Szonáta Presszó zsúfolásig megtelt este hét órára, és a két felszolgálólány alig győzte kihordani a gyöngyöző pezsgővel teli poharakat.

Miután felváltva elmondták a köszöntőjüket – EszterM, Bernáth Ferenc és Lenke – pár keresetlen szóval bemutatkoztam.

Majd miközben sorra dedikáltam az elém tett köteteket, annyi kérdés rohanta meg az agyamat, hogy beleszédültem.

– Milyen névre írhatom? – kérdeztem, fel sem tekintve, miközben dörzsölgettem elzsibbadt ujjaimat.

– Pásztor Adél – jött a felelet.

Olyan vékony, kislányos hangja volt, hogy muszáj volt feltekintenem.

A nő – asszony vagy lány (karikagyűrű nem volt az ujján) – rendkívüli szépsége úgy meglepett, hogy sikerült elfelejtenem a kérdéseket. Vajon hány éves lehet? – de ez már megint egy újabb kérdés volt, hát gyorsan elkaptam róla a tekintetemet és írni kezdtem.

Akkor Gyulai Ági lépett mellém.

– Gabikám, engedd meg, hogy bemutassam a legkedvesebb barátnőmet, Pásztor Adélt Beregszászról.

Felálltam, kezet nyújtottam.

– Valent Gabi – mondtam, alig leplezhető zavarral, mert a lány (vagy asszony) nem a kinyújtott kezemet fogta meg, hanem átölelt és jobbról-balról megcsókolt.
– Örülök, hogy megismerhettelek, Gabika – mondta aztán mosolyogva. – Ági már ódákat zengett rólad.
– Ne törődj azzal, mit mondott rólam a barátnőd. A fele sem igaz annak.
– De igaz! – tiltakozott Ági nevetve. – Csak szerénykedik. Mert ő ilyen.

Így találkoztam Pásztor Adéllal…

… Arra ébredtem, hogy kopogtak. Fájt a fejem, és nem éreztem, hogy bármennyit is pihentem volna.

Janka úszott be az ajtón, tálcával a kezében, a tálcán hagymás rántotta illatozott. Szokatlanul kedvesen mosolygott rám.
– Hogy aludtál, Gáborka? – kérdezte, miközben letette a tálcát az éjjeliszekrényre.
– Sehogy, ha jól emlékszem… – és elhúztam a számat a tálcára nézve. – Pálinka nincs?
– Hozzak be?
– Inkább felkelek. Útálok ágyban reggelizni, mintha nem tudnád…?!
– Csak kedveskedni akartam.

– Ne mondd – vigyorogtam. – Talán megszállt a szentlélek? Nem nagyon szoktál…
– Jólesik, hogy gonoszkodhatsz? – Janka hangjában megbántást éreztem.
– Bocsáss meg – visszakoztam gyorsan, majd megkérdeztem: – Hány óra?
– Fél tíz.
– A ház asszonya?… Merre bujkál?
– Csak annyit mondott, hogy ebédre itthon lesz.
– Ebédre… Értem.
– Akkor hozzam a pálinkát?
– Ne hozd. És a tálcát is vidd ki. Majd reggelizem a konyhában. De előbb fürödni szeretnék.

Amikor megfürödve, felöltözve kijöttem a fürdőszobából, Janka már a terítéket rendezgette az asztalon. Összefutott a nyál a számban a friss szalonnás-hagymás tojásrántotta illatától. Jóízűen nekiláttam az elpusztításához, közben faggattam.
– Nem tudod hova mehetett?
– Nem.
– Biztos?
– Ha mondom…
– Oké, elhiszem. Köszönöm a reggelit, Janika.
(Így szoktuk egymás között: Ő Gáborkázott, én Janikáztam.)
– El akarsz menni? – kérdezte, mikor elindultam az előszoba felé.

– Talán házi őrizetet rendelt el a nagysasszony? – kérdeztem vigyorogva.
– Azt nem. De kérte, hogy várd meg…

Morogtam valamit, de morgásom a szokásosnál lágyabb volt.
– Oké, oké. Akkor megyek, dolgozom addig valamit.

Hangja a dolgozószoba ajtajában ért utol:
– Dedikálnál nekem is egyet a könyvedből, Gáborka?
– Szívesen. Majd gyere be érte.

Megtettem, amit kért – igyekeztem kedves, meleg szavakat írni –, hisz valójában már éreztem, hogy egy idő óta, mintha megváltozott volna a viszonyunk – pozitív irányban – és ezt nem szerettem volna elrontani többé.
– Révész Jankának – „Tündérmanónak” – szeretettel, köszönettel és hálával mindenért a Szerző, aki az ő „Gáborkája” marad, örökre.

Hangosan felolvastam Jankának a dedikálást, mielőtt átnyújtottam a könyvet.

Sírva borult a nyakamba, amire persze nem számítottam. A könnyes csókjaira, amelyekkel össze-visszamaszatolt, még úgysem voltam felkészülve.

Alig tudtam lenyugtatni.

– Egy nőnek szüksége van a romantikára, Gáborka. És te olyan romantikus vagy, olyan lovagias... És Olyan imádni valóan édes is…?! Én egy cseppet sem csodálkozom azon, hogy mindenki szerelmes lesz beléd?!

Elnevettem magam.

– Mindenki? Úgy érted…, te is?

No, erre sarkon fordult és kirohant a szobából.

Legalább nyugtom lesz tőle, és nyugodtan dolgozhatok – gondoltam, s ugyanabban a pillanatban valami éles nyilallást éreztem a mellkasomban és lelkem vetítővásznán megjelent Juhász Jutka kedves, sápadt arcocskája…

Dezsavü…!

Mi más lehetett volna?

Lélekvándorlás…!

Juhász Jutka körülbelül annyi idős lenne, – ha élne –, mint Révész Janka…

Ez tiszta őrület!

Akkor az íróasztalomon hírtelen felberregett a telefon, s majdnem frászt kaptam…

De nem a „Mennyországból" jött a hívás. Csak Magyarországról, egészen pontosan egy budai, Duna parti lakásból és a beregszászi Pásztor Adél szeretett volna találkozni velem…

Más már nem is hiányzott nekem?!

NAXOS felé – nem egyedül
Könyvbemutatók
Ütközések

Ugyanoda beszéltünk meg randevút Adéllal, ahol először találkoztunk: a Bartók Béla úti Szonáta Presszóba.

A bejáratnál álldogált. Fehér ballonkabát volt rajta, alatta vastag tinta-kék garbó, s a goromba áprilisi szél ellen nyakát behúzta a pulóver gallérjába. Búza-szőke haja sima kis kontyba fésülve csillogott a bizonytalanul ki-kibukkanó délutáni napfényben.

Kicsit késtem, ami nem volt jellemző rám, de a 4-es 6-os villamos vonalán, a Petőfi-hídon a síneken keresztbeállva robbant le egy autó, s vagy negyed órába telt, amíg letolták róla.

Vidáman integetett, mikor meglátott.

– Bocs… – léptem oda hozzá kipirult arccal, de nem öleltem át és meg sem pusziltam. – A kiszámíthatatlan közlekedés…, gondolom te is ismered már…

– Köszönöm, hogy eljöttél, Gabi… – mondta és rám emelte kedves, tiszta tekintetét.

Olyan gyönyörű világoskék szemek néztek rám, amilyeneket én még soha nem láttam?!

– Hívtál… Miért ne jöttem volna? De menjünk be, ha gondolod… Csípős idekint a szél…

Az ablak mellett volt éppen egy szabad asztal. Leültünk, mindketten kávét kértünk, aztán a Kentből őt is megkínáltam: – Nem emlékszem, bocs… Dohányzol?

– Igen. Bár nem vagyok erős dohányos… – és elővett válltáskájából egy doboz St. Morizt. – Ez a kedvenc márkám. Gondolom, ismered…

– Hogyne – feleltem. – Elfüstöltem már párat… De én meg ezt szeretem – és a számba pöcköltem egy szálat a Kent dobozából. Pont úgy, ahogy Cilitől tanultam.

Nevetett.

– Ügyes…

– Nagyképűnek gondolsz most, igaz? – kérdeztem.

– Dehogy. Csak vagánynak… Ági szerint nagyon meredek fazon vagy, de jólelkű…

– Aha… Ági szerint… És még miket mondott rólam?

Zavartan félrekapta a tekintetét rólam, s nyílván a kislábujja hegyéig elpirult.

– Hagyjuk – nyugtattam meg egy mosollyal. – Inkább mesélj magadról. Beregszászról jöttél át, mikor is?

– Huszonhárom éve… Ezerkilencszázhetvenben… Nővérképzőbe jártam, majd a szakápolói vizsgát is letettem, s már huszonöt éve dolgozom

osztályvezető főnővérként a János Kórházban. A szüleim nagyon idős emberek, én későn születtem és így… egyke maradtam… Kétszer voltam gyűrűs menyasszony, de mind a kétszer én bontottam fel az eljegyzést. Nem voltam és nem leszek férjezett. Ez az én döntésem. Gyermekem sincs.

Hírtelen hallgatott el, majd újra rám emelte azokat a csodás világoskék szemeit és halkan megkérdezte:

– Akarsz még valamit tudni?

Vörös fény lángolt fel az ablaküvegen, odakint alkonyodott.

Megráztam a fejem. Majd rögtön utána megkérdeztem:

– Iszunk valami erőset?

– Konyakot szoktam…

– Na, én azt nem szoktam – futott széles vigyor a képemre.

– Tudom. Te csak a whiskyt szereted…

– Nem. Nem csak… Ági barátnője félreinformálta önt hölgyem?! – tréfálkoztam, s ő nevetett.

Oké. Meg voltam mentve.

Ittunk, s utána már lazábban folyt a társalgás. Megtudtam róla, hogy negyvennyolc éves, hogy klasszikus irodalmi műveltséggel bír, azon felül nagyon otthon van a képzőművészet és az építészet világában, hogy igazából régész vagy biológus szeretett volna lenni és a népzene a magyar nóta,

valamint a tánczene áll a legközelebb a zenei ízléséhez. Elárulta a kedvenc költőjének és írójának a nevét, az imádott énekeseit is megnevezte… Éppen a gasztronómia területére tértünk volna át, amikor egy már kapatos, jókedvű és igen harsány társaság tolult be a presszó ajtaján…

Egy pillanat múlva az egyikük hangos üdvrivalgással megállt az asztalunk előtt: – Adélka! Te itt?... De örülök neked! Ezer éve nem láttalak!

Szó-szó.

Az illuminált csaj, – olyan velem egykorú, vagy pár évvel fiatalabb lehetett –, kérés nélkül ledobta magát az egyik székre és lazán odaintett a haverjainak: – Bucikáim, kortyintsatok nélkülem, majd jövök!

Adélt szemmel láthatóan zavarta, de igazán nem feszélyezte a váratlanul közénk robbant barátnője: – Gabikám, ő itt Sárkány Éva, a barátnőm, szintén Beregszászról… Évikém, ez az angyalarcú, kölyökképű lány itt mellettem, író.

Kezet nyújtottam a platinaszőke, divatosan kozmetikázott csajnak: – Valent Gabi.

Rámosolyogtam.

Visszamosolygott.

Negyven év körüli, szép vonású, bár az alkoholtól már kissé püffedt arcú, nagyon kékszemű hölgy volt, akit a rendszerváltás előtt még a főváros legismertebb bárénekesnőjének tartott nyílván

a szakma és a közönség egyaránt... Már nem volt a csúcson, de még nem felejtették el teljesen, s erről talán ő maga gondoskodott leginkább… – valószínűleg ez lehetett a magyarázata annak, hogy olyan harsány volt mindig, mintha folyton rivaldafényben állna…

Talán.

Bár ebben nem lehettem biztos. Kivett a St. Morizt dobozából egy cigit, lazán az ajkai közé tette és felém fordult.

– Van tüzed, írókám?

– Nem győzöm oltani – feleltem derűsen, aztán a kezébe nyomtam a gyöngyház berakásos aranyöngyújtómat. – Szolgálja ki magát művésznő.

– Te ismersz engem?

– Pipacs Bár…? Moulin…? Kispipa…?

– Stimmel. Ki nem néztem volna belőled kölyök, hogy te ilyen drága helyekre jársz – meglepetéssel vegyes elismerést éreztem ki a búgó hangból.

– Mert nincs rajtam selyeming meg tükörbársony zakó? – vigyorogtam.

Harsányan, jóízűen felnevetett.

– És még humorod is van, kölyök…?!

Éppen sziporkáztatni akartam volna csillagszórós humoromat, amikor hozzánk lépett egy gyapjas hajú, piperkőc szépfiú és megfogta a művésznő karját.

– Éva, édesem – csicseregte affektálva –, szeretnénk, ha csatlakoznál hozzánk. Már nagyon hiányolunk…

Nekem bizony éppen kapóra jött a szépfiú zavarása és megkérdeztem Adélt:

– Elmegyünk?

– Hová?

– Akárhová. De természetesen te maradhatsz, ha úgy gondolod… Elvégre a te barátaid…

– Csak Éva… A többieket még látásból se nagyon ismerem. Nem az én világom, tudod…

– Nem…? És Éva? Ő is csak azért, mert a földid, vagy több van köztetek?

Ez pontosan és váratlanul elhelyezett „ütés" volt, még úgy is, hogy nem annak szántam.

K. O.

Adél irul-pirult.

– Már nincs…

– Tehát, volt?

– Igen, volt. Kilenc évig tartott, másfél éve vége lett.

– Sajnálod?

– Persze – felelte Adél, de őszintének tűnő hangjában csepp bánat sem volt.

– Akkor hova menjünk? – kérdeztem.

– Ha gondolod, felmehetünk hozzám… Itt lakom a közelben. Igaz, nem egyedül, de a főbérlőm egy

ismert magyar nótaénekesnő, külföldön turnézik éppen…
– Mázli… – vigyorogtam, bár valójában meg sem fordult a fejemben, hogy Adélnál töltsem az éjszakát.

Kifizettem a számlát, s már az ajtóban voltunk, amikor Sárkány Éva lecsapott rám, mint egy vadászsólyom és visszarántott: – Vigyázz magadra írókám?! A mi kicsi Adélkánknak veszedelmes természete van ám?! Remélem magadra húztad a páncélingedet…?!

Vállat vontam és vidáman mondtam:
– Nem félünk a farkastól, nem bánt az, csak megkóstol?!
– Adélkánk aligha elégszik meg, holmi kóstolgatással…! Ráadásul éppen az ilyen kölyökképű és romantikus lelkű angyalkákat fogyasztja szívesen: no persze, csak főétkezés után, desszertnek!

Vigyorogtam, mint a nyári alma.
– Mi fene? Csak nem kannibálok közé csöppentem?

Adél belém karolt, s maga után húzott.
– Ne törődj a művésznővel, Gabika. Megint többet ivott annál, mint amennyitől még tudni szokta, mit beszél.

Kiléptünk az utcára. Erős, hideg szél fújt a Duna felől. Adél szorosan karolt belém. Egy fejjel volt magasabb nálam, de ugyanúgy nem éreztem

zavarónak, hogy alacsonyabb vagyok nála, ahogy Karin, Líz vagy Anna mellett sem zavart, soha.

Klasszikus szépségű magas bérház a Mátyás Pince szomszédságában, párszáz méterre a Dunától…

Lift nem volt.

Művészlakás. Sok szoba, sok régi bútorral. Kerestem egy kényelmes fotelt, s helyet foglaltam. Alig gyújtottam rá, Adél megjelent egy üveg pezsgővel.

– Kinyitnád?

Nagyon nem voltam ügyes pezsgőnyitogató: az üveg tartalma a dugóval együtt rendszerint a plafon felé igyekezett a kezemből, de akkor és ott nem is bántam…

– Bocs…

Két pohárral azért maradt benne.

Megittuk, aztán felálltam.

– Hát, örültem a találkozásnak… – mondtam és egyik lábamról álltam a másikra, mert Adél, nem úgy tűnt, hogy így képzelte…

– Gabika!

– Tessék…

– Nézz rám!

Megtettem. Pásztor Adél lenyűgöző jelenség volt, de ezt nem csupán a veleszületett Ingrid Bergmanos szépségének köszönhette: az igazi vonzerő a szeme színében volt! Páratlan szépségű szempár,

valami leírhatatlan, majdnem áttetsző kék ragyogással!
– Gyönyörű vagy – mondtam.
– Köszönöm. Igazán kedves, hogy ezt mondod, de nem azért kértem, hogy rám nézz, mert egy bókot akartam hallani?! Csak arra lennék kíváncsi, hogy mennyit hittél el abból a rengeteg badarságból, amit Éva barátnőm összehordott rólam…
– Talán az arcomra van írva? – kérdeztem.
– Nincs. De a szemedből ki tudnám olvasni, ha leülnél mellém, ide a kanapéra.

Megtettem.
– Tessék, olvass… – mondtam a legbátrabb vigyorral a képemen.
– Ugye, nem feltételezed rólam, hogy szex-mániás vagyok?
– Erre így konkréten azért a művésznő sem utalt, ha jól emlékszem… – mondtam és a legbátrabb vigyorom egy szempillantás alatt változott zavart mosollyá. – Vagy talán…, mégis…?

Akkor kezdett el forogni velem a világból az a pár négyzetméter, amelyen az a Duna parti bérpalota állt.
– Semmi baj – emelte fel gyöngéd mozdulattal bal kezét Adél. Finom, hosszú ujjakat láttam, festetlen, ápolt körmökkel. – Ha esetleg félsz tőlem, csak mondd meg nyugodtan. S persze azonnal elmehetsz…

– Félni?... Én?... Egyetlen lényen kívül, senkitől, drága Adél! És az önmagam vagyok!... Furcsa: gyermekkoromban úgy éreztem, ismerem magam, jobban tudtam, hogy ki vagyok, és mit akarok, és mi végre vagyok, mint most, túl a negyvenen?! Mennél tovább élek együtt magammal, annál kiismerhetetlenebb, idegenebb, rejtélyesebb leszek önmagam számára… Mi erről a véleményed, doktornő?

Nagyon kedvesen mosolygott rám, aztán vékony, finom ujjaival végigcirógatta az arcomat.

– Mivel nem végeztem orvosi egyetemet, csak különböző szakirányú vizsgáim vannak, többek között pszichológiából is, annyit biztosan mondhatok, hogy nem vagy őrült.

– Kösz…

– De sejtem, hogy ki vagy.

– Ki… kivagyok, ez tény… A pezsgőtől mindig kileszek…

– Nem erre gondoltam.

– Hanem, mire?

– Arra, hogy kiválasztott vagy.

Nocsak…?! Hát nem kiszúrta…?!

– Nincs jelentősége – mondtam, s ahogy kezdett lassulni velem a forgás, próbáltam más vizekre evezni: – Ágitól tudom, hogy hobbifotós vagy és verseket is szoktál írni… Elmondanád egy-két versedet?

Adél bólintott, miközben tekintetében valami megfejthetetlen üzenet bujkált.

– Te vagy az első, aki az ismeretségi körömből verset kér tőlem! Egészen mást szoktak… S most úgy meg vagyok hatódva… – elhallgatott, aztán néhány pillanat múlva így folytatta: – Talán a „Hová?" című versemet mondanám el a legszívesebben… Pár napja írtam…: „A szerelmen kívül káros szenvedélyem nincsen, / s férjhez tán azért nem mentem soha, / mert kinek a szíve minden kincse, / az el ne szórja, s ne verje bilincsbe…"

Meg kell hagyni, jó vers volt!

– Ez gyönyörű, igazán – mondtam, mert valóban tetszett és meghatott. Azt nem gondoltam, hogy Adélból babérkoszorús költő lehetne, viszont előadói nívódíjra feltétlenül jelöltem volna, így első hallásra is?! – Ági nem próbált még becsalogatni a FIT-be? Ha adnál nekem pár kéziratot, lehoznám a LANTOSOK jövő hónapi számában. S persze néhány általad készített fotót is szívesen leközölnék… Mit szólsz?

Adél nevetve válaszolt:

– Én csak amatőr vagyok, Gabika.

– Mi is azok vagyunk.

– Nem is tudom… Ha gondolod, megtisztelésnek venném…

– Oké, ezt ígéretnek veszem. Ha egyik nap lesz időd, hozz fel a LANTOSOK szerkesztőségébe pár

fotót és néhány verset. De akár Ágival is elküldheted…
– Ági mondta, hogy elköltözött a szerkesztőség a Glóbusból…
– Igen. Átmenetileg a lakásomba…, illetve a professzorasszony lakásába… Ő az, akivel…, én vele… No, de az ügy szempontjából ez lényegtelen. Itt van a névjegykártyám, cím, telefonszám rajta, mobilszám is van, ha jössz, előtte csörgess meg.

Nem kell az ördögöt emlegetni…

A fotel karfájára dobott dzsekim zsebéből vidáman felcsendült az „Ó, te drága Clementína" rajzfilm szerelmes kutyájának az éneke.

Nem részletezem.

Már elmúlt éjfél, s én nem voltam még otthon. S persze hazaszólni is elfelejtettem…
– Menned kell? – kérdezte Adél, bár túlságosan nem láttam meglepettnek.

Nyílván Gyulai Ági részletesen beszámolt neki a napi- és házirendünkről, miután a szerkesztőség beköltözésével nálunk is többet tartózkodott, mint amennyit a saját otthonában, vagy pláne az elnök lakásán, ahová a FIT székhelye cégbírósági lag bejegyzésre került. De Rózsa Jancsi úr előfordulása az adott címen egyre ritkult… (A felesége – Mircike – lassan derékig gázolt a hivatalos levelekben. S bizony Lenke – mint alelnök – szintén

kezdett besokallni, hisz neki a rendezvényszervezés és az új nyomdával való kapcsolattartás volt a feladata.)
– Nem lenne muszáj – mondtam. – De most mégis így tartom helyénvalónak. Kellemes volt veled, bármikor szívesen megismételhetjük, ha gondolod.

Adél is felállt és mind a két kezét a vállamra tette. Elmosolyodott.
– Egy búcsúcsók azért csak belefér, nem?

Belefért.

*

"Ha nem látlak nap,
mint NAP fényem-vesztem,
mint a HOLD felhős ég felett."

*

"Rést nyitott lelkemen a szerelem.
Körtáncot jár lelkemen.
Fázom, ha nem vagy velem."

Vagyóczki Kata: Lelkem- szilánkjai

CSEPPRE-CSEPP HULL

„Szakad az eső,
és csak
hallgatom, ahogy
kopog a tetőn,
s a teraszon.
Cseppre – csepp hull –
melódiát dúdol,
és behunyt szemmel
engedem, hogy
fürdesse lelkemet
a szerelem…”

Palaszürke égen
fekete lyuk tátong,
el akarja nyelni
csillag-boldogságom.

(P.G.J.)

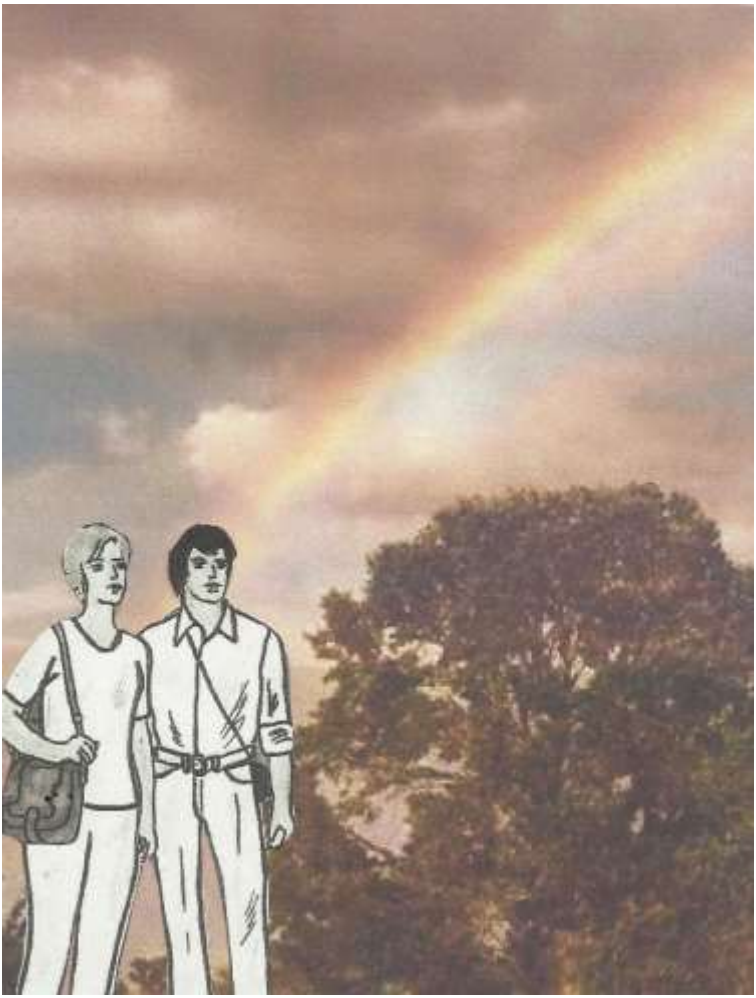

9. ábra Adéllal (Montázs: P.G.J.)

Karin titokban –, mert meglepetésnek szánta nekem –, már a rendszerváltás évében megbízást adott Gál Csaba építészmérnöknek az F.-i villa terveinek elkészítésére, majd kilencvenben el is kezdték a munkálatokat… Egy másod unokatestvérét, Farkas Ottóné – született Szegő Erzsébetet – bízta meg az építkezések felügyeletével.

Erzsébet nénit én alig ismertem. Gyerekkoromban láttam párszor, egy kis faluban laktak Kövesd mellett, s annyi rémlik, hogy óvónő vagy dadus lehetett… S még az, hogy három gyereke volt: Gyuszkó, Sári és Erzsike…

Hát ennek a másod-unokatestvérnek a fia hívott fel, hogy az édesanyjuk váratlanul meghalt és Karolina nénitől ezt a telefonszámot kapták (az enyémet), arra az esetre, ha valami történne… A villa felépült, a megbízott lakberendező berendezte – ahogy a megrendelő kérte, mind a három szintet – és akkor most mi legyen…? Ki kéne fizetni mindent…

Kilencvenhárom tavaszán – emlékszem, nyarat is megcsúfoló forró május eleje volt –, Karin megtelefonálta: éjszaka érkezik, várjam Ferihegyen… Én feltettem magamban, hogy nem me-

gyek ki eléje a reptérre: beültem egy bárba és veszett iramban fogyasztottam a söröket… Persze whiskyvel.

Nem tudtam berúgni. Feszült idegállapotomra nem volt hatással az alkohol. Hallgattam a diszkózenét, bámultam az órámat: fél óra múlva Karin leszáll a gépről, és hiába keres engem. Akkor majd rájön, hogy én komolyan gondoltam öszszeköltözésünk tervére azt a ki nem mondott – de sejtetnivaló NEM-et – Perpignanban.

Mikor elérkezett az idő, gyorsan fizettem és kirohantam a bárból. Fogtam egy taxit, és a reptérre vitettem magam.

Karin épp akkor lépett ki a csarnokból, mikor én odaértem: a taxiban maradtam. Láttam, hogy elindul, kezében a nagy utazótáska, megáll, visszamegy, forgatta a fejét jobbra-balra tanácstalanul. Még a csalódása is nekem fájt. Mondtam a taxisnak, hogy várjon, rögtön jövök, és kiszálltam az autóból. Alig tettem néhány lépést, Karin meglátott, egy pillanatra megtorpant, aztán intett, és nekiiramodott. Mielőtt egy szót szólhattam volna, átölelt, összevissza csókolt, s közben egyre csak azt hajtogatta, hogy szeret, hogy én vagyok az egyetlen ember, akivel a hátralevő életében élni akar…

Bemondta a címet:, F…! Tölgyfa utca 100/b. A lélegzetem elakadt, s mire képes voltam megszólalni, már az M7-es autópályán robogott velünk

a taxi és a pilóta vidáman fütyörészett egy aktuális (májusról szóló) pattogós indulót.

Az alig egy órás út alatt Karin felváltva nézett és csókolgatott: minden módon mutatta, hogy mennyire örül a hazatérésnek. Láthatólag nem tűnt fel neki a némaságom, vagy legalábbis nem mutatta.

Május volt, meleg, orgonaillatú éjszaka, s én F.-be érve azonnal Annára gondoltam, aki csak két hónapja „ment el" (Győrben – szülőhelyén –, a Karády kriptától pár lépésnyire lelt végső nyughelyére, s én hosszú évek után Anna temetése napján vittem újra virágot felejthetetlen Klárám síremlékére…)

F. ragyogott, pompázott az éjszaka fényeiben, de a lampionokkal díszített, pazar kültéri világítással ellátott Tölgyfa utcai villa épülete már messziről felhívta magára a figyelmet.

Atléta termetű, középkorú, nagyon barna bőrű férfi fogadott bennünket, teljes farmerszerelésben. Széles, derűs vigyorából még rémlett is valami a gyermekkori időkből, de a tömött sötét bajusz és a biliárdgolyó simaságú koponya teljesen új volt…

– Szevasz Valent! – nyújtotta felém izmos karját a férfi, s hurka ujjai bilincsként fonódtak csöppnyi kezemre.– Megismersz még?

Megismertem.

– Gyuszkó… Farkas Gyuszi.

A férfi továbbra is vigyorba maradt, s nekem az jutott eszembe, hogy talán azóta sem képes másra…

– Talált! Süllyed! – kedélyeskedett Gyuszkó. – Én sokat hallottam ám rólad, Valent?!

– Persze. Én meséltem rólad Gyulának – így Karin. Aztán megkérdezte: – Minden elő van készítve a holnaputáni házavatásra, gyerekek?

– Nyugodj meg, Karolina néni. Sári és Erzsi két hete azon fáradoznak. Szólj csak hozzá, még a kölkök is kivették a részüket a nagy készülődésből…?!

– Köszönöm. Holnap majd mindent átnézünk még együtt, Gyulám – mondta Karin, aztán felsóhajtva hozzátette. – Nagyon elfáradtam. – Lefekszem.

– Pedig egészen fittnek látszol, Karolina néni – bókolt lovagiasan Gyula.

– Az utazás mindig megfiatalítja a mi Karolinánkat – fordultam Karinhoz, kedves gyengédséggel.

– Remek! – rikkantotta el magát Gyuszkó.– Akkor holnapután nagy banzáj lesz! Remélem te is bírod majd elég erővel, Valent…?!

– Bírom-e? Miért ne bírnám? Remélem, nem nézek ki egészen elaggottnak, Gyuszikám?

– Dehogy! – tiltakozott nevetve. – Amennyire én tudom, egy ivásúak lennénk, bár te még letagadhatnál egy jó tízest, Valentom?!

– A haj teszi, csupán a haj teszi, barátom.
– Na meg az a híres angyalarcod…?! Emlékszem ám, mikor kicsi voltál is azzal vetted le a felnőtteket a lábukról…?!
– Régen volt – vigyorogtam zavartan. – Ma már kevés a hódításhoz egy angyalarc…

Talán ezzel Gyuszkó is egyetértett, mert kijelentette:
– Egy pohárka vörösbor, lefekvés előtt, meg nem árthat. Tölthetek?

Tölthetett…

Aztán, ahogy beléptünk a királyi pompával, de mégis ízlésesen berendezett hálószobába, vágyam elsöpörte az összes neheztelésemet: akaratom ellenére átöleltem Karint.

És sodródtam megint az üdvösséges éjszakába vele: hiába próbáltam magamban belefogózni a haragomba, a gyönyör áradata, Karin öröme elöntött, elszakított magamtól. És már minden rendben volt. Egy csapásra elfelejtettem a szomorú eseményeket, az előttem álló megoldhatatlannak tűnő összes problémával együtt: boldog voltam. Nem tudtam nem az lenni mellette.

Azt hiszem éppen olyan gyöngéd voltam hozzá, mint a legelső alkalommal, amikor még nem is sejtettem, hogy évtizedek szenvedélye fog

hozzáfűzni… Amit csak a legutolsó esztendő tud majd elvenni tőlem… És Karin is, mintha áttetszőbb szenvedéllyel szeretett volna, „szentségtörő szerelmünk” hattyúdala volt az már talán, csak nem sejtette egyikünk sem igazán.

… Másnap késő délután berobbantak Kárpáthy Ciliék is: Suzzy, Laura, sőt meglepetésünkre Laura magával hozta szép szobrásznő barátnőjét is, Fogarasy Juditot, akivel majd háromévnyi szakítás után újra kibékültek. Egy közös kiállításukról egyenesen Milánóból repültek haza, erre a házavatóra?!

– Összeköltöztök, Karinnal!? De hisz ez remek! Gábriel ezt triplán meg kell ünnepelnünk! – ujjongott Cili.

– Egy fészkes fenét költözünk össze Karinnal! – vetettem ellent nagy hévvel. – Ez csak Szegő Karolina vágyálmaiban létezik, kispajtás! Te tudod a legjobban, hogy sohasem ígértem összeköltözést, de még csak hasonlót sem Karinnak. Soha! Teljességgel kizárt, hogy leköltözzek F.-be!

– Ugyan, miért?

– Már a fővároshoz köt a munkám. De ez csak egy az okok közül…

– Mi van még? Szerelem…? Netán több szerelem is…? – Cili úgy vigyorgott rám, mint a részeg Hold.
– Nem erről van szó. Elköteleztem magam, Cili.
– Azt..., azt akarod mondani testvérkém, hogy te is megnősültél…? – Cili már röhögött.
– Hülye vagy.
– Nem én…?! Persze, hivatalosan itthon még nem lehet, tudom. Csak gondoltam, valahol külhonban, megtetted már te is. Mi Suzzy-val már tavaly szilveszterkor oltár elé álltunk az Angyalok Városában és mennyei érzés volt, mondhatom?!
– Már gratuláltam is,… ha jól emlékszem… Mondom, nálam nem erről van szó.
– Ne csigázz, Gábriel.
– Elfogadtam a professzorasszony örökbefogadási ajánlatát…
– Ah… Értem. De miért nem Karinét, akkor már…? Secko jedno lenne?!
– Nem egészen. De hagyjuk, te ezt úgysem érthetnéd meg, kispajtás – tértem ki a magyarázat elől.
– Tégy egy próbát, legalább…
– Legközelebb.
– Most…
– Legközelebb, ha mondom.
– Oké – adta meg magát azzal az utánozhatatlan „Cilis” vigyorával. – Elég is a csajos nyavalygás-

ból. Most megkeressük a bárpultot ebben az elvarázsolt kastélyban, és szándékos bűnelkövetőként irtózatos pusztítást végzünk a nagysasszony gazdag italkészletében. Benne vagy, Gábriel?
– Kimaradhatnék? – kérdeztem.
– Az ki van csukva, angyalom!

Később csatlakozott hozzánk Laura is.
– Pazar ez a ház, ugye gyerekek?!
– Na, te sem panaszkodhatsz, Laurám?! A te Hárs negyedben álló villád sem úgy néz ki, mint egy faluvégi putri?! – kontrázott Cili.
– Persze, hogy nem panaszkodom. De Karolinához viszonyítva én mégiscsak egy kifosztott arisztokrata vagyok?!
– Aki, nem mellesleg, egy világhírű szobrászművész és kő gazdag! – jegyeztem meg.
– Kő gazdag vagyok, igaz – kuncogott Laura. – Havonta egyszer nálam is kiugróan nagy partik vannak, de a milliomos Karolina estélyeinek pompáját nyílván sohasem fogom tudni überelni.
– Minek is kéne…? Téged másért imádunk, Laurám – mondta Cili és pajkosan rám hunyorított: – Igaz, Gábriel?
– Igaz, Sziszi.

Kora ellenére Tarnóczy Laura még mindig vonzó jelenség volt: karcsú, ruganyos testű, hosszú

lábú, telt keblű, szabályos, ránctalan arcú. A legutolsó párizsi divat szerint öltözködött, elvégre megengedhette magának. Bronzvörösre festett hajában arany csíkok futottak és a körme is aranyosan csillogott. Csuklóján arany karperecek csörögtek, és gondosan lefojtott hangjában is volt valami fémes csengés. Finom, francia parfüm illata áradt belőle.

Elnézést kértem tőlük és megkerestem Karint.

– Mondd csak, muszáj volt mindenkit idecsődítened?

Karin körbehordozta királynői tekintetét a lovagteremnek is beillő hatalmas társalgóban lézengő pár vendégen.

– Darling, de hisz még a családból sincs itt mindenki…?! Sokan csak holnap érkeznek.

– Ugye, nem azt akarod mondani, hogy Miklós apuékat is meghívtad?

– Ne izgulj. Az erkölcsi érzékemből még maradt egy jó ízlésre való.

– Nem azért mondtam… Bocsáss meg.

– Tudom. Semmi baj, Darling. Azért azt tudnod kell, hogy az örökbefogadáshoz megkértem tőle az engedélyt.

– Nem…

– De igen. Telefonon beszéltünk… Jövő héten megyünk az ügyvédhez, Darling.

– Én nem megyek, Karin. Nem akarok az örökösöd lenni. Bocsáss meg.
– Túl sokszor kéred, hogy bocsássak meg.
– Így jön ki…
– Irigylem a hidegvéredet. Több millió dollárról van szó, s te egy kézmozdulattal eltolod magadtól a szerencsédet.
– Nem azért, mert nem tudom fölfogni, hogy mi az, amit felajánlasz. Amit kérsz érte cserébe: az itt a bökkenő.
– Butaság. A professzorasszony csak egy idegen számodra. És bizonyára meg is érti majd, ha visszamondod…
– Eszem ágában sincs visszamondani. Kérlek, Karin. Kérlek… Próbálj megérteni: én már döntöttem. Pesten maradok.
– Aludj rá, Darling. Én csak ennyit kérek… Aludj rá… Megígéred?
– Aludni fogok rá, biztosan. De nem változtatom meg a döntésemet. Ne reménykedj. Annál sokkal jobban szeretlek, mintsem hagynám, hogy hiú ábrándokba ringasd magad. Válassz örököst a rokonaid közül, még ha csak távoliak is… Szerintem bármelyikük szívesen ideköltözne hozzád. Gyuszkó rendes krapek, családja sincs és vele egy személyben sofőrt, kertészt és inast is kapnál… Sári elvált, a lánya már főiskolás, s imádnak té-

ged… Ami pedig Erzsiéket illeti, hát szerintem velük járnál a legjobban: orvos a férje is, a három gyerkőccel meg rögtön unokáid is lehetnének…

Elhallgattam.

– Befejezted?

– Igen. És meg ne bántódj, Karin… Én komolyan szeretnélek téged biztonságban tudni, de értsd meg, hogy amit te kívánsz tőlem, arra nem én vagyok a legalkalmasabb…

– Szeretlek, Darling.

– Én is szeretlek. Éppen ezért nem fogadhatok el tőled olyasmit, amit nem tudnék viszonozni és messze nem a szenvedélyes éjszakákra gondolok ezzel…

– Arra célzol talán, hogy az utóbbi években több súlyos műtétem volt s talán hamarabb szorulok majd ápolásra…?

– Ez speciel meg sem fordult a fejemben!

– Akkor?

– Az életmódom, a szabadságvágyam sosem lesz képes hosszú ideig korlátokat eltűrni, Karin. Tudom. Érzem.

– Ha meg sem próbálod…

– Azért próbáltam…

Fölsóhajtott, az arcomba hajolt és megcsókolta a számat.

– Jól van. Függesszük fel mára ezt a témát, Darling. Gyere, iszunk valami jó erőset…

… A házavatón tálalt díszvacsora fölülmúlta a legmerészebb gasztronómiai képzeletemet is!

Sári a szocializmusban egy szálloda igazgatója volt, majd a demokráciában (s már a válása után) ugyanannak a szállodának a tulajdonosa lett. A lánya, Mariann pedig Vendéglátói és Idegenforgalmi Főiskolára járt, s kétségtelenül az ő szakmai hozzáértésük emelte bámulatosan ünnepivé azt a házavató vacsorát!

S nem mellesleg a háziasszony milliói…

Előfordult már, hogy részt vettem néhány „előkelő" vacsorapartin (no és anno Klára is megadta a módját a vendéglátásnak) de amilyen pazar terítéket ott láttam, attól még az én sokat látott szemeim is kápráztak. Kézzel festett herendi porcelán tányérok, művészien kidolgozott jénai tálak, mesterien csiszolt és metszett kristálykelyhek, aranynyal ötvözött ezüst evőeszközök… És rengeteg virág a japán vázákban!

Aperitifnek francia calvadost kaptunk, – ez már ki volt töltve a poharainkba, mire asztalhoz ültünk, – bár ahogy végignéztem a társaságon (beleértve jómagamat is) aligha szorult bármink is gerjesztésre… Az étvágyunk talán a legkevésbé. Persze, azért mindnyájan boldogan felhajtottuk a páratlan aromájú almapárlatot.

– Drága kicsi Suzzy, milyen felhőtlenül boldog, mióta Sisivel megesküdtek! – jegyezte meg a balról mellettem ülő Laura, nyílván a balján helyet foglaló Juditnak szánva megjegyzését, akit azonban túlságosan lefoglalt az előételek pazarló bőségéből való válogatás.

Ezért én válaszoltam Laurának.

– Suzzy már a ceremónia előtt is boldog volt Sisivel. Nem tűnt fel?

– De ennyire nem…

– Mert te aztán tudod – dünnyögtem, ahogy a tányéromra szedtem egy szem főtt rákot, amit a hét féle előételből kiválasztottam magamnak. (Volt még francia saláta, üzbég juhsajt, mexikói marhapástétom, magyar libamáj, dán osztriga és orosz kaviár.)

Időközben befutott Ferenc is, Lenkével, de EszterM nélkül.

Ferenc a fülembe súgta:

– Sajnálatos baleset történt, de nem kell megijedned Gabikám. Egyszerű bokaficam, de érthető hogy a professzorasszony hiúsága nem engedné meg, hogy korelnökként ne ő nyissa meg a táncot, amit ugye fájós lábbal nem tehetne meg, így inkább otthon maradt. Próbált elérni a mobilodon, többször is, a nap folyamán…

– Töltőre tettem… Közben el is feledkeztem róla… Megyek, felhívom. Szegénykém, mennyire sajnálom…
– Szó nem lehet róla, hogy felállj most a vacsoraasztaltól, Darling! – Karin a karomnál fogva visszahúzott a székre. – Amúgy meg a kedvenc levesedet tálalják, máris.

Jó, persze beláttam, hogy annyira nem égetően sürgős telefonálnom, hisz délután beszéltünk, akkor is fájlalta már a lábát, bár egy szóval sem mondta, hogy nem jön el Ferencékkel. És ez azért picit bántott…

Sőt, nem csak picit.

Sokkal jobban, mint az, hogy nem tudtam a nevét annak a „fenséges micsodának", amivel a leves után bőségesen megraktam a tányéromat, de amit aztán csak elgondolkozva tologattam jobbrabalra a tányéromon… Viszont azt a pár falatnyit, amit mégis lenyeltem belőle, azt bőségesen locsolgattam vörösborral…

Laura vagy harmadszor kérdezte meg:
– Milyennek találtad a Cappa-durrát, Gábrielem?
– Mit találtam? – kérdeztem értetlenül. Majdnem ijedten?!
– Cappa-durrát ettél, nem? – mondta Tarnóczy művésznő, a tányéromon dermedező ételre mutatva.

– Persze – vigyorogtam, – de fogalmam sem volt róla. Különben több tisztelettel piszkálgattam volna… Egyébként mi a csuda, ő?
– A Cappa-durra – világosított fel Laura jóindulatúan, – egy mexikói étel. Alapanyaga a kukoricaliszttel dúsított rizs, amelyet hétféle fűszer keverékével ízesítve párolnak puhára, majd hozzákevernek ugyanannyiféle húst, amit előzőleg…

Blabbla-blabbla és így tovább…

–… és ez a Cappa-durra, angyalom – tudtam meg végül. S még azt is: – Mellesleg ez az ausztrál Cabernet Sauvignon egészen jól iható…?!
– Ja… Rágni se kell, csúszik magától – mondtam kissé már elázva, hülye vigyorgással, miközben az üveg címkéjét betűzgettem: – … Linde… Lide… mans… Szó se róla, Ausztrália egyik legismertebb pincészetéből való itóka ez…
– Itt minden a legfinomabb márkájú, kivéve, néhány ember modorát – jegyezte meg valaki a túloldalról. Nem ismertem a pasast.
– Ugyan, Berci komám, ki törődik most holmi modorral, amikor ilyen príma vörösbort kortyolhat, mint ez a Linde mans Bin 45-ös? – nevetett fel harsányan a pasas mellett ülő Gyuszkó „kuzin” és végigtöltötte a keze ügyébe eső poharakat. (s persze a magáét is.) – Igazam van, Valentom?! – rikkantott felém és magasba emelte csordultig töltött poharát: – Igyunk!

Bólogattam, mint egy műkutya anno, a Trabantok és Moszkvicsok hátsó ablakában.

És ittunk.

Ittam. Nem is keveset. Viszont ahhoz mégsem elegendő mennyiséget, hogy elveszítsem a fejemet. Ferenc pedig azon volt egész éjszaka, hogy ez bekövetkezzen: sajnáltam is, amiért hiába fáradozott szegény. Nem kevertem az italokat – csak bort fogyasztottam –, s bár szédültem rendesen –, valahányszor elgurult a fejem, a lábaim elvittek utána, a kezeim felemelték és visszahelyezték a nyakamra. Így aztán Ferenc megint nélkülem volt kénytelen „ágynak dőlni" azon – az egyébként fergeteges és felejthetetlen éjszakán.

Hajnali ötkor aztán szépen elköszöntem a társaságtól és elindultam megkeresni azt a saját, külön-bejáratú hálószobát, amit Karin az ízlésemet ismerve – számomra berendeztetett.

Megtaláltam.

Bár nem volt könnyű…

Lezuhanyoztam és ágyba bújtam – újkori emlékezetem szerint! – egyedül…

Délig úgy aludtam, mint a kisangyal. Amikor felébredtem, teljesen józannak, kipihentnek és civilizáltnak éreztem magam: tehát semmi akadálya nem volt annak, hogy befejezzem Karinnal azt a

bizonyos félbehagyott beszélgetést, arról a bizonyos „kényes témáról”, s végérvényesen pontot tegyek rá.

Komoly, hosszú és nagyon fájdalmas beszélgetés volt.

S végül Karin csak annyit mondott:

– Rendben van, Darling. Megértettelek. Átgondolom újra és megbeszélem a családdal.

… Istentelen káosz kezdett eluralkodni a FIT berkeiben.

Jancsi úr már hetek óta vidéken tartózkodott, – állítólag a regionális csoportokat szervezte –, de ha Pécsen kerestük, már azt mondták állítólag Kecskemétre ment, ha ott érdeklődtünk utána, annyit sikerült megtudnunk, hogy Szegedre távozott… És így tovább. Végigtelefonáltuk a fél országot utána, de mindig sikerült „kisiklania a markunkból”…

Almássy Lenke lemondott, – felmondott?... – röviden kilépett és vitte magával Rózsa Igit és Gyulai Ágit is az új laphoz (Gyöngykaláris), melyhez rövid időn belül egy magánkiadót is társított. Persze hívott, menjek velük, de eszem ágában sem volt. Mircike az idegösszeomlás határán egyensúlyozott s mit tehettünk mást EszterM-mel vál-

lunkra vettük a Társaság ügyeit. Még a nyár közepén összehívtunk egy rendkívüli tisztújító közgyűlést, – láss csodát! – azon Jancsi úr is megjelent és a tagság megerősítette őt elnöki pozíciójában. Alelnöknek felkértük Bernáth Ferencet, aki boldogan elvállalta, hisz úgysem igen tudott mit kezdeni magával nyugdíjasként… Jómagam olvasószerkesztőből főszerkesztővé léptettem elő, a helyettesem Cseh Déneske lett – én bíztam kicsi Byronban, – jó költő volt, ambiciózus és független pártállású ifjú, – pont ilyenre volt szükségünk a szerkesztőségben. S persze EszterM maradt a szerkesztőségi titkár. Könyvelőt keresni az alelnök feladata lett, ami ugye evidens, hogy Ferencnek semmi gondot sem jelentett. Egykori minisztériumi kolléganőjét – a már szintén nyugdíjas – Kovácsné Dórát kérte fel, aki ugyan vidéki volt (szigetdombi), de a HÉV-vel harminc perc alatt beért a fővárosba.

A FIT berkeiben minden rendben volt újra.

Föllélegezhettünk.

És EszterM-mel az első közös külföldi utunkat terveztük Svédországba (pontosabban Öland-szigetére) 93’ augusztus végére…

Amikor is váratlanul Jankával gondunk lett. Vagyis hát: csak nekem lett vele gondom.

Janka kikezdett velem.

Feltűnően és zavarba ejtően.

V. Hegedűs Zsuzsa

Mondd, mit ér

Ábrándok bűvöletében élsz,
ki az ég-kékjére valótlan álmokat fest.
Büszke vagy színjátékaidra,
bódultan kacagsz, nevetsz.
Aztán leszállsz a szív mélyére,
leomolsz roskatag' a vérmezők felett.
Nem találsz ott mást,
csak a bánat-törmelékeit
szállító vérereket.
Kiszakítod lelked egy darabját,
könnyeidben tisztára fürdeted.
Mondd, mit ér a vakító fény, a csillogás,
ha örökké boldogságod
hamvait temeted?

10. ábra Akt (Vagyóczki Kata festménye)

"Nem hívlak, mert nem hívsz…
így halkul el a lelkem.
Némán dübörögnek az emlékek."

*

"Engedtem, hogy felmelegítsd a szívem!
Gondoltam: díszként viseled majd lelkeden…"

Vagyóczki Kata: Lelkem szilánkjai

EszterM látta, de nem szólt rá. Nekem is csak kedvesen, tréfálkozva jegyezte meg párszor, amikor kettesben maradtunk:
– Megbolondult az öreglány. Nehogy komolyan vedd, szívem.

Mit mondjak?

Nehéz volt nem komolyan venni…

Már valósággal féltem otthon lenni, amikor nálunk volt. Pláne, ha véletlenül EszterM elment valahová, s én nem tarthattam vele, mert sürgős, határidős munka várt.

Mint azon az augusztus 22-i napon is…

Ferenc kocsival EszterM-ért jött, s kimentek a könyvelőhöz, én a fotókra vártam még az augusztusi számhoz, amit kicsi Byron délután kettőre ígért.

Nem sokáig váratott magára. Berobogott, arcán vidám, magabiztos vigyorral és az íróasztalomra ejtette a fotókat.
– Itt az áru, Főnök – mondta.
– Kösz, Byronom – feleltem, aztán megnéztem őket. Jól sikerültek.
– Nincs egy hideg söröd, véletlenül? – kérdezte a konyha felé sandítva, ahol Janka csörömpölt az edényekkel.
– Véletlenül van – feleltem. – Menjünk ki, én is megszomjaztam.

Megittunk két üveg Amstelt, fejenként – csak úgy a flaskából –, mint a közönséges iszákosok, aztán Déneske elköszönt és elhúzott. Akkor én magamhoz szólítottam egy pohárka whiskyt, s nekiláttam beszerkeszteni az augusztus huszadikai fotókat…

Amikor kész lettem, rágyújtottam és a nyitott ablakhoz mentem. Janka abban a pillanatban megjelent a dolgozószobám ajtajában. Ott állt és nézett karikás szemével. Sápadt, fegyelmezett arcán semmi smink nem volt. Megkérdeztem:

– Akarsz valamit?

– Valakit…

Nagyot nyeltem és tréfára vettem, mint annyiszor:

– Tegyél egy kis rúzst a szádra, meg az arcodra. Úgy nézel ki, mint a hazajáró kísértet, aki lekéste az utolsó kakasszót, s itt rekedt a hús-vér emberek között. Túlságosan kivirítasz még közülünk. No, menj.

Szófogadóan elment, és kicsit kifestette magát. Mikor visszajött, megkérdezte:

– Így már jobban tetszem?

– Igen – mondtam és ránéztem. Határozottan csinos volt. Türkizkék színű nadrágot viselt, citromsárga blúzzal. Tícián vörös haja fiúsan rövidre vágva kiemelte karcsú, hattyúnyakát. Nagy, zöld

szeme kicsit hunyorgott, de nem jobban, mint máskor.
– Úgy tudtam, nem szereted a festett dámákat – mondta. – Változott az ízlésed.
– Nem változott. De egy csipetnyi ízléses smink azért tetszhet nekem is, nem gondolod?
– Igaz… – mondta a szőnyeget nézve, majd teljesen váratlanul témát váltott: – Mennyi időre utaztok Svédországba?
– Nem tudom. Kérdezd meg Esztert.
– Jó… Te tudod, hogy ő még sosem nélkülözött engem hosszabb időre…? Hogy bírja majd?
– Bírni fogja. Nyugodt lehetsz.
– Nem tudok nyugodt lenni…
– Szamárság. És ne ezzel törődj most. Készülődj te is, mert ha jól tudom, a bátyádék holnap érted jönnek, s visznek haza… Erdélyországba!
– Én inkább veletek mennék, ha lehetne Gáborka…

Janka majdnem sírt.

– Felőlem akár jöhettél volna, tudod. Nem én intéztem, hogy a rokonaidhoz utazz?! – mondtam.

Gyors pillantásokat lövellt felém.

– Még visszamondhatnám, ha… – kezdte, de rögtön el is hallgatott és elpirult.
– Fejezd be, nyugodtan… Ha…?... Ha mi is lenne…?

Újra mereven nézett maga elé. Csendesen, fegyelmezetten.
– Ne tedd fel a régi lemezt, Janika. Megbeszéltük. Köztünk soha nem lehet barátságnál több.
– Nem… A te részedről tudom, hogy nem – mondta. – S tőlem sem lenne szép, hogy a legjobb Barátném ellenében lépjek föl… Többel tartozom neki, mint amit valaha is vissza tudok fizetni… Nem ad nekem nagy fizetést, de ez elég… Bőven elég.
– Persze, elég. A lakást is ő vette neked, ugye?
Félénken rám nézett és rábólintott.
– Aranyból van a szíve…
– Meg gyémántból – tettem hozzá pici éllel, amivel arra kívántam célozni, hogy azért nem is teljesen vajszívű az ő professzorgazdasszony Barátnéja.
Az arca mintha megrándult volna.
– Igaz… Tud kemény is lenni, ha akar… Talán meg is ölne, ha… – a kezét a szája elé kapta, ott hagyta és rám vetette ijedt tekintetét.
– Ne bomolj, Janika…?! Azt gondolod, hogy nem sejti…? Eléggé rosszul leplezed. Azt is tudja Eszterünk, hogy boldogan az ágyamba bújtál volna már, ha én hagyom. Volt rá alkalmad elég, és néhányszor talán nem is olyan sok választott el attól, hogy megtedd… De ez nem vág össze a jellemeddel. Az utolsó pillanatban visszarettent az iránta érzett hála…

Egy pillanat szünetet tartottam, és láttam, hogy a kéz újra lehull, a másikhoz csatlakozik, a kettő összekapcsolódik…

– Azért mondom el neked, hogy ne gyötörd magad tovább. És ne legyenek félelmeid Eszter miatt. Nem féltékeny rád, talán inkább sajnál is, hogy reménytelen a vonzalmad…

– Ezt ő mondta?

– Nem kellett mondania. Ismerem már annyira.

– Olyan hihetetlen – mondta csendesen, az arcomra függesztve tekintetét. – Mindig csodálatosan bánt velem. Igaz… még sohasem szerettem bele senkibe, aki az övé volt…

– Nem vagyok az „övé”! – horkantam föl, aztán szelíden hozzátettem: – Én csak a magamé vagyok, ahogy te is, ő is és minden ember, csak és kizárólag önmagáé lehet a lelkében. A testünket persze időnként kölcsönbe adjuk… S kölcsönbe kaphatjuk mások testét mi is…

– Milyen szépen mondod… Mindent olyan szépen tudsz mondani… És írni is… És … Gáborka, bocsáss meg nekem. Én akkor sem tehetek mást… Szeretlek. Nem viszonozhatod, tudom. Fáj, de megértelek… És igyekszem elfogadni… Ha ezt akarod, ha ezt várod el tőlem.

Nem feleltem semmit.

Mert ugyan mit felelhettem volna erre…?

Kezdett már az idegeimre menni az egész beszélgetés. Kimentem a konyhába, és töltöttem magamnak egy dupla whiskyt, sok-sok jéggel. Nem használt. Csak a falra akartam mászni tőle, és átrágni magam a mennyezeten.

Mire visszamentem, a kanapén feküdt egy szál bugyiban. Rámosolyogtam. Igyekeztem barátságosan, megnyugtatóan ránézni – mindenesetre minden tehetségemet beleadtam. Valamennyire sikerülhetett, mert visszamosolygott.

– Szeress – kérte. – Szeress… Csak most az egyszer, s ígérem, soha többé nem látsz viszont.

Szerettem.

Mert ugyan mit tehettem volna mást…?

Semmit.

Vagy, mégis… Kiugorhattam volna a nyitott ablakon… S valószínűleg a lépcsőházba éppen belépő EszterM karjaiba landolhattam volna…, amilyen szerencsés szoktam lenni extrém helyzetekben.

Az előszobából nyílott minden helység a lakásban.

Kizárt, hogy a dolgozószoba előtt elhaladva EszterM nem látott meg bennünket, de ha látott is, úgy tett, mint aki nem lát, nem hall… S nem is beszélt, de bevonulás közben akkora zajt csapott, mint három Muhi csata együtt sem…

Alig hihető, de csak két nap múlva, – már a repülőgépen ültünk –, amikor EszterM először szóba hozta az „inflagranti”-t és nagyon elnézően, sőt majdhogynem megértően beszélt.

– Tudom, hogy megsajnáltad…

Ebben tévedett.

Sajnálatból nem lettem volna képes egy majd kétórás, eszeveszett és szenvedélyes szeretkezésre, mert voltak rá korábban próbálkozásaim, de mindegyik kudarcba fulladt… Hát kellett lenni valami rendkívülinek Jankában, amivel megőrjített…

– Azért nem árt, ha tudod, hogy te vagy az első igazi szerelem Janka életében – folytatta és mosolygott hozzá. – Születése óta ismerem és tizenöt éves korától élt velem… Csak pár éve vettem lakást neki… Reméltem, hogy így előbb talál magának valakit, akibe beleszeret, s akivel együtt akar majd élni…

Majdnem kicsúszott a számom: talált…

De nem szóltam.

Ő tovább beszélt:

– Okos, művelt nő lett mellettem. Csak valami megmagyarázhatatlan félénkség és riadtság szorult belé, amit sosem tudtam kinevelni belőle. És nem is nagyon értettem… Aztán, mintha hozzám öregedett volna…

Majdnem megint mondtam erre valamit, de megint csak nem szóltam.

– Mindig erősen feszültek lesznek az idegei és csökkent az ösztönélete. Mindig félénk lesz, és tartani fog valami veszélytől… Ezt gondoltam róla. Meg azt, hogy tökéletes zárdaszűz lett volna belőle. A vallásos érzelemvilág a maga szűkösségében, stilizált érzéseivel és zord tisztaságával, teljes feloldást jelentett volna neki. Ahogy álltak a dolgok vele, felkészültem rá, hogy egyike marad azoknak a savanyúképű öreglányoknak, akik benépesítik a templomokat…

No, ezt azért már túlzásnak találtam?! Humorral sarkítottam hát:

– Ennyire félreismerhető egy ember, látja drága professzorasszony…?!

– Ennyire nem mindegy az, hogy mekkora kisugárzás képes megváltoztatni akár a személyiségünket is, Kölyök…?!

Ez bizony egy Nobel-díjas felismerésnek tűnt!

Furcsa érzéssel kortyolgattam a ragyogó szépségű utaskísérő által felszolgált whiskymet: mintha egy szimfóniát, egy igen szép és szívbemarkoló szimfóniát írtam volna, de elvesztettem a kottáját és nem fogok rá visszaemlékezni soha.

Aztán arra gondoltam, hogy talán mégis…

S EszterM hangja, mintha csak visszhangja lett volna a gondolataimnak…

– Ne aggódj, Kölyök. Janka már nem tudna újra megszokni Erdélyben. Ő már nem tudna nélküled élni. Elhiszed nekem?

Bólintottam, és egyetértettem vele, mert a lelkem mélyén ugyanezt éreztem.

EszterM rátette a kezét a karomra – megnyugtatóan, végtelen gyöngédséggel, ahogy Klára is szokta mindig, amikor zaklatottnak látta a lelkemet –, s csak annyit mondott:

– Kiválasztott vagy, Kölyök. Nem futamodhatsz meg soha.

– Nem áll szándékomban – feleltem egy felszabadult vigyorral.

– Akkor most igyunk erre, Kölyök. És még arra, amit te a legboldogítóbbnak érzel ebben a „küldetésben".

Vajon mire gondolhatott a professzorasszony…?

Talán sejteni véltem, hogy ez a lobogó, nyugtalan és zseniális asszony egyszerűen kisiklott a múltjából. Elfelejtette, kiűzte magából – nekem legalábbis úgy tűnt, hogy örökre – hiszen a távoli évek takarta múlt, mikor a világ felé mutatva, rajongva imádott feleség volt, míg otthon a négy fal között megalázott, szenvedő házastársként élhetett csupán… vagy a közeli múlt, mikor elvált férje olyan gonoszul próbálta mindenéből kiforgatni – semmiféle maradandó károsodást nem okozott

benne. (Hacsak azt nem tartják annak az okos pszichológusok, hogy hátralévő életéből kizárta a férfi partnereket?!)

Tudat alatt élt benne irántuk valamiféle gyűlölet, ami aztán a sírig kísérte őt – soha többé nem ölelt férfit, az után sem, hogy én elhagytam…

De előtte még kaptunk együtt hét év sugaras magasságot az Égiektől!

Hét esztendő boldogságára a koronát egy svédországi „titkos esküvő" tette fel, amelyről valóban csak a legszűkebb, legbensőségesebb baráti körünk tudhatott akkor.

S persze a „nászút" Öland szigetére, ahol Ciliék három hétre magunkra hagytak bennünket a nyaralójukban. EszterM főzőtudománya az enyémmel volt olyanforma-forma…, vagyis mindkettőnké egy átlag közepes szint alatt mozgott akkoriban. Ezt soha nem vertük nagydobra, de titkolni sem lett volna sok értelme. S mert barátaink tisztán láttak ez ügyben (is), hát gondoskodtak részünkre személyzetről. Egy erdélyi-magyar házaspárt fogadtak a nyaraló főépülete mellett álló kis faházba, akik mindenhez értettek, amihez mi nem. Manyi főzött és a lakást tartotta rendben, Menyus az udvart és a kertet gondozta, s ha kellett vezette a csoki-barna Volvót, vagy a motorcsónakot.

Kevés benzin fogyott…

Ritkán mozdultunk ki, s akkor sem nagy távolságokra. EszterM – e tekintetben – nem hasonlított Klárára, cseppet sem. Könnyű kis sétákra a kertben, vagy lent a parton, még rá lehetett venni, de hosszabb kirándulás, pláne hegymászás, az ki volt nála csukva!

Mohó felfedező vágyat csupán szerelmi téren tapasztaltam nála…

S hogy leigázott vele az Öland szigeti boldog napokon, s éjeken, te boldogságos Tündérország…?! Még évtizedek távolából is érzem perzselő lángját…

Simogatás, szó, tekintet vagy csók, mind megannyi gyöngéd és féktelen felfedezés óráról-órára, napról-napra, hétről-hétre, egyazon lobogó láz, hogy mind leplezetlenebbül álljunk egymás előtt, hogy még jobban megismerjük, és birtokba vegyük a másik testét-lelkét…

… Már késő re járt, elmúlt kilenc óra és a késő nyári borongós égbolt nem sok jót ígért: a Baltitenger felett fehércsipkés fekete felhők tornyosultak egymásra és lent a parton a Kalmár szoros vize félelmetesen zúgott, morajlott. Tiszta időben a távoli Gotland sziget fényeit is láttuk éjszakánként, de akkor este még csak az irányát sem lehetett sejteni.

Álltam a teraszon, néztem a vészt jósló égboltot: irtózatos vihart sejttettek a felhők.

Kedvetlenül, lehangoltan mentem be a házba.

EszterM fürdőköntösben, hajára csavart törölközővel ült a kandalló előtti hintaszékben: pár perce jöhetett ki a szaunából. (Én nem szerettem, engem a gőz megköhögtetett.)

Mielőtt kitöltöttem a két jókora adag whiskyt, dobtam három jókora fahasábot a tűzre.

– Vihar lesz, nem is kicsi – jegyeztem meg, miután leültem a kandalló előtti medvebundára, közvetlen EszterM lába elé, majd poharamat a poharához koccintva hozzátettem: – A túlélésre!

– A túlélésre – mondta ő is és nevetett. – Cseppet se félj, Kölyök. Túlélünk mindent, ha szeretsz!

Na, igen: ha…

Ez nem volt igazán már kérdés, hiszen szerettem…

De vajon elegendő-e a túléléshez annyi, amennyire én szeretek…?

Csak az Égiek tudhatták rá a választ.

Lady Martha teljesen váratlanul, minden előzetes bejelentés és értesítés nélkül robbant be hozzánk akkor éjszaka. Csuromvizesen, bőrigázva.

Egyedül jött. Motorcsónakkal kelt át a szoroson, de amikor elindult, még semmi jel sem utalt ekkora viharra. Kisebbre sem – mondta.

– Elnézést kérek a késői és váratlan látogatásért, Kedves Eszter… – hadarta, miközben kapkodó mozdulatokkal levette magáról a viharkabátot. Láthatóan ideges, feldúlt és rémült is volt. Talán kevésen múlt, hogy oda nem veszett…

EszterM tudta, hogy a túláradó szívélyesség megriasztotta volna, a túlzott tartózkodás viszont sértette volna. Ezért egyszerűen csak annyit mondott:

– Semmi baj, Márta. A fürdőszobában talál tiszta törölközőt és köntöst. Vegyen egy jó fürdőt.

És még csak kezet sem nyújtott.

– Igazán nem szívesen zavarlak benneteket, Zsülien… – nézett rám, s olyan elveszettnek tűnt, mint egy Tündér a Holdon. – Bocsánat…, Gabika, ha zavarna, hogy Zsülien-nek hívlak…

– Semmi baj, baby. Nem zavar. Régen volt ugyan, amikor azt mondtam, hogy bárhol szívesen összefutok veled, de a helyzeten ez nem ronthat, tudod. Szükségállapot van. Tedd azt, amit Eszter mondott, és ha utána lesz kedved meginni velünk egy pohárka akármit… Hát szívesen látunk…

Fél óra múlva Lady Martha jóízűen evett, ivott, felszabadultabban és harsányabban nevetett, mint egy őserdei kacagó madár, s ahogy elnéztem, EszterM is levétetett a lábáról. Pertut ittak, összecsókolóztak, s mit sem törődve az odakint tomboló

viharral, erdélyi népdalokat és slágereket énekeltek felváltva, de olyan hamisan, hogy a cserepes virágok mind hervadásnak indultak. Majdnem én is, de persze, arról szó sem lehetett…!?

Ittunk, táncoltunk, énekeltünk.

Éjfélre már féktelenebbek voltunk, mint a szigeten, s a körülötte tomboló vihar…

Ami a múlt ködéből és az alkoholmámorból néha úgy feldereng abból a fergeteges éjszakából, – arról én most nem szeretnék részletesen beszélni.

Nem szeretnék máskor sem és később sem. Hogy azért senki se hihessen és feltételezhessen rólam (rólunk) olyan paráznaságokat, amilyeneket a beteges képzeletű szexfilmek gyártói mostanság már megengednek maguknak, hát megesküszöm a lelkem üdvére:

Amennyiben az ő fantáziájukhoz viszonyítom a mi hármas szeretkezésünket, bizony az a mi Öland szigeti éjszakánk csak egy „erkölcsös éjszaka” volt! (Bocs, Hunyadi Sándor!)

Hajdú Sára

Képzelgés

Öleld át a múltam,
s légy a rég várt jelenem,
Vihar tépte napjaimnak,
csendhozó kegyelem,
Remegő ajkamon,
légy résnyi nyugalom,
Légy vetett ágya
szívemnek,
hol a fájdalmat
altatom.

Légy az örökké,
vagy csak
egy hosszan elidőző pillanat,
Hisz a semmi
már nem lehetsz,
mert a gondolat
itt maradt,
S várja,
hogy egy szót karcolj
a lét vérrel fröcskölt
falára,
Benned könnyező
sóhajom
otthonra találna.

De az sem baj,
ha fényt hazudsz,
csak ne várjak
hiába,
Ma a legtöbb perc
úgyis,
erkölcstelen jön a világra,
S én is leveszem
álarcom,
hogy láss
lélekmeztelen,
Lehetnél gyöngyöző
boldogság,
reszkető testemen.

Vagy mindegy már mi,
légy az,
mi szeretnél,
Két karod kitárva,
magadba temessél,
Én ölelem a múltad,
s ha kéred,
a jelened leszek,
Engedem , hogy
szeress,
s Te engedd, hogy
szeresselek !

PÁRBESZÉD CSILLAGOKRA

Ha a csillagok néha hullanak,
Ne érezd szomorúnak
Magad, ne fájjon már soha
Az az est, tudod
Mind le nem hullhatik,
Te mindig azt az egyet keresd,
Mert egy Téged, csak Téged
Szeret, s az az egy örökre
Fennmarad…
Csizmámon csillagpor,
– messziről jöttem –
és sóhajtásnyi alig volt
földi létezésem…

(P.J.G)

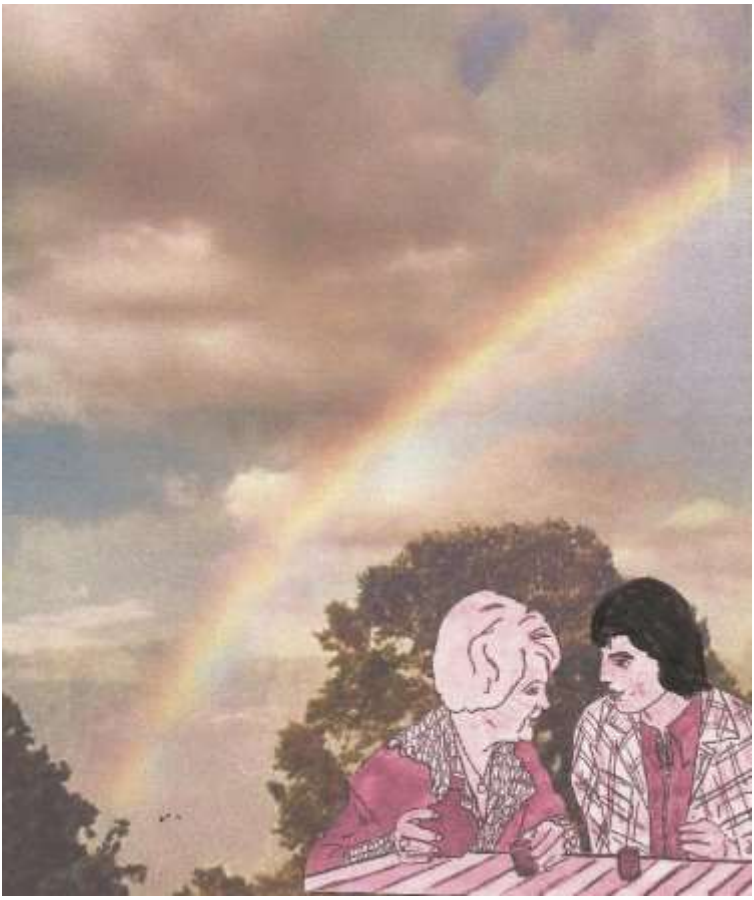

11. ábra "Egy erkölcsös éjszaka"
(Montázs: P.G.J.)

… Az első vendégünk, mikor Svédországból hazajöttünk, Pásztor Adél volt. Néhány versét hozta el, s pár fotót is mellékelt, esetleges elfogadásra.

EszterM kedvesen kávéval kínálta a főnővért, (s Janka helyett, – aki természetesen visszajött Erdélyből, csak éppen szabadnapos volt – le is főzte a világ második legízletesebb kávéját. Az első helyezés Janka kávéját illette.)

Aztán beszélgettünk egy órácskát. Engem feszélyezett – a láthatóan belém fülig szerelmes – Adél vágyakozó tekintete, s mintha EszterM remekül mulatott volna „lányos" zavaromon…

S mikor Adél elment, azonnal szóvá is tettem:
– Jól szórakoztál, ugye…?!
– Bocsáss meg, Kölyök – felelte. – Ez a nő teljesen be van zsongva tőled.
– És te ezt vidám dolognak tartod, ugye?
– Sírva biztosan nem fakadok tőle?! Legalább egy kicsit tetszik neked?

Gonoszkodtam hát, azt gondoltam ennyit megérdemel az, aki nevetni képes mások komoly érzelmein.
– Nagyon tetszik. Valósággal meg vagyok babonázva a kék szemei által?!

EszterM fenyegető-játékossággal emelte fel az ujjait:

– Nono. Jó lesz, ha távol tartod magad a nővérkétől, még mielőtt visszavonhatatlanul megbabonáz azokkal az ártatlan alvós baba szemeivel…?!

Nem ígértem távoltartást.

A második – még váratlanabb látogatónk – Rózsa Igi volt. Szeptember utolsó hétvégéjén állított be, kissé kapatos volt már – s ez tőle igencsak szokatlannak tűnt –, de nem késlekedett feltárni italosságának okát.

Belecsapott a lecsóba, csak úgy fröccsent: – Lenke férjhez ment! Kenézy Tóth Mátyás vette el, az a bunkó miniszteri biztos! Lenke biztos boldogtalan lesz mellette… Nem is értem, hogy volt képes hozzámenni…

– Nem érthetünk mindent, barátom. Ebbe bele kell törődni – jegyeztem meg némi iróniával. (Lenke házasságának híre úgy hatott rám, mint egy kisebbfajta szélütés: félig-meddig öntudatlanul, kábán éreztem magam, de a legkisebb fájdalmat sem éreztem. Amikor leléptek Igivel meg Ágival a FIT–ből, azt valamennyien durva árulásnak éreztük a nehéz helyzetbe került Társaság ellen, s én személy szerint még magam ellen is… Szeretők voltunk addig – titkos szeretők –, de abban a pillanatban szakítottam vele, ahogy kilépett tőlünk. Nem is értette, miért. Talán én magam sem értettem…

De megléptem, és ha olykor hiányzott is, fele annyira sem gyötört meg a hiánya, mint bármelyik korábbi szeretőmmel való szakításom.

– Én tudtam róla, persze – jelentette ki EszterM. – Nekem Lenke mindent elmondott. Gabinak sem mondtam el, mert neki is az a legjobb, ha elfelejti a barátnőjét… Nyugodj bele, Igi és próbáld te is túltenni magad Almássy kisasszony döntésén.

– Téged beavatott a tervébe, Eszter? – kérdezte Rózsa Igi döbbenten.

– Igen. Miért, ez talán baj?

– Nem… Dehogy… Csak… csak nekem sem mondta el… Kész tények elé állított!

– Nyílván így látta helyesnek.

– De tudta, hogy mennyire szeretem…?! Hogy imádom…!

– Nős ember vagy, Igi. Nem feledkezhetsz meg erről a tényről. Te nem vehetted volna feleségül Lenkét, mert ott a beteg feleséged, akit sosem hagynál el. Igazam van?

– Igazad van, Eszter. De ez akkor sem volt tisztességes eljárás… Hogy eltitkolta előlem…

Egyikről a másikra néztem.

Szóval, EszterM tudta…

És ő meg úgy látta helyénvalónak, ha nem közli velünk.

Hát persze – biztosan a lelki nyugalmunk érdekében hallgatta el!

– Én ezt nem élem túl, Eszter! – Rózsa Igi reszketett a felindultságtól. – Szeretem Lenkét, szerelmes vagyok, őrülten, halálosan! Ezen senki és semmi sem változtat. A házasságok sem. Az enyém sem, az övé sem.
– Akárhogy is – szögezte le EszterM –, de bele kell nyugodnod, Igi. Lenke döntött, férjhez ment és ezzel vége. Tudomásul kell venned ezt a döntést.
– Soha! – kiáltott fel szinte sírva a férfi.

Szívemből megsajnáltam.
– Ne bomolj, Ignác – szóltam rá. – Légy férfi.

Eleresztette a füle mellett a szavaimat. Rám nézett, aztán EszterM-re és végül rajtam állapodott meg a tekintete. Sejtettem, hogy azon tűnődött, kettőnk közül vajon melyikünktől remélhet több megértést: nem tudom miért esett rám a választása, de bennem is csalódnia kellett. Megértően bólogattam ugyan, de EszterM-nek adtam igazat. Pedig Igi könyörgően nézett rám.
– Te is szeretted… – mondta, vagy inkább suttogta.

Na, helyben voltunk.
– Szerettem. És akkor mi van? Kiheverem.

A férfi olyan arccal gubbasztott a fotelban, mint aki villamosszékben ül.
– Neked könnyű, Gabi – mondta komoran –, számodra csak egy kaland volt… Egy rövid ideig tartó ájulás… De én amióta megismertem, egyfolytában eszméletlen vagyok.

– Akkor jó lesz, ha mielőbb magadhoz térsz, öregfiú. Lenke kemény nő, ha ő egyszer eldönt valamit, az el van döntve. Ne reménykedj… Egyébként se értem, hogy mit vármy tőlem…? Nem adhatok semmiféle tanácsot, még csak nem is vigasztalhatlak semmivel sem. Nincs mit mondanom. Egyszerűen nincs.

Egy pillanatig csend volt, aztán megszólalt:

– Igazad van, persze, hogy igazad van Gabi… Magam sem tudom mit vártam, miben reménykedtem, amikor idejöttem… Talán csak el akartam mondani valakinek… valakinek, akinek nem közömbös…

– Rosszul választottál, öregfiú. Nekem, ha nem is közömbös, azért sírógörcsöt sem kapok… Akkor sem kaptam, amikor lelépett… pontosabban, leléptetek tőlünk, pedig az is övön aluli ütés volt ám…?! No, de hagyjuk a múltat. Fel a fejjel, barátom. Élvezd a saját házasságodat és örülj annak, hogy nagyapa lehetsz ilyen fiatalon. Amennyire én tudom, Brigi lányod unokával ajándékozott meg… S hozzá még egy remek kis vasgyúró krapekkal…?!

Felállt és megölelt.

– Oké. Azért köszönöm, hogy meghallgattatok. Azt hiszem, nektek van igazatok. Csak néha olyan pokoli nehéz szembenézni az igazsággal…

– Azért mindig meg kell próbálni, kedves Ignótiuszom?! – mondta EszterM és megpuszilta a férfit.

… Kora reggeli napsugár villant elő a Béketéri fák piros aranyba öltözött koronái közül, s miután beleütközött a társasház keleti ablakaiba – abba az ablakba is, amely mögött ültem, s amelynek a redőnyét az imént húztam fel –, fényes szikrák csaptak ki belőle, és aranyfénybe vonták a dolgozószobámat. Az októberi ég felhőtlen volt, halványkék, amilyennek igazán lennie kell „vénaszszonyok nyarán”.

Egész éjszaka dolgoztam (a NAXOS második kötetét írtam) s most boldog-fáradtan gyönyörködtem a megindítóan szépséges ősz kora reggeli fényeiben.

– Szent Isten, Kölyök?! – csapta össze EszterM a kezeit, amikor reggel belépett a dolgozószobámba. – Te egész éjjel fent voltál?!

Végigsimítottam a homlokomat, és az íróasztalon tornyosuló gépelt papírhalomra mutattam.

– Kész a fele a második kötetnek – mondtam. – Talán jövőre ebből is könyv lehet, ha Isten Malmai kicsit jobban őrölnek nekem is, mint az első regényemnél tették?!

– Gratulálok, de most felejtsd el, és gyere reggelizni. Aztán máris igyekeznünk kell, mert kilenchúszkor indul a Víner Valcer, amelyre jegyünk van.
– Te sohasem tudsz itthon megülni a formás fenekeden, életkém?
– Arra majd ráérek százéves koromban is – nevetett és húzott kifelé, könnyed játékossággal, vidáman.

A konyhában sült kolbász illata fogadott és Janka félszeg mosolya:
– Én is veletek megyek! – ugrott a nyakamba boldogan.
– Remek! Nélküled Bécs nem is lenne az igazi…– vigyorogtam és lefejtettem a karjait a nyakamról.
– Pálinkát nem iszunk? – kérdeztem az üvegkancsóban virító narancslére sandítva.
– Máris töltöm! – Janka Tündérmanó se perc alatt televarázsolta a három kupicát eredeti kisüsti áfonyapálinkával, amit Erdélyből hozott nekünk.

A Bécsi Gyors étkező kocsijában egy sör mellett beszélgettünk…

Mindenféléről. De leginkább Almássy Lenke házassága volt a fő téma. Engem persze annyira nem érdekelt már az ügy, de Jankát felettébb izgatta, hogy egy lány, túl a negyvenen, annyi év

függetlenség után, hogyan dönthet úgy, hogy mégiscsak férjhez megy.
– Lenkében mindig is volt valami önveszélyes kiszámíthatatlanság, amivel állandóan meglepte és kétségbe ejtette a környezetét. A szüleit, a barátait… a szerelmeit…
– Neheztelsz rám, amiért elhallgattam a házasságkötését, Kölyök? – kérdezte EszterM.
– Ugyan, hogy gondolsz ilyet?! – tiltakoztam.
– Biztos nem?
– Biztos nem.
– Talán pusztán menekülési szándékkal ugrott bele ebbe a házasságba… Nem gondoljátok? – nézett ránk kérdően Janka.
– Megesküdnék rá – bólintottam, mire EszterM rá is kontrázott:
– Zaklatott, bizonytalan érzelmeit a biztos anyagi jólét fedezetébe száműzte… Túl sokat jelent számára a pénz, a gazdagság, de szerintem se a lelki nyugalmát, sem a boldogságát nem fogja visszanyerni többé… Sajnálom, igazán…
– És lehet, hogy valahol én is hozzásegítettem a döntéséhez… – folytattam –, talán Lenke komolyabb kapcsolatot képzelt el velem… és őszintén hitt is, hogy… De én képtelen voltam megbízni benne… Néhány apróság miatt… Apró részletek, amelyeket az átlagos megfigyelő észre sem vesz,

nekem viszont sok mindent elárultak ezek az apróságok. Ha valaki tényleg megérti az apró dolgok jelentőségét, senki sem hazudhat neki. Akit ért már nagy csalódás, annak tudnia kell értékelni az apró részletek jelentőségét: ha nem teszi, csalódások sorozata vár rá…

– De benned már kialakult ez a képesség, ugye Gáborka? – kérdezte Janka.

EszterM hosszan nézett a szemembe: tudtam, hogy mélyen belém lát, és olyan dolgokat is észrevesz, amelyeket csak az a valaki láthat meg bennem, aki régi, meghitt kapcsolatban van velem.

– Talán igen – feleltem Janka kérdésére, – bár ettől még nem lettem tévedhetetlen, nyílván…

Nyílván!

Ha már Bécsben jártam, persze vittem két dedikált NAXOS 1-et is. Gertinek és Stellának. De tudtam, hogy barátnőm egy orvosi kongresszuson van éppen Calgaryban (Kanada), ezért Stellának szóltam telefonon, hogy jöjjön be a Mariahilfer Strasszéra – ahol EszterM és Janka őrült vásárlást folytattak. Belőlem mindig is hiányzott a mániákus ruhavásárlás, ezért a Mozart kávézóban sörözve vártam ki a végét…

Illetve vártam Stellára.

Aki jött is a megbeszélt időre. Mérték után készült bordó kiskosztümje igen jól mutatott karcsú, sportos alakján s arról tanúskodott, hogy tulajdonosa sokat ad a jó megjelenésre. Sötétszőke (nyílván már festett) hajzuhataga alól kíváncsi „gyermeki" szemek néztek a világba, míg a bordó rúzs érett nőiességét hivatott kihangsúlyozni. A kellemes benyomást, amit bennem keltett, mióta csak ismertem, tekintetének rideg, kissé beképzelt pillantása rontotta le. És mégis ellenállhatatlanul vonzott magához. Évekig tartott, amíg felfogtam, hogy a ridegséggel párosult beképzeltség, egyfajta védekezés nála a külvilágból érkező bántások ellen és valójában egy nagyra nőtt kislány, aki még hisz a mesékben: az igazság győz, a gonosz elnyeri méltó büntetését és a királyfi is a hercegkisasszony kezét…

– Ó, de büszke vagyok rád, Gabikám! Köszönöm, köszönjük a dedikálást – ölelt magához, miután átvette a könyveket és átfutotta a dedikált sorokat.

Széttártam a karomat.

– Ennyi telt ki tőlem – mondtam szerényen, s vigyorogtam hozzá nagy zavaromban.

– Csak ne szerénykedj. Zseninek születtél?!

– Dehogy. Csecsemőnek születtem, Stella, akárcsak te…

– Legyen. De kiválasztott csecsemőnek?!

Jó. Ráhagytam.

– Már azt hittem sosem látlak viszont?! Trudival annyit emlegetünk…
– Legalább tudom, hogy mitől csuklom állandóan annyira, hogy majd kiesem a nacimból… – vigyorogtam, s már akkor nyoma sem volt bennem semmiféle zavarnak. – Borzasztóan elfoglalt író vagyok…
– Már kertésznek is az voltál – Stella szívből nevetett és megcsókolta –, de éppen csak érintve a szám sarkát: – A fontos, hogy itt vagy, hogy több mint tíz év után újra láthatlak. Tudod, hogy Trudi…
– Persze, tudom – vágtam a szavába. – Nincs itthon. Beszéltem vele is telefonon, mielőtt elrepült Kanadába.
– Ígérd meg, hogy eljössz hozzánk, hamarosan. Ígérd meg, drága.
– Megígérem.
– Köszönöm. Akkor várunk. Most mennem kell, tudod. Karl viszi a fiúkat a különórákra, s jobb, ha látom, hogy vannak felöltözve… Megérted, ugye?
– Persze. Menj csak.
– Hozd el majd Esztert is… Trudi mondta, hogy milyen jól megvagy a professzorasszonnyal.
– Valóban. Tényleg jól kijövünk egymással – bólintottam.
– Örülök.
– Én is örülök…

Stella hozzám lépett és belecsókolt a számba. Annyi idő volt csupán, mint egy szempillantás, mégis a vonaton hazáig égett tőle az ajkam…

*

"Telnek, múlnak a percek.
Szerelemből fűzött igaz gyöngysorom,
fényét veszítve peregnek ujjaim között."

*

"Míg a hódítás varázsa perzselte lelkedet,
addig együtt éghettem veled!
– Körülöttem por és hamu!
Én még lángolok!"

Vagyóczki Kata: Lelkem szilánkjai

Feige Márti
Névtelenül

Név nélküli ember lettem,
már ki sem mondod
a nevemet.
Talán félsz a holnapoktól,
a sok irigy álbaráttól…?
Félsz, ha nevemet kiejted
elveszted a szerelmemet...?
Nem kell félned, nézz reám
bátran, s bízzál bennem,
– jó barátban!

*

Földes Olga
Álomszép

Érzem, ahogy mellettem ébredsz fel,
neszezésed sóvárogva hallom,
létezésed eltölt bűvölettel,
bocsánatos bűnök felé hajszol.

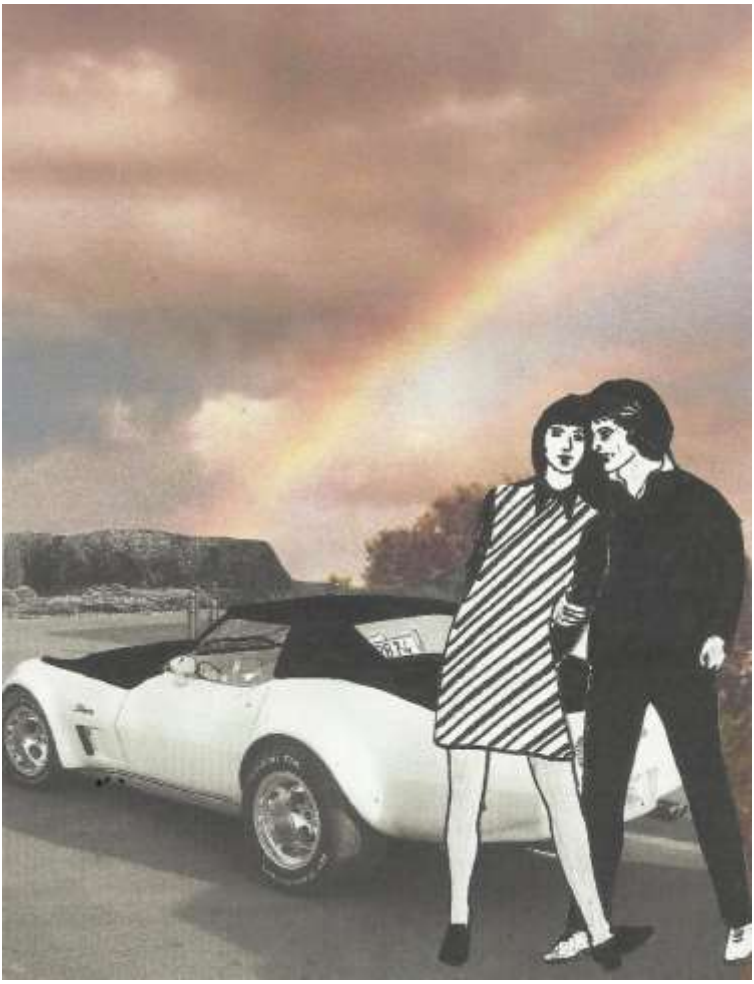

12. ábra Stellával Bécsben (Montázs: P.G.J.)

… Zhan Huan lánya, a huszonnégy esztendős Frida nyitott ajtót. Csak egy mélyen kivágott lenge pongyolát viselt.

Az ablakon beáradó délutáni napfény átütött a vékony köntösön úgy, hogy teste minden domborulata (amit véletlenül eltakart az anyag) világosan kirajzolódott. Izgalmas, egzotikus parfüm illatába burkolózva Júlia varázsát, Kleopátra vad érzékiségét, Desdemona rafinált szenvedélyét és Mária dekoratív szomorúságát egy személyben jelenítette elénk, amitől elállt a lélegzetünk. (Az enyém, biztos!)

– Ó, Eszti néni, de örülök… Olyan régen láttam – mosolygott kedvesen a keresztanyjára. – Remekül néz ki?! Mintha az idő nem előre, hanem visszafelé haladt volna magával az eltelt hat esztendő alatt. Éveket fiatalodott! Hogy csinálta?

– Tudod, Kedvesem a boldogság konzervál – felelte nevetve a professzorasszony.

Ránéztem a lányra.

– Mi van, te még fel sem öltöztél? Azt mondtad, négyre jöhetünk érted. Most négy óra van.

– Elnézést… Sajnos a varrónőm csak nemrég küldte át a ruhámat. Most léptem ki a zuhany alól. De máris készen leszek. Addig foglaljatok helyet.

– Anyád?

– Az üzletben. Új szállítója van, s ma hoz neki először árut, érthető hogy ott akar lenni az átvételnél. Majd onnét jön a Megnyitóra.

Frida Huan alig huszonnégy évesen már elismert festőnek számított, s majdnem világhírű volt… Pekingben végezte el az egyetemet, s hazatérve kapott egy GALÉRIÁT gazdag üzletasszony édesanyjától…

Filmrendező olasz férjétől félévi házasság után vált el, majd hozzáment egy ír rock zenészhez, akivel viszont egy napot sem éltek egy fedél alatt, s pár hónapja folyt már a bontóperük, mikor összeköltözött azzal a Vasaris Brekkensky nevű lengyel divattervezővel, akit még nekem is volt szerencsém ismerni… Persze, azóta már „Breky grófot" is elhagyta. (Saris –, ahogy a barátai becézték –, ismert divattervező volt. 1999-ben egymotoros kis magánrepülőgépével sziklának ütközött a svájci Alpokban és meghalt.)

– Addig hívjál taxit, kicsi Valentínóm – szólt vissza a szobaajtóból Frida.

Mennyire ki nem állhattam (már kis gyermekként sem), hogy mindenféle beceneveket aggattak rám, de felnőtt koromban ez – ha lehetséges volt – még sokkal jobban idegesített. Mégsem védhettem ki, talán annyira sem, mint gyerekkoromban…

– Nincs rá szükség. A ház előtt vár egy tűzpiros Suzuki. Sofőrrel.
– Feri bácsi?
– Nem.
– Hát ki?
– Ne törődj most azzal. Menj öltözni.
– Megyek. Töltsetek addig valamit magatoknak. A bárpulton találtok mindent.
– Én nem kérek semmit. Vizet már ittam, alkoholt meg, per pillanat, nem kívánok… EszterM?
– Nekem jólesne most egy Blady Mary – felelte. – Elkészítenéd, Kölyök?
– A hűtőben találsz paradicsomlevet hozzá – kiáltotta ki Frida már a szobából.
– Édes kislány – jegyezte meg EszterM.
– Asszony – javítottam ki.
– Nem látszik rajta. Olyan, mint egy szeleburdi kis csitri. Istenem, hogy elszálltak az évek. Mintha tegnap lett volna, hogy Géza a térdén lovagoltatta…

Miközben kevertem a koktélt, elképzeltem a kis Fridát, ahogy Géza úr térdén lovagol, és hangosan felnevettem.
– Csuda jó kedved van, Kölyök – nézett rám EszterM kissé gyanakodva, amikor átvette tőlem a vöröslő itallal teli poharat – Csak nem zúgtál bele máris az én gyönyörű kis angyalkámba?

Pató Selam

Mondd, akarsz-e

Parafrázis Kosztolányi költeményére...

A szabadítóm, mondd, akarsz-e lenni,
mondd, meg akarsz-e váltani,
az életemben újra megszületni,
lét-éjjelemből fénybe rántani,
emlék-óceánomból felmerülni,
léleklángok vizében fürdeni,
isteni álomként beteljesülni,
percek gyümölcseit begyűjteni?
Akarod-e hatalmas ébredésnek
diadalát látni koszorúk közt,
hallani, mit mond saját szívverésed,
s nem erőlködni, hogy szavát legyőzd?
Akarsz-e hittel legjobbat remélni,
újra váltani azt, ami régi,
összefonódni a furcsa jelennel,
nem megalkudni a kövült csenddel?
Bizton ragadni meg egy sugarat,
mi valahogy a világban maradt,
s a halhatatlanra nyit egy ajtót –,
tört kenyérrel telt-e szakajtód?
Akarsz egy falatnyi Krisztus lenni,
magadat nyújtva magadhoz venni?
Akarsz-e szememben lenni örömkönny,

amelynek tükrére a szellem várt?
Hogy leomoljon a káprázat-börtön
– akarsz, akarsz-e lenni messiás?

*

A TIZEDIK KÉP ALÁ

(T. T-nek)

Lelkemben bujkálnak riadt, kicsi szavak, mint
erdők mélyén búvik csermely s kicsiny patak…
Pedig szólni, beszélni volna jó, rikkantani vígan,
hali-hó, hali-hó, ne búsulj Kedves,
ha búval öntözöm is lelked,
ha csikó álmaimmal olykor felcseréllek,
ha ellenem szól s perel, minden buta látszat,
én Téged kívánnálak halálomig Társnak.

(P.G.J.)

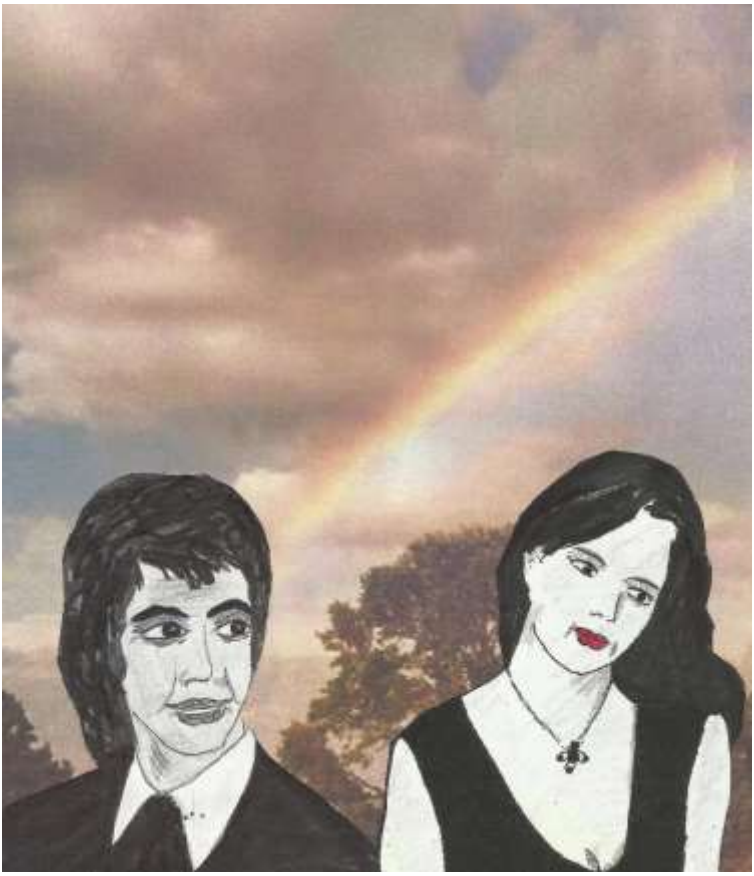

13. ábra Fridával (Montázs: P.G.J.)

Válaszolni nem maradt időm: Frida gyönyörű, középkék muszlinruhában jött vissza, s a ruha színe hatásosan emelte ki bőrének mézszínét és remek összhangban volt kékes-fekete hajával, a smaragdnál is izzóbb zöld szemeivel, skarlátvörös ajkának lángolásával.

(Zhan Huan lányát napról-napra szebbnek láttam akkoriban, pedig nem ő változott: nekem tetszett egyre jobban?!)

A BÍBOR SÁRKÁNY nevű Galéria a Belvárosban volt, nem messze a Nyugati Pályaudvartól…

Déneske alig negyed óra alatt röpített be bennünket Újpestről a Nyugatiig. Az Európa Bajnok, birkózó bátyjától ajándékba kapott vadi új Suzuki volánjánál úgy feszített, mint egy Forma 2-es autóversenyző, s a pár hónapos jogosítványa ellenére úgy is vezetett…!

Ahogy beléptünk a Galériába, Frida eltűnt valamerre egy szempillantás alatt. Jó öt percbe telt, amíg átvergődtünk a tömegen, s ahogy átjutottunk és helyet foglaltunk – a bársonyszékeken mindenkinek névre szóló kártyája volt –, már el is kezdődött a műsor. Dr. Keresztessy Arnold professzor

(maga is befutott festőművész) mondta el a megnyitót. Egyébként, – miként a szintén országosan ismert M.M.K (Mátrai Művész Kör) alelnökét – személyesen ismertem a profot, hisz magam is évek óta tagja voltam a Körnek, s novelláim, verseim, esszéim jelentek meg ARANYMETSZÉS c. lapjukban.

A megjelenteket fürkésztem. Jórészüket csak látásból, jórészüket személyesen ismertem, de sok idegent, ismeretlent is láttam. Megkerestem tekintetemmel Zhan Huan-t. Nyilvánvaló volt, hogy ez a kínai üzletasszony ugyanolyan büszke a lányára, mint a házára, az autójára és az üzletére… minthogy erősen élt benne a birtoklás vágya, mindent, ami a hatáskörébe került, bevont a büszke tulajdonos fényességével. (Villája Újpest legelőkelőbb kerületében épült, s mikor először jártam nála, büszkén mutogatta a teniszpályát és az úszómedencét…)

Dr. Keresztessy befejezte a megnyitóbeszédét, – ami szokása szerint olyan hosszúra nyúlt, mint a tengerikígyó –, aztán Frida lépett a mikrofonhoz, de ő nagyon kurta kis szónoklattal beérte. Úgy tűnt, valamennyiünk örömére… Mindenki sietve felállt, de észrevettem, hogy az utolsó sorban egy sovány, borostás arcú, kopott külsejű férfi ülve marad néhány percig… Ismerősnek tűnt… A kö-

zelébe furakodtam, s amikor felkapta a fejét, azonnal ráismertem. Ő volt az: Magyary Isti! Igaz, alaposan megváltozott a hajdan oly elegáns, jóképű „szőke herceg”?! Ócska, kopott bőrdzsekit, gyűrött kék farmeringet és szakadt farmernadrágot viselt – nyoma sem volt rajta a hajdani kényes eleganciának. Szőke haja erősen megritkult, borostás arca tíz évvel idősebbnek mutatta koránál.
– A Pöttyös Malac-ban szálltam meg – mondta. – Beszélnünk kellene, Gabi.
– S ugyan miről, Istike? Hogy fessék át inkább csíkosra…?
– Ha majd megtudod, miről van szó, nem lesz kedved humorizálni – mondta, s majdnem elbőgte magát.
– Mondd hát. Ne csigázz…!
– Ne itt.
– Miért? Államtitok?
– Magánügy. Holnap keress fel. Kilenc körül.
– Miről van szó. Most mondd meg, különben hiába vármy.
– Erzsiről van szó… – mondta, de nem nézett rám.
– Honnét voltam biztos ebben…?! De semmi beszélnivalóm nincs a nejedről, István. Ezeréves történet.
– Nagyon beteg…

Mintha hírtelen jeges kezek markolták volna össze a szívemet. De hűvösen, majdnem ridegen mondtam:

– Majd meggyógyul. S most megbocsáss, de várnak a barátaim.

– Nem gyógyul meg… Rákos.

– Ezrével gyógyulnak ki a rákból, te is tudod – mondtam.

– A Kék Golyóban van. Legalább látogasd meg…

Föladtam.

– Oké. Holnap megbeszéljük… Szia.

A Pöttyös Malac ócska, lepukkadt és koszos Motel volt Kőbányán, el sem tudtam hinni, hogy Magyary mérnök úr lesüllyedhetett a szintjére.

Felkerestem.

A Motel füstös, mocskos bárjában üldögélt, előtte egy korsó sör, s megítélésem szerint bőven ki volt „bélelve". Fél méterről is éreztem az olcsó rum szagát. Előtte a hamutartóban tucatnyi csikk.

Végigmértem Magyary Istvánt (már nem illette meg az „ifjú" előnév, hisz professzorapja rég meghalt) és sehogy sem tudtam összeegyeztetni magamban azzal a régről ismert elegáns vegyészmérnökkel – egyszerűen nem fért a fejembe, mivé lett.

Ezúttal norvégmintás pulóverben volt és meg is borotválkozott. De a mélységes fájdalom, úgy tűnt, nem volt leborotválható nyúzott, sovány képéről.

– Szervusz, Isti – mondtam neki pajtáskodó modorban és letelepedtem az asztalához.

Furcsa, üveges tekintettel meredt rám.

– No lám… Hát mégiscsak idehozott a szíved – jegyezte meg, egy túlzással akár mosolynak is nevezhető szájbiggyesztéssel.

Rágyújtottam, s csak azután válaszoltam.

– Taxi hozott. Amúgy pedig idehívtál, s mert egykor jó barátom voltál…, hát eljöttem.

– Talán inkább… a feleségemé – mondta ő, némi gúnnyal és akadozó nyelvvel.

Dühös lettem, aztán mégis higgadtan feleltem neki.

– Hagyjuk a személyeskedést, István. Ez már nem időszerű téma.

Bólintott és felhajtotta a sörét.

Intettem a pincérnek és kértem egy whiskyt. Amikor kihozta, éppen csak belekortyoltam és visszaköptem a pohárba.

– Whiskyt kértem, nem zsiráf pisit!

– Bocsánat… Azonnal kicserélem.

– Még mindig te vagy a legprofibb magyar whiskyszakértő csajszi, igaz Gábriel?

Valószínűleg én voltam.

– Beszéljünk arról, amiért idehívtál – javasoltam, miután kaptam egy valódi dupla scotch-ot.
– Erzsi mellrákos, már négyszer műtötték… Talán leveszik mindkét mellét.

Mint tegnap: ugyanazok a jeges kezek markolják a szívemet…
– Az… nem lehet… – dadogtam.

Valószínűleg mégis lehetséges, mert láttam, hogy az ájulás környékezi.
– Ma lesz a konzílium…
– Értem…
– Szeretném, ha együtt mennénk be hozzá… Kérlek, Gabi…
– Hogy képzeled ezt, Isti? Hogy megy az ilyesmi? Évekig felém se néztetek… Legalább te felemelhetted volna néha azt a rohadt telefont és… De mindegy már. Sajnálom, őszintén sajnálom, és fájdalmasan érint Erzsi betegsége, még úgyis nagyon fájdalmas, hogy réges-régen nem gondolok már rá… Nem is tudom, hogy képzeled…?! Hát, nem! Nem, pajtás! Szó sem lehet arról, hogy bemenjek veled a kórházba. Ez végleges. Kár is erről beszélni, István.
– De mégiscsak… – próbálkozott a rábeszéléssel tétován, s úgy néztem, a szavaim súlya majdnem kijózanította, és azt mondtam:
– Oké. Elismerem, hogy akit egyszer szerettünk, az többé már sohasem lehet közömbös számunkra.

Elismerem, hogy Erzsi sem az, hogy megrendít súlyos betegségének a híre… Mégis azt tartom helyesebbnek, ha nem megyek el hozzá. Remélem jobban lesz, sőt azt is, hogy meggyógyul… Majd felhívsz és elmondod. Rendben?

Egy kis ideig hallgatott, aztán rászánta magát, hogy nyilatkozzon:

– Az igazság az, Gabi, hogy Ő, Erzsi kért meg rá, hogy mondjam meg neked, látni akar… Talán balsejtelmei vannak…, talán…

– Bármit üzent is Erzsi – feleltem neki meggyőződéssel, – csak azért találta ki, hogy találkozzon velem. Ezt jobb, ha tudod Isti. És, amit nem tudsz még: Klára halála után előkerültek Erzsi levelei, egy lezárt dobozból, amelyekben azért könyörög Klárának, hogy beszéljen rá engem a kibékülésre. A megbocsátásra…

– Klára meghalt…? Mikor?

– Régen… Több, mint tíz éve már.

– Nos… – kezdte elgondolkozó, lassan józanodó tekintettel Magyary István –, arról persze volt tudomásom, hogy Klárával levelezett a feleségem… S rémlik is, mintha egyszer azt mondta volna... Fél éve nem írt, remélem nem beteg… Azt, hogy miről leveleztek, nem is sejtettem…

– Ez ne zavarjon téged – feleltem. – Én sem. Klára sohasem próbált rábeszélni sem kibékülésre, sem a megbocsátásra.

– Hát… igen. Erzsi valami megmagyarázhatatlan érzelmi mélységgel szeretett téged… S szeret persze, még most is… Olyan rajongással, amit én, mivel ismerlek téged, elfogadok, bár megérteni nem vagyok képes… Az biztos, hogy ezerszer inkább neked engedtem volna át Erzsit, mint az egoista apámnak, ezerszer könnyebben viseltem volna el azt, hogy téged ölel, mint az apámat... és…

Magyary István elhallgatott.

– Folytasd csak, nagyon érdekes – mondtam. Valóban lekötöttek a szavai. Még, ha ezekről a belső harcairól sejtettem is valamit annak idején, nem nagyon foglalkoztam velük, de most azért hallgattam végig mégis, hogy jobban megismerjem ezt az embert, Líz férjét.

– És, ha az apám boldogtalanná is tette, én bíztam magamban, hogy boldoggá tudom majd tenni… – folytatta Isti cigarettára gyújtva, – de az én első nagy szerelmem az ital! – erősebb volt ennél a másodiknál, amelyet Erzsi iránt éreztem. Az estéimet, nem egyszer a teljes éjszakát is különböző kocsmákban és bárokban töltöttem… Erzsi azt hitte, ha szül egy gyereket nekem, abbahagyom az ivást… De nem esett teherbe…

Megint elhallgatott.

– Folytasd, folytasd – mondtam egyre türelmetlenebbül.

– Két évig nem ittam. Egy kortyot sem. Teljesen absztinens lettem. Hiába… Jártunk mindenféle meddőségi vizsgálatokra… Kiderült, az én hibám… Gondolhatod…?! Padlóra kerültem tőle. S naná… Újra inni kezdtem. S ami még ennél is rosszabb… kurvázni… Nem, nem csajozni testvér..?! Prostikhoz jártam… Lassan elfelejtettem a normális házaséletet… Persze Erzsi megutált egy idő múlva… Aztán beteg lett… Mellrák… De én képtelen voltam kezelni a helyzetet, a problémákat… Mind mélyebbre süllyedtem a züllés poklába, ha ez lehetséges volt az én állapotomban. A fiatalabb sógornője, tudod… Magda…, a Frici felesége. Ő járt át hozzánk, mikor Erzsi otthon volt betegállományban… Frici tavaly meghalt autóbalesetben… A fia itt Pesten rendőr, de te Kisfricit nem ismerheted már… Szóval… Magda átköltözött hozzánk, nagy a házunk, a legnagyobb a faluban, mert az igazgató elvtársnőnek…, mert arról ugye tudsz, hogy ő lett a második legnagyobb magyar szeszgyár igazgatója...?
– Tudok – bólintottam, de a történet kezdett olyan irányba terelődni, ami már kevésbé érdekelt, hát mocorogni kezdtem a széken. – Valahol olvastam róla annak idején… De az is lehet, hogy még Klára említette meg…
– Lehet… Szóval, jól csinálta, nagyon jól… Imádták a gyárban, a faluban. A családjából is mindenki

büszke volt rá, amíg éltek… Engem senki se vett már komolyan. Bár laborvezető mérnökként én is ott dolgoztam… Amikor bejártam… Erzsit a harmadik műtétje után leszázalékolták… A negyedik után javult az állapota… Úgy tűnt, meggyógyult, végleg… Aztán pár napja nagyon rosszul lett… Magda hívta a mentőket… Előbb F.-be vitték, aztán felhozták ide a Kék Golyóba… Magda el sem mozdul mellőle…

Ezeket a részleteket újra megrendülve és vegyes érzelmekkel hallgattam. Isti kétségkívül bűnös volt, mégis sajnálatot ébresztett bennem. Nem tudtam elítélni és képtelen voltam megvetni, bár jól lehet – amit tett – arra semmiféle bíróság nem adhat felmentő ítéletet. De legfőképp, önmaga nem oldozhatja fel önmagát, súlyos vétke alól. És ez kegyetlenebb büntetés minden esküdtszék ítéleténél. Igen ám, de ott a kérdés, hogy vajon a sors, vagy a természet, vagy a kettő együtt tréfálta meg azzal, hogy „magtalanná” tette, s ő csak ráérzett erre a kegyetlen tréfára és az utódnemzésből való kizárattatás okán választotta az alkoholt első számú „szerelméül”?

Ahogy Orláthy Bandi választotta egykor a világjárást – családalapítás helyett, – szintén hasonló okból…

Kérdés volt ez, súlyos kérdés. De választ ki adott volna rá, ha felteszem…?

IDŐTLENŰL ÚJRA

Átbukott az idő küszöbén…
Odaát
egy törött tükörben
még egyszer
láthatta sharmos arcán
a szívdöglesztő mosolyt
s egy marék hamuvá égett
egykor oly vonzó teste
még egyszer
emberi formát kapott…
De a megsemmisülésre ítélt
„anyagból”…
a halhatatlan ***Lélek*** *még*
jókor kiröppent
és azóta időtlenül, miként
a felfoghatatlan
idő *száll a befoghatatlan* ***végtelenben***
s többé nem kíván (emberként)
a Föld-bolygóra
visszatérni, hol a LÉTEZÉS
annyiszor meggyötörte,
lelkét és hitét
naponta összetörte.
– valami önző és kegyetlen –
ki magát SZERELEMNEK nevezte. ***(P.G.J.)***

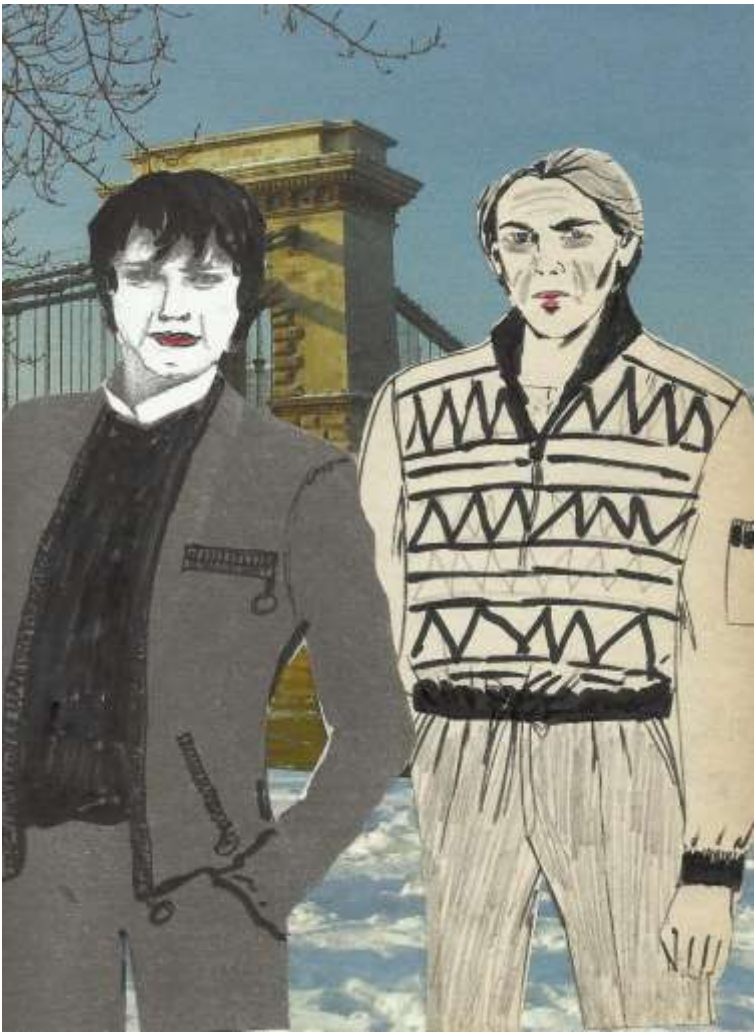

14. ábra Magyary Istivel (Montázs: P.G.J.)

Az ÉGIEK talán?

No, Ők aztán aligha…!

Ők odafönt úgy keverték a kártyalapokat, hogy közben mindig nyerő állásban maradjanak, s persze jól is szórakozzanak esendőségeinken, de mégis elhiggyük, hogy akár boldogabbak is lehetünk kiválasztottként, minden hiányosságunkkal együtt is, mint a tökéletes földi halandók…

Amíg én ezen meditáltam, Isti az asztalra borulva zokogott.

Hagytam.

Mindenki, aki ismerte és elítélte Magyary Isti viselkedését, csak az egyik oldalát ismerte ennek az embernek. Én már a másik arcát is megismertem – a mély érzésűt, s ez a felfedezés egy gondolatot ébresztett bennem: nincs veszve minden! Líz elvesztette leendő gyermekeinek az apját –, de talán visszakapja a szerelmes férjet! Megpróbálok hát segíteni ebben, amennyire ez tőlem telik, s amennyiben ez lehetséges.

Amikor pár perc múlva Isti felemelte könnytől ázott, fáradt, meggyötört tekintetét, a vállára tettem a kezem, és azt mondtam:

– Figyelj rám, pajtás. Ahogy viselkedtél, az egy vaddisznótól is ocsmányság lett volna. Rendezd a számlát a lelkiismereteddel. Azt hiszem, hogy a megbánásod őszinte, s talán Erzsi is elhiszi majd, ha én mondom neki. Ennyit ígérhetek. Most pedig

menj föl a cuccaidért a szobába, fizesd ki a motelszámlát és átmész innét egy rendes szállodába. Zuhanyozol, tisztességesen felöltözöl és találkozunk a Kék Golyó előtt délután négykor. Oké?
– Oké…
– Pénzed van?
– Nincs… – mondta lehajtott fejjel, szégyenlősen.

Felálltam, a dzsekim belső zsebéből kivettem pár darab ezrest és letettem az asztalra.
– És még egy jó tanács, pajtás. Ne igyál. Egyetlen kortyot se. Egyelőre ne.

Megszorítottam a vállát és otthagytam.

*

"Titok az, mit most leírok,
de hogy megtettem már nem titok!
SZERETLEK."

*

"Angyalok sóhaja az én sikolyom,
mikor átölel két karod!
Angyalok sóhaja az én sikolyom,
mikor nem ölel két karod!"

Baranyi Erzsi egykor híresen gyönyörű melleit – az orvosi konzílium döntése alapján –mégsem kellett eltávolítani, ami nagyrészt hozzájárult férje kedélyállapotának gyors javulásához. Ami érthetőnek tűnt. Az viszont már kevésbé volt elfogadható számomra, hogy kilépve a főorvos szobájából, Isti azonnal inni akart. És persze, nem vízre gondolt…

– Ezt meg kell ünnepelni, Gabi!

– Előbb be kéne mennünk Erzsihez, nem gondolod?

– Utána, majd utána…! Most dobjunk be valami kőkeményet, mert rögtön szomjan halok.

– Szomjan halás ellen évezredek óta legjobb az ivóvíz.

– Nem mondod? – vigyorgott és tolt volna kifelé a forgóajtón, de én lecövekeltem, s szembefordultam vele.

– Ha eddig voltak is kétségeim jellemed felől, okos fiú, most már egyetlen egy sincs. Lehet, hogy nincs jogom hazardírozni, és esküszöm neked, hogy emlékeim szerint még sohasem hazardíroztam, de egyszer mindent ki kell próbálni alapon, én most fogom ezt kipróbálni: mindent egy lapra: a lap a te kezedben van, csak te látod…

– Gabi… – kapaszkodott a karomba és elsírta magát. – Gabi…, ne haragudj… Elvette az eszemet az

öröm… Igazad van, előbb menjünk be Erzsihez, aztán majd ráérünk ünnepelni…
– Nem, okos fiú. Ma nem fogunk még ünnepelni. Megígérted, hogy egy darabig nem iszol. Ha újra elkezded, menthetetlen leszel. És Erzsinek most egy erős, szerető társra van szüksége, nem egy alkoholba áztatott rongycsomóra. Felfogod ezt, okos fiú?
– Fel. És még egyszer… Ne haragudj rám, Gabi… Meg vagyok kicsit zakkanva… Az is nagyon meglep, hogy ennyire féltesz…
– Erzsit féltem.
– Persze… Tudom. Menjünk. Második emelet. 7-es kórterem.

… És mentünk.

Líz olyan volt, mint régen,… és mégsem. Megvolt a szép rajzú, hűvös száj, a pisze orr, a nagy sötét szempár, az ébenfekete hullámos haj, de öregebbnek látszott, mint amilyennek el tudtam volna képzelni… A szeme gyémántfénye megkopott, s az ajkai mintha nem ismernék a mosolyt…
– Hát mégis eljöttél? – kérdezte csendes szomorúan.

A hangja sem volt már a régi.

Megálltam az ágya előtt sután, eszméletlen zavarban.
– Hogy vagy?

– Most már jobban… Még egy puszit se kapok tőled?

Gyorsan, éppen csak érintve száraz, hűvös arcát, megcsókoltam.

Isti szerencsémre leült az ágyára és hevesen, felindultan csókolgatni kezdte a kezét és mindenféle kedves butaságokat mondott közben, amitől egy boldog és szerelmes férfi benyomását keltette bennem. Szemmel láthatóan Erzsit is meghatotta férje bolondos – s pláne! Józan! – rajongása.

Együtt érzően és nagyon megértően toporogtam az ágy mellett pár percig, aztán elhátráltam az ajtóig.

– Hívjatok fel, ha már otthon lesztek.

– Már mész is…? Ilyen gyorsan itt hagysz? – Erzsi tekintetéből évek távlatából is ugyanazt a kemény vádat olvastam ki…

És képtelen voltam tovább maradni.

Bólintottam és hosszan néztem vissza rá az ajtóból. Tudtam róla, hogy olyan erős egyéniség, aki képes elviselni a legváratlanabb, legfájdalmasabb csapást is, amit a sors mérhet egy emberre: érző lelkű, de sziklakemény akaratú, ami ugyancsak ritka párosítás.

Csak azután léptem ki az ajtón, mikor egy halovány mosollyal elköszönt:

– Ég veled. Jó volt újra viszontlátni téged, „szerelem”.

Nem mondtam rá, hogy „téged is”.
Mert hazudtam volna.

Ez kilencvenhárom végén történt, s újabb tíz évig megint nem találkoztunk, bár a telefonbeszélgetéseink mondhatni rendszeressé váltak … Én elsősorban a családjával tartom azóta a kapcsolatot: Magdát például hetente hívom és Kisfricivel sűrűbbek lettek a személyes találkozásaink Pesten… Isti gyakran rám csörög, de pár mondat után átadja a telefont a feleségének…

Magda.

Egyetlen pillantás bárkit meggyőzött arról, hogy özvegy Baranyi Frigyesné nem hétköznapi nő. Ez elsősorban a szemén látszott: villogó, rendkívül okos, fekete szeme volt. Aztán az arcán: sovány volt és kemény, szalmaszőke haj keretezte. Végül pedig a mosolyán, mely észrevétlenül fodrozta vékony ajkát. Megvető, ironikus mosoly volt, már egymagában véleményt mondott a világról, és kizárt mindenfajta megalkuvást. Emlékszem, Karin mosolygott így, amikor még fiatal volt és kevésbé hajlamos a megbocsátásra. És úgy nyújtotta a kezét is mindig, mint egy hercegnő: a magasból, szinte kegyképpen.

Magda.

Tóth-Hekkel Arany

Vadszelence orgona

Kócos fejű, bájos orgonavirág
Kedves arcvonások vésetét rejti
Régi majálisok emlékét őrzi
Világgá szórja mámoros illatát

E mézes, lilaszoknyás virágeső
Vígságos szeretetnapokat idéz
Hóvirágos ó' szerelmekről regél
Szívet pántlikázó szerelemidő

Május hava, tavaszok menyasszonya
Fehér, s kaméleoni lilás pompa
Karneváli hangulat tódul főbe'

Dupla, szimpla orgonát méhek zsongják
Édes nedvüket csókjaikkal oldják
Vadszelence illata csavar körbe

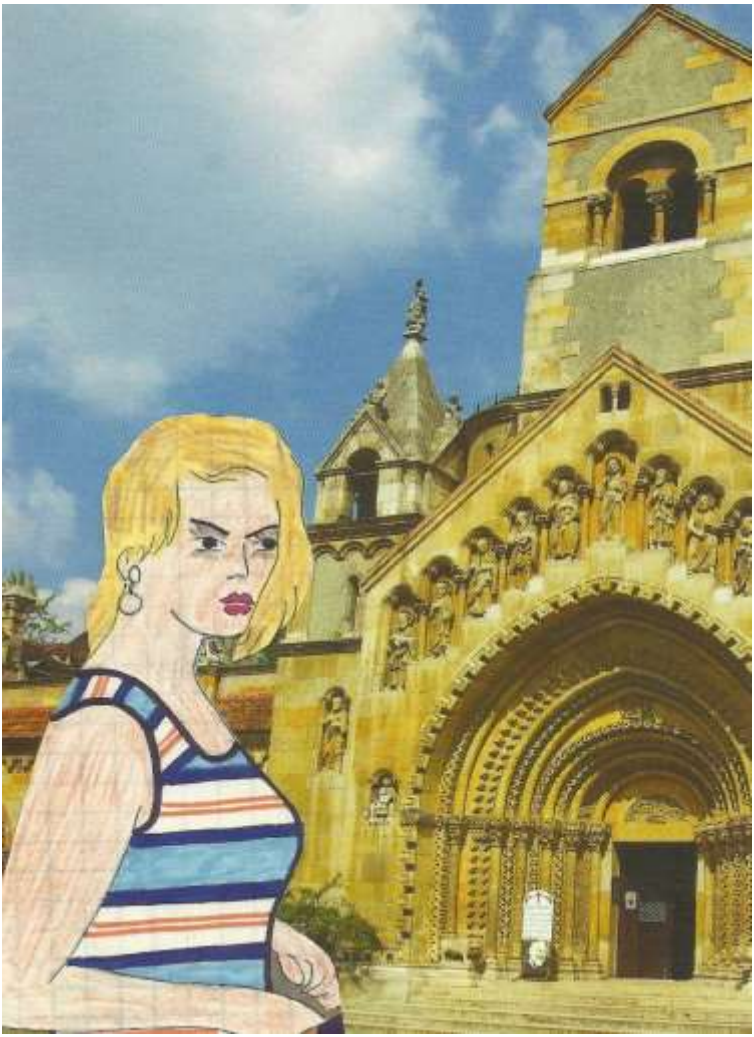

15. ábra Magda (Montázs: P.G.J.)

Teljesen hétköznapi név, de nekem ez mindörökre egy hercegnő neve marad. Igazán furcsa helyet foglal el életemben Magda, Líz legfiatalabb sógornője, egy dunántúli kisváros rendőrhadnagya: az első nő, akit Ica nővérem mellé „leánytestvéremül" és Cili mellé lelki testvéremnek elfogadtam magamnak. Magda nagyon hasonlított rám, persze nem külsőleg, hanem lelkileg. Sok mindent képtelen lettem volna elfogadni, ha Magda időben meg nem győz a szükségességükről, sok mindent nem értettem volna meg, ha Magda nincs mellettem, és sokszor elbuktam volna – Cili halála után –, ha Magda nem nyújtja nekem a kezét, a megfelelő órában. Magda egy idő után olyan lett számomra, mint az oxigén: megfulladtam volna nélküle. Persze ez a vonzalom csak később, Cili halála után kristályosodott ki bennem: előtte csak annyit éreztem Magda iránt, mint Ica nővérem iránt, hogy emberileg – nem, mint nő – a lehető legkedvesebb egyéniség, aki a szívemhez közel áll…

(Magda férje is rendőr volt, bankrablókat üldözött, amikor autóbalesetet szenvedett. A két fiukból is rendőr lett: Kisfrici Pesten, Marci Pécsett szolgált.)

… Másnap F.-be voltam hivatalos ebédre Róka doktorékhoz. Már régóta esedékes volt a megjelenésem, ugyanis a lakásavató buli óta csak telefonon érintkeztem Karinnal és velük, úgy is csak futólag, s valószínűleg megint csak nem mentem volna el hozzájuk, ha össze nem futok a Kék Golyó folyosóján dr. Róka Fábiánnal, dr. Farkas Erzsi férjével.

Próbáltam elmagyarázni neki, hogy mit keresek itt…, de ő jobban tudta, mint én magam…Tagja volt az orvosi konzíliumnak és mikor otthon beszélt erről a konzíliumról, s a beteg nevét is megemlítette, Karin majdnem „beájult”… Hisz Ő pontosan tudta, hogy ki az a Magyaryné Baranyi Erzsébet?!

– Akkor holnap ebéd, nálunk.

– Nem is tudom… – motyogtam. – Lelkileg zokni vagyok most…

– Ugyan, Gabikám?! Akármilyen zokni is az ember, lelkileg, ennie csak kell?! Különben testileg is zokni lesz.

– Persze, de tudod, otthon is főznek rám, Fábián. És nem muszáj egy hatfogásos ebédet végigennem mindennap ahhoz, hogy el ne vigyen a szél…

– Tudom, Gabikám – felelte Róka doki, és sejtettem, hogy ezzel még nem adta fel. Vagyis, valami egyéb is rejlik a meghívás mögött, mint az a bizonyos hat fogás.

Jól sejtettem.

– Beszélni akarok veled…, illetve akarunk veled. Böbe és én.

Erre már be kellett adnom a derekamat.

– Rendben van, Fábián. Ott leszek.

– Egy órára, jó?

– Oké. Ki lesz még az ebéden?

– Senki. Illetve,… a szűkebb család. Sári, Gyuszkó és Mariann, mert ő már nagykorú… A mi srácaink még nem számítanak, ugyanis…, de erről inkább nálunk. S persze Karolina néni… Tehát akkor egyre, Gabikám. Várunk.

Adott egy puszit, majd eltűnt a lengőajtó mögött. Én pedig ott maradtam a kórház folyosóján egy újabb rejtéllyel… Nem mintha az eddigieket keveselltem volna, de hát egy kiválasztottnak rejtélyekből is több jár, mint egy sima halandónak…

Már elmúlt hat óra.

A főváros már Karácsonyra készült…

Pótolhatatlan veszteségek éve…
Szerelem és kalandok
Vihar előtti csönd…

Természetesen az ebéd –, mint mindig, ha Sári és Mariann keze is benne volt, – csak remek lehetett?! Böbe ritkán főzött… Kórházi osztályvezető orvosként (ideggyógyász volt) ideje sem lett volna rá. Szakácsnőt tartott, de ha Karin hívott vendégeket, rendszerint Sári és a lánya készítették a több fogásból álló ebédet vagy vacsorát.

A kávét már a szalonban fogyasztottuk el, mielőtt Karin is csatlakozott volna hozzánk, aki sohasem kávézott.

– Nézd, Gabi. Mi mindnyájan jól tudjuk, hogy borzasztóan elfoglal a munkád, nem is várjuk el, hogy folyton leutazgass ide, és hát minket is várnak a betegeink a kórházban… Sárinak se túl sok a szabad ideje, Gyula meg hát… Gyula tudod milyen felelőtlenül tud viselkedni, mikor iszik… És hát sajnos, sokat iszik… Valamiről muszáj sürgősen beszélnünk…

– Hallgatlak, Fábián – mondtam és letettem az üres kávéscsészét az asztalra.

– Figyelj rám, Gabikám – folytatta Róka doktor, – Karin súlyos beteg, de hallani sem akar arról, hogy

befeküdjön hozzám az osztályra, pedig nagyon-nagyon kellene egy alapos gyógykezelés neki, talán még nem lenne késő, talán meg lehetne hosszabbítani…
– Tulajdonképpen mi a baja? – vágtam a szavába gyorsan, mert megrémítettek a szavai és nem akartam hallani a mondat befejezését.

A közénk szakadt csend beszédesebb volt minden szónál. Elborzadtam.
– Úristen, Fábián?! Csak nem…

Róka doktor bólintott.
– De igen, sajnos. Tüdőrák…

Böbe tartotta magát, de Sári és Mariann elsírták magukat. Gyuszkó meg bámult maga elé üveges tekintettel.
– Próbálj vele beszélni, Gabi! Rád hallgat a legjobban. Téged nagyon szeret – mondta Fábián könyörögve.
– Ha gondoljátok…
– Igen – szipogta Sári. – Fábiánnak igaza van. Téged szeret a legjobban.
– Valósággal imád téged, Valent! – erősítette meg Sárit akkor Gyuszkó is. – Csak te…, csak te…
– Csak én? – néztem kérdőn, a már érkezésemkor sem teljesen józan, s később totálisan beszívott férfire.
– Csak te… te hanyagolod őt, mióta hazajött…

Valahol persze Gyuszkónak igaza volt, de ez még nem jogosította volna fel, hogy vádoljon, pláne kérdőre vonjon. Karin megértette, tudomásul vette, hogy nem vállalhatom el a gondozását, miáltal minden örökösödési jogomról is lemondok. Az eszemmel nem akartam elkötelezni magam, bár a szívem és az érzékeim már gyermekkorom óta elkötelezték magukat Karinnak. Persze mindig csupán arra az időre… Aztán hónapokig, évekig nem is találkoztunk. Talán, ha Karin tovább erőltette volna… De, nem. Ő mindvégig az maradt számomra, akinek én akartam, hogy legyen: egy múlhatatlan szenvedély… S abba nem illett sehogy ez az eltartási szerződés… Nyílván ezért költözött végleg haza, s épített a családjának – a távoli rokonainak – egy kacsalábon forgó palotát, hogy azok majd cserébe eltartják… Nem akarta igazán, hogy én lekössem magam. Hisz tudta mennyire fontos nekem a munkám… S ő zseniális írónak tartott, óriási karriert jósolt nekem… (Amiből persze semmi sem lett… Vagy csak nagyon pici és belterjes karrier lett…).

Ettől függetlenül, mióta ismert engem, tisztában volt velem – nem szerelemből, hanem szenvedélyből vagyok vele –, s olykor meghitté tudta mégis varázsolni az együttléteinket az a „szentségtörő összetartozás”, amit éreztünk.

Megígértem a családnak, hogy még ma beszélni fogok Karinnal és ráveszem, hogy feküdjön be a kórházba…

Sápadtan, de frissen és vidám arccal lépett be a szalonba:

– Máris temettek, drágáim? – kérdezte nevetve és hozzám lépve játékosan összeborzolta a hajamat. – De ugye, te nem temetsz még, Darling? Te tudod, hogy én örökké fogok élni és még tovább is…?!

Gyengéden a keblére vonta akkorra már erősen búsulásnak eresztett fejemet.

– Tudom, hát…

– De hisz reszketsz, Darling?! Mit mondtatok ennek a gyereknek? – a hangja vibrált, ez nála az ingerültség jele volt, de beszélni szelíden beszélt. – Mi a baj, Darling? Beteg vagy?

Talán csakugyan reszkettem.

Dadogtam valamit, hogy nem volt fűtés a buszon, s talán átfáztam…

Úgy tett, mintha elhinné.

– Forró fürdő és mars, az ágyba! Magam viszek föl egy kancsó forralt bort, és meginni is segítek. Talán még engem is meggyógyít, és Fábián nem akar befektetni akkor már a csúnya kórházába…?!

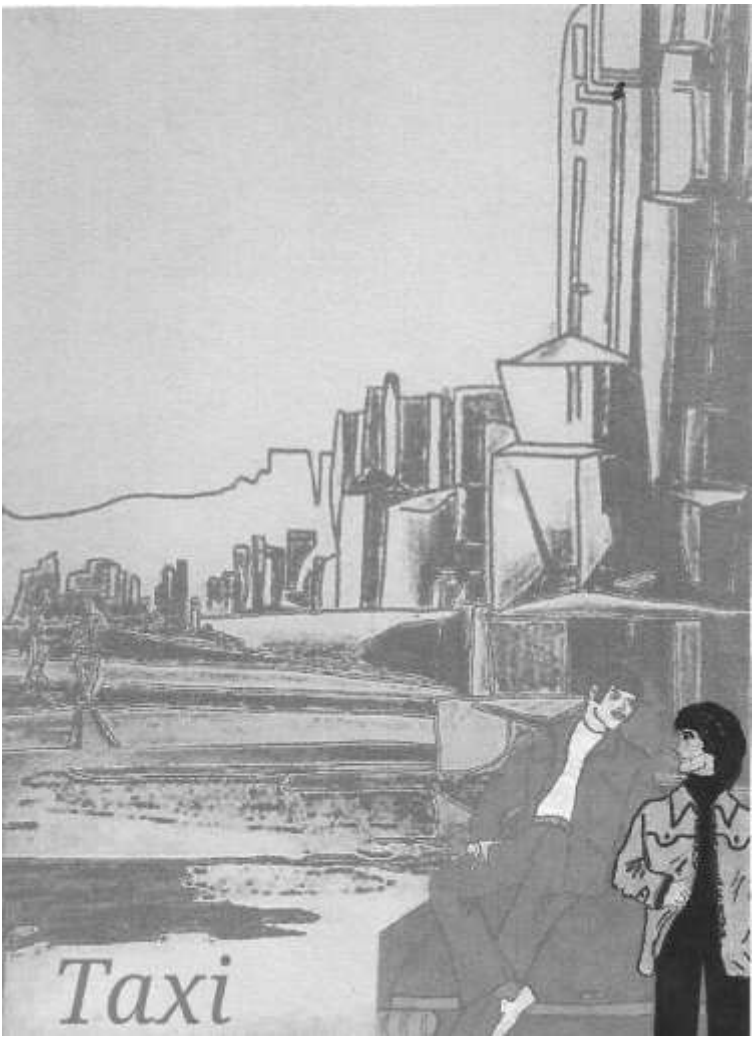

16. ábra A kedvenc taxis (Montázs: P.G.J.)

– Kérlek, Karolina néni, ne szellemeskedj! – háborgott Mariann. – Halálra rémülünk miattad, miközben te… – hírtelen elhallgatott.
– Szóval, tényleg temettek? – kérdezte egy pillanatra elkomorodva, majd felnevetett. – Oké, gyerekek. Hétfőn elmegyünk az ügyvédemhez és megcsináltatjuk a végrendeletet.
– Ki beszél itt végrendeletről, Karolina néni…? – Gyuszkó báván vigyorgott. – Éppenséggel azt akarnánk, hogy meggyógyulj…
– Nem vagyok beteg!
– De, igen. Beteg vagy, Karin – álltam Gyuszkó mellé.
– Darling! – Karin megszorította a karomat. – Te hallgass!

Könyörgő, s egyszersmind parancsoló volt a hangja. Láttam, hogy még jobban megfeszülnek a vonásai, megvékonyodott sápadt, de úgyis gyönyörű arca olyan lett, mint egy csapdába ejtett tigrisé.
– De miért? – kérdeztem és felálltam. – Gyere, menjünk fel a szobádba és beszéljük meg.

Odafönt megcsókoltam, aztán gyengéden beszélni kezdtem hozzá. Nemigen gondoltam ki a szavakat, csak úgy mondtam ki őket, ahogy a szívemből az ajkamra tolultak…, s a félmondatokat ő

folytatta: – Fontosabb vagy számomra… Úgy… éltetsz... szívverésem lettél, éltetsz… csak téged… Szörnyű, hogy… de hiszem… A szívemet soha, senki többé… Az csak a tiéd most és mindörökké…

És csókoltuk egymást, előbb gyöngéden, majd egyre őrültebb vággyal…

Hajnalban, már félálomban voltam, mikor hallottam, hogy azt mondta:

– Megígérem neked Darling, hogy befekszem a kórházba…

Aznap reggel a lehető legkitűnőbb hangulatban ébredtem, bár minden igyekezetemmel azon voltam, hogy ezt leplezzem EszterM előtt. Nem illett a derű a körülöttem zajló sötét időkhöz…

De hát Karácsony volt.

1993. Karácsonya.

S én egy teljes hétre készültem elutazni a fővárosból, azzal a feltett szándékkal, hogy hosszú évek távolléte után végre újra végiglátogatom dunántúli rokonaimat és barátaimat. Előtte persze eltöltök egy napot a nevelőszüleimmel és Ica nővérem családjával...

Aztán felkeresem sorra a keresztgyerekeimet, s a Karintól kapott „örökségem” felét (kétszázötvenezer dollárt) egyenlő arányban elosztom közöttük.

Kövesden kiszálltam a taxiból a Víg utca elején. (Egy kisebb vagyonnal ugye mégsem bumlizhattam vasúton, vagy a Volán gyakran lerobbanó ócska buszain…?!) Lassan sétáltam végig a járdán oda, ahol Valent Miklós és Szegő Karolina, egykor oly takaros tip-top kis háza állt a Cuha partján, élénkpiros sátortetővel, előkerttel, kőkerítéssel, díszes kovácsoltvas kisajtóval és masszív vaskapuval, oda, ahol gyermekként, kisdiákként – Jegenyés-puszta után – a legtöbb időt töltöttem, s ahová gyermekkorom legszebb és minden bizonnyal legfeledhetetlenebb emlékei fűződnek…

Csengetésemre Dancs Palkó nyitott ajtót, de egy pillanat múlva már ott állt mellette ikertestvére, Petike is.

– Helló, skacok! – üdvözöltem derűs képpel az ikreket, akik mi tagadás, időközben egyre férfiasabb külsőt igyekeztek ölteni.

– Szervusz, Köri. Igazán megtisztelő családunkra nézve, hogy méltóztattál elfogadni ezt a mostani, de nem tudom pontosan a hányadik karácsonyi meghívásunkat?! – ezt Palkó mondta.

Petike:

– Fáradjon be, írónő!

A fiúk tréfálkoztak velem, de szavaik mögött ott éreztem a neheztelést is, ami valljuk be „férfiasan” – jogos volt. Elhanyagoltam őket. A „családomat”…

Ebéd után a hét éves – sorrendben az utoljára, s utolsónak született Dancs csemete – Pannika kéredzkedett az ölembe. Észrevette, hogy a halántékomnál, mindkét oldalon erősen őszültem (amit vagy a genetika, vagy a festékhiány okozott és már 27 éves koromban elkezdődött…) és csöpp kezével megsimogatta az ősz foltokat.

– Nem fáj itt, ahol fehér, Köri?

Megsimogattam a kislány boglyas, szöszke fejét és rámosolyogtam:

– Nem fáj, Pannika. Az idő múlása okozza, ami nem fáj, csak nem olyan könnyű beletörődni…

– Még neked sem könnyű, Köri?

– Még nekem sem, Pannika.

December 29-én utaztam el. Orsi és a vőlegénye, Umberto (egy rokonszenves olasz zeneakadémista srác) otthon maradtak Miklós Apuval és Ágnes Mamával, Tomi és a felesége, Tímea viszont már Karácsony másnapján leléptek Hajnival és a férjével: Ciliék meghívására Svédországba repültek, hogy ott töltsék a Szilvesztert.

Zsanett és Lídia „dollárjait” a szülők nevére Postán utaltam át, rövid levél kíséretében, melyekre hamar meg is érkezett a köszönő válasz.

Bár személyes látogatást terveztem a legkisebb keresztlányomhoz, ami aztán azért eshetett kútba, mert Maya a Karácsonyt és a Szilvesztert is – előzetes bejelentés nélkül – a gyerekekkel odafönt töltötte a Börzsönyben… Vilmos nélkül. Ezt úgy tudtam meg, hogy odatelefonáltam: mikor tudnának fogadni?… és Vilmos bácsi vette fel a telefont, hangja után ítélve – merev részeg lehetett.

Miért nem lepődtem meg?

Sem azon, hogy Maya a párja nélkül utazott el a szüleihez, sem azon, hogy a párja az ő hiányát hogyan, s mivel élte túl…

Számomra semmi egyéb nem maradt addigra Mayából, csak az emlékek. Szerelmünk emlékei, melyek – bár az idő múlásával egyre ritkábban –, de olykor a legváratlanabbul leptek meg, elviselhetetlen súllyal nehezedve a szívemre…

Maya, Kéti, Anna és Maggi emlékei kísértek az úton hazafelé.

S még valami, igen:

Karin csókjainak parázs izzása a bőrömön. S később, már otthon – csak a türelmetlenség éltetett, hogy viszontlássam őt, – újra egészségesen – a kórházi kezelések után végleg gyógyultan, és újra a karomban tarthassam, abban a kimondhatatlan

édes-bűnös szenvedélyben, melyről tudtuk – mindkettőnk kísérője marad élete során, s amelynek közvetítő hullámai gyakran ránk találtak, hogy táplálják bennünk a reménytelenség reményét, s megrövidítsék a távolságot.

(Esténként gyakran még ma is felcsendül bennem a kétségbeesés távoli hangja, és összeszorítja „nincsen szívem” leszűkült, meszes ereit, s a fájdalom ellen emlékképeimet hívom segítségül.

Karin, Julika, Gerti, Líz, Klára, Kéti, Jutka, Maggi, Anna, Laura, Lady Martha, Lenke, EszterM, Janka, Adél, Fanni, Elen, Enn, Gina, Stella, Sári… és a többiek mosolyát vagy éppen azt a kifejezést, ami a gyönyör csúcsán kiült az arcukra…)

Különben számomra a világ – akármelyik földi létezésben – csak környezet volt: évszakokra osztott forgószínpad. Az idő pedig időtlenség, vagyis várakozás, amely mindig egyetlen pillanatra nyílt, arra, amikor rám talált a következő szerelem…

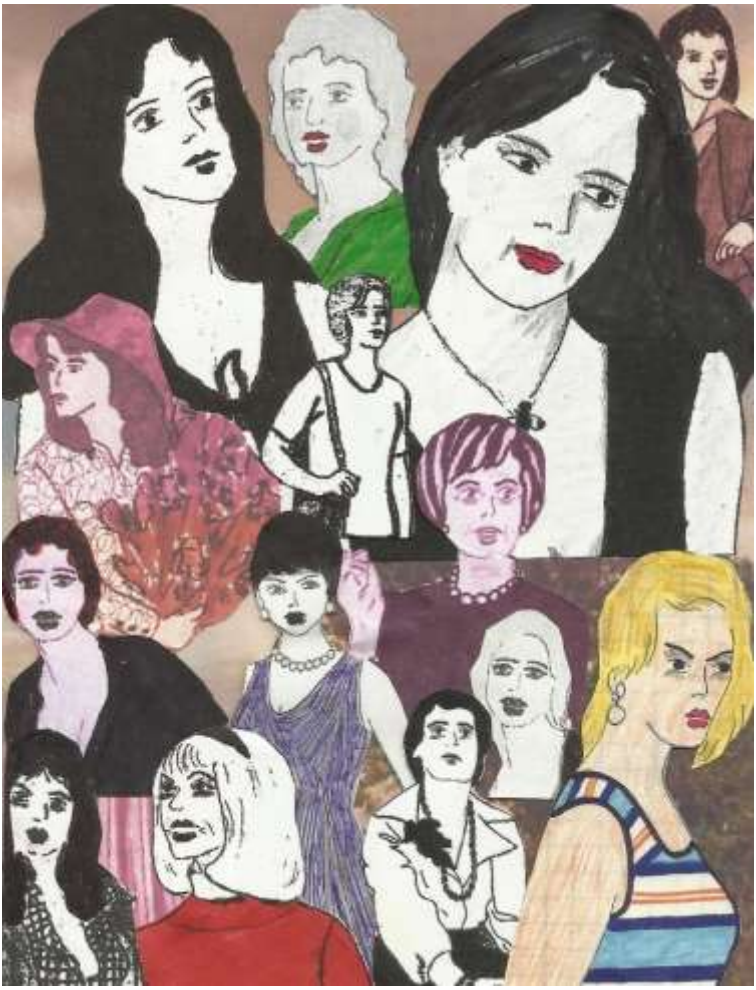

17. ábra SZERELMEIM I. (Montázs: P.G.J.)

18. ábra SZERELMEIM II. (Montázs: P.G.J.)

V. Mucsi Eszter Estilla

Csak Veled

Minden vágyam:
Együtt lenni
Veled.

Csókolni a szád.
Nézni a szemed.
Szeretnélek…
Ahogy csak lehet.

Érted tenném,
Mindig csak
Veled.

*

V. Mucsi Eszter Estilla

Örök Szerelem

(Igaz, hű)_(Szerelemmel)
(Szeretlek Téged, mert vagy nekem.)
(Szívem mindig Érted dobban.)
(Örök hűséggel szeretni foglak,)
(mint egy olyan lánc,)
(ami soha nem)
(szakad)
(el.)

V. Mucsi Eszter Estilla

Szeress!

Egy percig szeress,
míg elmondom:
IMÁDLAK!

Egy óráig szeress,
míg megsúgom:
KÍVÁNLAK!

Szeress egy napig,
míg csókolni tudlak!

Szeress örökké,
s én Téged mindig
SZERETNI foglak!

Azért néha, csak tudomásul kellett vennem az idő múlását:

1994. február 17-én reggel arra ébredtem, hogy éktelenül csörög a lakásban a vezetékes vonal és a mobiltelefonom is vitustáncot járt az asztalon. S ha ez nem lett volna elég ahhoz, hogy az előzőleg áttivornyázott két nap és két éjszaka után délután háromkor végre kimásszak az ágyból, hát a bejárati csengőt is nyomta valaki, teljes erőből és szünet nélkül.

Miért nem nyit hát valaki ajtót…? – jogosnak érzett felháborodásom okán, átfordultam volna a másik oldalamra, amikor Janka vörös feje jelent meg a hálószobám ajtajában. Közömbös hangon, mintha valami jelentéktelen dolgot említene, azt mondta:

– Meghalt az amerikai nénikéd, Gáborka.

A te nénikéd, Janika…! – akartam volna közölni vele ellenvéleményemet, de hang nem jött ki a torkomon.

Karin meghalt!

Karin?

Kicsoda az a Karin?

EszterM nem engedett bevinni a kórházba, így kaptam valami ló szérumot a mentőorvostól,

amitől valószínűleg egy ménes is bealudt volna több napra…

Én mindenesetre másnap délutánig aludtam tőle.

Mikor felébredtem, elsőnek Sárit pillantottam meg, mert az ágyammal szemben levű kényelmes karosszékben ült. Feketepöttyös barna bársonykosztümöt viselt. A haján ugyanolyan kalap volt. Előregörnyedve ült, nézte a lábán a fekete antilopcsizmáját, forgatta ujján rubintköves gyűrűjét. Nem volt nála a hosszú, fekete szipkája, és kicsit esetlennek látszott nélküle. Még a festék sem segített rajta, amit pazar módon kent fel magára. Dús, vörös haját a kalap alá gyömöszölte, így az arca nagynak és a szeme bizonytalannak tetszett.

Megkérdeztem, mi járatban nálunk.

Mintha már hallottam volna, amit mondott… Valaki mástól. De annak sem hittem el…

Aztán pár perc múlva mégiscsak belém hasított a felismerés: Karin halott!!

– Innék egy dupla whiskyt. Velem tartasz?

– Kérek…

Janka nyílván az ajtó előtt állva hallgatózott, kezében a tálcával, rajta két pohárban jéggel és egy üveg Jack Daniels whiskyvel.

Bejött, letette a tálcát, töltött és megkérdezte:

– Még valamit?

– Nem kérünk, köszönjük – feleltem.

Bólintott és kiment.

Kiléptem az ágyból és belebújtam a köntösömbe. Kevésen múlt, hogy bele nem szédültem az asszony ölébe…

Rajtam sokat segített a pia, nagyjából Sárival is jót tett.

– Azt hiszem, nem lehet titkunk egymás előtt, Gabikám… – kezdte. Felnézett rám, aztán megint leeresztette a tekintetét az antilop-csizmákra. Szája reszketett. Hangja tompa, színtelen, fáradt volt, mint mikor valaki a lelkiismeretével vívott kimerítő csata után vallomást tesz.

Újratöltöttem a poharainkat, de mielőtt leültem volna az ágyam szélére, ellenállhatatlanul szükségét éreztem annak, hogy néhány szóval próbáljak lelket önteni az asszonyba. Mögéje léptem és gyengéden megszorítottam a vállát.

– Fel a fejjel, Sárikám és nyugodj meg. Karolina nénétek nem fog kísérteni, amiért összemarakodtatok az örökségén. Nem olyan…

Mert azért eljutottak hozzám a hírek. S éppen az ő lánya, Mariann mesélte el telefonban, hogy gyalázatosan viselkedtek a Farkas testvérek az ügyvédnél… Igen, az ő anyja is… Kifogásolták, hogy a nagynénjük annyi sokfelé osztogatja szét a millióit. Szó szerint engem nem emlegettek föl, de az ingyenélő művészlelkekről negatívan nyilatkoztak…

– Nem olyan, hát persze… Tudom én, Gabikám. De nagyon bánt, hogy a halála előtt pár héttel ennyire megbántottuk szegény Karolina nénit...
– Majd bocsánatot kértek tőle a ravatalnál.
– Úgy lesz – bólintott Sári szipogva.

Ittunk, hallgattunk. A harmadik whisky után elnyomott az álom…

Ami kifejezetten jót tett. Nem sokat töprenghettem azon, hogy vajon Karin halálát valóban előbbre hozta (vagyis siettette) rokonainak a nem várt gonosz és irigy viselkedése, vagy mindenképpen lejárt volna már a Földi Tartózkodásának ideje.

Erre csak az Égiek tudták a választ.

De ők mélyen hallgattak.

Délután öt óra körül járt az idő.

Az utolsó „simításokat” végeztem a Lantosok áprilisi számán, s bár a születésnapom volt, a hangulatomat még cseppet sem lehetett ünnepinek nevezni… Sem testileg, sem lelkileg nem voltam toppon. Karin halála totálisan padlóra vitt és sokáig ott is maradtam… A temetésére Ciliék is hazautaztak és öt napig maradtak, amiből négy és fél napra egyáltalán nem emlékszem…(Cilivel megléptünk a „halotti torról” és egy bérlakásba vonultunk el gyászolni, na és természetesen inni…)

Megszólalt a csengő, s némiképp váratlan látvány fogadott az ajtóban. Természetesen tudtam, hogy Adél jött meg. Arra azonban nem számítottam, hogy a lány, legszebb suhogó selyemruhájában, királynőnek öltözve jelenik meg, nem a tőle megszokott kosztümben.

– Nahát, mi van ma? – kérdeztem rásandítva.

Adél elnevette magát, kicsit el is pirult.

– A születésnapod.

Ha akartam, ha nem – és inkább nem akartam volna –, EszterM és Janka nagy bulit készítettek elő a 44.-re, ami szerintük egy bűvös szám… (Én is annak éreztem: 4+4=8–1=7)

Ettől függetlenül kijelentettem, hogy nem tudok elmenni velük a Paprika Csárdába, mert nincs

még kész az újság és 26-a a nyomdai leadás határideje. Sajnálom – mondtam, – de a tragikus haláleset miatt nem volt sem lelki sem fizikai erőm dolgozni rajta, ezt megérthetik… – De nem akarták megérteni és nem fogadták el az érvelésemet. Lázasan szervezkedtek már napokkal korábban...
– Aha – bólogattam. – Tehát március 25. – Megvakargattam kócos hajamat, és gyalázatosan éreztem magam cigarettától és whiskytől bűzlő leheletemmel, kétnapos gyűrött ingemben.
– Érted jöttem. Így beszéltük meg, emlékszel…?
– Persze…
– Nem mondhatnám, hogy sugárzik belőled az elragadtatás?!
– Miért? Kellene? Világosan megmondtam, hogy most nem érek rá bulizni…
– Megmondtad. De ez nem egy tucat-buli, „Kisherceg”. Ez a 44. születésnapod!
– Én is tudom… És ezerszer megkértelek, hogy ne hívj kishercegnek…?! Nem vagyok kisherceg!
– Nekem az vagy…
– Inkább elviselem, hogy Gábornak nevezz –, mondtam.

Papp Erzsébet

Vadludak

A

V *ADLUDAK* ***V*** *ONULÁSÁÉRT CSERÉBE*

ELTÉKOZOLT ***A*** ***O*** *SSZIÁN A RÍMET*

TÁNCOL O ***D*** *AFEN* ***N*** *- PÖRE PEGAZUS*

S ÉN Á ***L*** *LOK S* ***U*** *TA MOZDULÁSOK*

ALIG F ***U*** *TÁSOK E* ***L*** *EVEN SEBÉVEL*

MERT ***D*** *IABÓLUS R* ***Á*** *MAKASZKODOTT*

MÍG ***A*** *ZOK VÍGAN* ***S*** *UHANNAK EL*

ÉS É ***K*** *ÜKRE FŐNIX* ***Á*** *LMA ÉBRED*

SZÉDÜLÖK MÁR AZ ***É*** *GI KÉKTŐL*

S JÓFELÉ TÁN AME ***R*** *RE ŐK IS*

MENNEK - HIDEG VAN I ***T*** *T NEKEM*

19. ábra Adéllal (Montázs: P.G.J.)

– Rendben van, Gábor Kisherceg – nevette el magát Adél. – Akkor öltözz. De igyekezz, mert lent vár a taxi…
– Még ez is – morogtam, aztán már enyhébb hangulatban hozzátettem: – Frakkot húzzak vagy sima szmoking is megfelel önnek, kisasszony?

S fél óra múlva, már a taxiban, Adél szorosan bújt hozzám. Az arcát és a haját csókolgattam…
– Megcsókolhatsz a számon is – mondta. – Eredeti párizsi, csókálló rúzst használok.

Elmosolyodtam. A lány dallamos hangja mindig újból elbűvölt. Sokszor csak azért az örömért bíztattam beszédre Adélt, amelyet a hangja szerzett nekem.

Mint viszonyunk kezdetétől egyfolytában, a lány felüdített, elbájolt. Adél hétköznap a csinos szoknya-blúz együttest viselte, és attól még fiatalabbnak látszott. A kontyot már hónapokkal korábban rövid bakfis frizurára cserélte, ami igen jól illett neki és hihetetlenül kék szemével olyan ártatlan rajongással tudott nézni rám, ahogy csak a csitrik szoktak… S ő azért már jóval túl volt a csitri koron. Mégis…

Nem beszéltünk, csak szorosan öleltük egymást, útközben. A Paprika Csárda előtt aztán kibontakozott az ölelésemből.

– Ígérd meg Gábor, hogy ma feljössz hozzám.
– Úgy érted: holnap…? – kérdeztem.
– Amikor a bulinak vége lesz…
– Megígérhetem. De hogy betartható lesz–e… azt most én sem tudnám biztosra venni…
– Mert Éva nem engedné?

(Adél, következetesen Évának hívta EszterM-et, aki ezt gyakorta nehezményezte nálam, de neki sohasem tette szóvá. Én meg nem szóltam miatta Adélnak, amit a bennem lakozó „kisördögöm” nem kevés kajánsággal nyugtázott: Helyes, Gábriel! Intézzék csak el egymással a vitás dolgaikat a hölgyek. Te maradj kívülálló!)
– Mert nagyon valószínű, hogy nem… De legfeljebb ki leszek zárva otthonról, pár napig – tettem hozzá nevetve. – Igazából már megszoktam – megcsókoltam, ezúttal a száján. – Remélem, nem fogom megbánni…
– Szeretlek, Gábor.
– Tudom. Én is szeretlek, Adél.

Egy éve ismertük egymást, s azóta jártunk – ahogy mondani szokás –, de akkor és ott a taxiban mondtam neki először, hogy szeretem…

Meg is lepődött.
– Biztos vagy benne?
– Igen.
– Akkor engedd meg, hogy boldoggá tegyelek…– súgta a fülembe.

– Ha csak az én engedélyemen múlik, vedd úgy, hogy máris megkaptad hozzá – ült ki egy boldog, zavart vigyor a képemre, s meg sem számoltam hány ezrest nyomtam az öreg taxis markába.

Odabent – a csárda belső termében – több asztal volt összetolva és vagy tizenöten-húszan ülték körbe, s csak két szék állt még üresen, de nem egymás mellett…

Az én helyem EszterM és Janka között volt akkor (no, hol lehetett volna másutt…?), míg Adélt jobbról Ági, balról pedig Déneske fogta közre, „kicsi Byronunk" azonnal ostromolni is kezdte a társaság legszebb hölgyét, aki Adél volt azon az estén…

Leültem, Ferenc pedig felállt és sorra töltögette a poharainkat gyöngyöző Veuve Clicquot pezsgővel. Az erőteljességet finom rafináltsággal ötvöző szárazpezsgő aperitifként is ismert, s én jobban kedveltem, mint a méregdrága Don Pérignon-t.

Csodálattal figyeltem Ferenc mozdulatait. A pezsgőbontás és töltés olimpiai bajnoka lehetett volna, rendkívüli érzéke és utánozhatatlan stílusérzéke volt hozzá?!

Ahogy a pohárköszöntőkhöz, az ünnepi beszédekhez is… Mióta ismertem, legalább tucatszor

hallottam míves, s kifinomult ízléssel előadott szónoklatait, s abból néhányszor engem ünnepeltek… Legelőször, mikor is…?

Gondolataimat EszterM szakította félbe.

– Soká jöttetek, Kölyök.

Olyan mellékesen mondta ezt, hogy első hallásra nem is tűnt ki hangjából a komoly neheztelés.

– Lehet. Nem volt szándékomban ünnepelni, te is tudod. Még dolgoztam, amikor Adél értem jött.

– Neki már régen megígérted ezt a meghívást.

– El is felejtettem azóta…

EszterM felnevetett, de hiányoltam az ezüstcsengettyűk csilingelését a nevetéséből –, majd kortyolt egyet a pezsgőjéből.

– Amit most mondtál, Kölyök, annak éppen az ellenkezője látszik rajtad…?! Ragyog a képed. Karin halála óta először látlak vidámnak.

– Talán csak nem bűn, hogy jókedvem van a születésnapomon?

– Persze, hogy nem. És az oka is teljesen egyértelmű… – mondta visszafojtott hangon. – Szerelmes vagy Adélba.

– Még nem vagyok. De nincs kizárva, hogy be fog következni… Szeretem. Elbűvölő lány…

– Nem engedlek át neki, ezt tudd.

– Tudom. De ha eltiltasz tőle, rosszabb lesz neked… Nem vagyok a tulajdonod, bármennyire is szeretsz és én is szeretlek.

– Kérlek, ezt ne itt és ne most beszéljük meg.
– Igazad van, Kölyök. Majd ha otthon leszünk…– felemelte a poharát és hozzákoccintotta az enyémhez: – Az én istenem is éltessen téged, Kölyök. Százéves korodig, ha addig akarod.
– Kilencvenkilencig akarom – vigyorogtam és lehúztam a poharamban gyöngyöző italt. Aztán a fülébe súgtam: – Attól tartok, el kell halasztanunk a beszélgetést. Megígértem Adélnak, hogy felmegyek hozzá a buli után.
– Ez olyan gyerekesen hangzott – mondta. – És olyan képet is vágtál hozzá, mint egy csínytevésre készülő, megszeppent kisfiú.
– Pedig komolyan gondolom.
– Persze. Különben nem mondanád.

Kis szünet után komoly képpel megszólaltam.
– Ha azt akarod, hogy engedélyt kérjek tőled arra, hogy házon kívül tölthessem az éjszakát, hát sokáig kell várnod, EszterM. Elküldhetsz a lakásodból, bármikor. De nem zárhatsz be és…
– Majd otthon, kettesben megbeszéljük, Kölyök – vágott a szavamba. – Ne rontsuk el a születésnapodat, és hát a barátaink is egyre gyanakvóbban nézegetnek felénk, ne okozzunk csalódást nekik. Azt csinálsz, amit jónak látsz. Rád bízom. – Rövidlátó szemei nyílt őszinteséggel néztek rám. – Úgysem tudnálak lebeszélni. Igaz?

– Nézd, EszterM… Szeretem Adélt, de biztos, hogy ez nem szerelem nálam. Még nem az. És nem tudom, hogy lesz-e valaha szerelem belőle.
– Jól van – mondta akkor és megszorította a kezemet. – Megértettem.
– Ne haragudj rám. Muszáj, hogy elfogadj olyannak, amilyen lenni tudok, vagy küldj el örökre.
– De én nem akarlak elküldeni, Kölyök. Azt szeretném, hogy velem maradj, amíg élek. És próbállak elfogadni. De tudd, nem könnyű…
– Biztosan nem az… Nekem sem lenne az, ha történetesen te akarnál valakit rajtam kívül is… Bár, hát… én úgyis képtelen lennék belemenni… Az nem én vagyok.
– Nekem már nem kell más, Kölyök. Nem is lehetne. – Most sokkal gyorsabban beszélt –, de a hangja elbizonytalanodott. – Ugyanis…
– Folytasd – kértem.
– Ugyanis te vagy az én hattyúdalom. Mindenkinek volt, van vagy lesz ilyen… Az enyém te lettél, és ennek örülök. Örülök, hiszen szerelmes vagyok beléd, az első perctől, ahogy megláttalak…

Lesütötte a szemét, ami nála valóban szokatlan volt. Sőt! Addig sohasem fordult még elő!
– Felejtsd el Adélt – kértem, ahogy túlestem az első meglepetésen. – Hozzám tartozol, s én hozzád. És nemcsak azért, mert „pecsét” van róla…

Akkor büszkén felvetette a fejét.

– Nemcsak azért, én tudom, Kölyök! – Hangjából eltűnt a bizonytalanság. – Ne félj, nem akarok semmi rosszat neked. Kivált mostantól, hogy ennyire őszinte voltál hozzám. Te szabad lelkűnek születtél erre a világra, s kiválasztottként olyan küldetéssel jöttél, amit nem tudnék úgysem kiiktatni az életedből… Amiért mégis bízom benned, az éppen attól van, hogy… – a fülemhez hajolt és belesúgta – lemondtál a függetlenségedről, értem.

Többen ránk kapták a tekintetüket, akkor. S fel is kiáltottak páran: – Hohó! Társaságban nem illik sugdolózni!!!

Az arcomon éreztem EszterM forró arcát. – Szeretlek, Kölyök.

S ennél többre akkor még nem is vágytam!

Hajnali négykor kezdett oszolni a társaság. Már csak hatan maradtunk…
EszterM, Janka, Adél, Ági, Déneske és én. Megkértem a srácot, kísérje haza a lányokat, ha nem esik nehezére.

Természetesen taxival, amit én fizetek…

Nem esett nehezére.

Kinyitotta a bejárat előtt várakozó legelöl álló taxi ajtaját és vigyorogva meghajolt:
– Hölgyeim, a hintó előállt!

Kaptam puszit Jankától, Ágitól, még „kicsiByron"-tól is csak Adéltól nem. Durcásan elfordította a fejét rólam és elsőként szállt be a taxiba.

Tökéletesen megértettem a haragját.

Szemügyre vettem a taxist, aki elég rendes fazonnak látszott. Kezébe nyomtam egy szép összegről muzsikáló dollárt – és a névjegykártyámat.
– A címet majd bemondják a hölgyek. Amikor végez a fuvarral, felhív. Nem gond, ugye?

A fickó rápillantott a zöld-hasúra, majd elégedett vigyorral azt mondta:
– Nem gond. Hívni fogom.
– Oké, uram. Jó utat.
– Köszönöm. Önöknek jó pihenést. A kollégám már türelmetlen itt mögöttem, de jó fej. Mehetnek vele, nyugodtan.
– Úgy lesz – ígértem.

Ahogy beléptünk a lakásba, EszterM szorosan hozzám simult és ragyogó arccal mondta:
– Olyan büszke vagyok rád, Kölyök! Nem is mertem remélni, hogy engem választasz?! Köszönöm!

Lenéztem kipirult arcára, s megláttam a szemüvege mögül legördülő könnycseppet, amelynek látványa a lelkem mélyéig meghatott.
– Szeretlek… – kezdtem egyszerűen, de elszorult a torkom és nem tudtam folytatni. Pedig nagyon sok minden kikívánkozott belőlem, hírtelen…

Hogy mifélék?

Nem is tudom pontosan. És talán felesleges is lenne beszélni róluk… hiszen, amióta a profeszszorasszonnyal eljutottam a testi és lelki kapcsolat legmagasabb fokára, nem volt szükségem többé szavakra. Úgy tudtam nézni rá, ahogy csak Klárára tudtam –, de amelynek kifejezésére úgysem találhattam volna megfelelő szavakat.

Egymásnak teremtettek bennünket az ÉGIEK, és ezt most éreztük át igazán, együttélésünk negyedik évében, amikor már kiismertük és megszoktuk egymás szeszélyeit, s ezek a szeszélyek sohasem váltak terhessé, mert önmagunk legbensőbb egyénisége szabott határt akaratunknak. És egyéniségünkből szerencsére hiányzott a durvaság, a képmutatás, a haragtartás…

A Klárával töltött évek alatt ismertem meg a társas kapcsolat fontosságát, s EszterM mellett tapasztaltam meg annak mélyreható lényegét, s vállaltam fel – először, dokumentálva is – annak szabályait.

És megváltoztam.

Bár látszatra ugyanaz maradtam.

Egyetlen kézzel fogható jel mutatott a változásra: a „házasságom". Sok-sok édes nőt szerettem, sok-sok szép kapcsolatom, romantikus kalandom és flörtöm volt, amíg a professzorasszonyra rátaláltam (vagy Ő talált rám…? – ez lényegtelen is a történés szempontjából), de csak érte adtam fel – igaz, csupán részlegesen – a függetlenségemet.

Klára halála után sokáig még úgy hittem: egyedülállóként fogom leélni az életemet… De jött Dr. Erdőhátiné, Dr. Marosvásárhelyi Eszter Éva. És vele egy olyan szerelem, amely felülírta korábbi terveimet… Megvallom, a svédországi „titkos esküvő" után, az első hónapokban inkább, félelemmel töltött el a tudat, hogy többé nem vagyok „szabad ember" – papíron sem… De később megnyugodtam… És tiszta, felhőtlen boldogsággal lubickoltam a „házasélet" örömeiben. Büszke voltam rá, hogy az ÉGIEK engem választottak ki arra, hogy ennek a remek asszonynak, ennek a csodálatos és átlagon felül művelt nőnek szenvedélyessé, s boldoggá tegyem az „alkonyóráit".

Nem tagadtam meg a régi szerelmeim emlékeit sem, de csak alig, vagy egyáltalán nem gondoltam rájuk EszterM mellett. Új kapcsolatokat pedig nem kívántam – ha olykor meg is estek –, nem hagytak mély nyomot bennem. Lenkével még a váratlan és mindenkit meglepő házassága előtt véget vetettem romantikus kapcsolatunknak. Kilépése a FIT-ből még a régi jó pajtási kapcsolatunkat is erősen megkérdőjelezte… Jankával az első „összebújást" nem követte több. Bár eleinte duzzogott az elutasításaimon, idővel az irántam érzett vonzalma barátsággá szelídült és hamarosan vigaszágon új kapcsolata is kialakult: Gyulai Ágival jöttek össze, aki oda is költözött hozzá.

És mi volt a helyzet Adéllal…?

Miért tagadnám, az ő lénye állandó feszültséggel töltött el, s akárhogy próbáltam levezetni, kiiktatni magamból, valahányszor csak megláttam, keresztül-kasul cikázott rajtam az elektromosság.

S gyakran láttam.

A FIT rendezvényein és közös baráti társaságokban. Vagy leggyakrabban nálunk, a lakásban, ahová –, mint szerkesztőségbe – személyesen hozta el a kéziratait, fotóit a LANTOSOK aktuális következő számához.

Lopott csókok, forró ölelések időszaka köszöntött ránk, mert EszterM ugyan senkire, de az égadta egy világon senkire nem volt féltékeny, –

soha! – csak éppen rá. Pásztor Adélra. De őrá aztán az első perctől és fene módon!

Tudtam, hogy Adélba nem vagyok szerelmes – s valóban, az elején nem is voltam, – de imádtam őt, s a karomban tartva állandóan azt éreztem, hogy a szerelem (egy mindent elsöprő erejű szerelem) már az ajtó előtt topog… s csak azt várja, hogy kinyissam előtte…

Nem akartam, hogy egy új szerelem felborítson bennem és körülöttem mindent!

Hogy – amúgy is csak viszonylagos – nyugalmamat, békémet megzavarja.

És küzdöttem ellene. Szerettem EszterM mellett az életet, a szabadság illúzióját, a függetlenségem látszatát és a biztonságos szárnyalást.

Körülbelül ezeket a gondolatokat szerettem volna elmondani, de képtelen voltam arra, hogy szavakba öntsem őket… Azt gondoltam, EszterM bizonyára így is mindent megértett. Elmosolyodtam.

– Mondd el – kérlelt EszterM.

– Hogy min mosolygok? – kérdeztem.

– Igen.

– De hiszen úgyis tudod… Szeretlek, s boldog vagyok veled nagyon!

– Akkor gyere… Bizonyítsd be, Kölyök – suttogta bele a számba, miközben magával vont a hálószoba felé.

*

"Addig, míg élek, – addig nézd, mit festek,
hallgasd, mit gondolok…
Ha megelőzlek, s előbb leszek ott fent,
mint a csillagok, akkor már csak
Én nézlek: – vajon TE mit teszel,
teszed e dolgod EMBERÜL!?"

*

"Táncolok pirosban, zöldben, kékben
s megannyi fényben!
S hogy az idő kereke forog,
a színek már csak fehérek…(?)"

Vagyóczki Kata: Lelkem szilánkjai

… A Cuha hídjának szürke piramit kockás kőkorlátjának dőlve álldogáltam Kövesd határában, s a délnek tartó viharfelhők mögül előbukkanó szivárvány sávját figyeltem a Bakony fölött. Úgy húzódott keresztül a szürkéskék égbolton, akár egy ismeretlen ország sokszínű nemzeti lobogója.

Néptelen volt a környék, csak a vasúti őrház előtt pipázgatott a félkarú Pető bakter.

Az alkonyatba hajló májusi délután tűnő fényei különös melankóliával töltötték el ólomnehéz szívemet, és már-már teljesen elfeledett emlékeket idéztek fel bennem…

Szivárvány… Annak idején, alig hat évesen, ezt pillantottam meg először a Víg utca fölött, amikor felejthetetlen emlékű apai Nagyapám lovas kocsijáról leszálltam Karinnal a házuk előtt… Most is tisztán láttam magam előtt ifjú nagybátyám délceg alakját, ahogy kilépve a kapun, nevetve emelt le a bakról: „– Itt vagy hát végre nekünk, Prücsök…! Ez a ház lesz mától az új otthonod, s meglásd, milyen boldogok leszünk itt mi hárman…?!”

Optimista lelkesedése mögött azért ott bujkált valamiféle bizonytalanság is… Hatévesen egyáltalán nem találtam különösnek, hogy Miklós olyasfajta imádattal csókolta homlokon Karint, aztán engem is, ami inkább idegeneket, mintsem családtagokat illet meg, de ma már tudom, hogy az a

csók, valóban egy idegen, ismeretlen helyzetre utalt: arra, hogy mi hárman azon a napon egy „család” lettünk.

De nem is élvezhette sokáig ezt a gyönyörű és meghitt idillt egyikünk sem… Hiszen Karin, a mi imádott Karinunk nem sokkal azután lelépett tőlünk, s meg sem állt Amerikáig…

S bár Miklós hamarosan újra megnősült – gyanítható volt már akkor is, hogy kifejezetten miattam szánta rá magát –, Karin hiányát nagyon nehezen viselte… A halálát pedig csak pár hónappal élte túl…

Hírtelen és teljesen váratlanul lett beteg. Mert sohasem volt az… Februárban ágynak esett, áprilisban kétszer megműtötték a gyomrával, s májusban, mikor leutaztam hozzá, árnyéka sem volt régi önmagának, az én erős és büszke Miklós Apukám…

Álltam a hídon és a könnyeimen át néztem fel a szivárványos tavaszi égboltra, miközben magamban csúnyán perlekedtem az Égiekkel…

A legdrágábbat vették el tőlem!

Igaz, sohasem beszéltem erről, de mindenkinél jobban szerettem az Apámat. Nem írom, hogy a nevelőapámat, mert én Miklóst érzem az egyetlen és igazi apámnak, és őt fogom annak érezni a halálom órájáig, s azon túl is.

Hat éves fejjel persze még nem érthettem meg, milyen okok késztették imádott Karinomat a férje és Hazája elhagyására. S be kell vallanom, nem értem még ma sem… Valahányszor öleltem azt a ragyogó asszonyt, mindig fölmerült bennem ez a kérdés, de sohasem volt elég bátorságom ahhoz, hogy föltegyem. Tudat alatt nyílván attól rettegtem, hogy én is elveszíthetem őt…, ahogy Miklós elveszítette.

Nem is sejtettem persze, hogy majd csak a „halál választhat el tőle”…

Ellentétben Miklóssal, aki érezte és tudta is ezt, hiszen saját élete volt rá a példa.

Álltam a hídon és a könnyeimen át néztem fel a májusi égboltra, amelyről az Égiekkel való hosszas perlekedés alatt eltűnt a szivárvány… A lelkemben közben egyre csak visszhangoztak Apám fájdalmasan őszinte búcsúszavai:: „… Érzem, hogy hamarosan meghalok, Prücsök, de nem akarok haraggal az Úr színe előtt megjelenni, ezért most megbocsátom a megbocsáthatatlant…”

Vajon mire gondolt?

Karin „árulására”? (Árulásnak neveztük tettét, mert valójában az is volt: magunkra hagyott bennünket, pedig tudta, hogy rettenetesen szükségünk volt rá?!)

LÉLEKVÁRAM

Csak a lelkemben vagyok magam;
megerősítettem, hogy benne lakjam,
hogy leperegjen rólam, ami durva; –
LÉLEKVÁRAM lerombolhatatlan!
Vannak boltíves labirintusai,
gyertyafény imbolyog zugaiban.
Mohos kövekből az oltár: – emlékeim,
versekkel áldozok rajta.
Ez az én végső, igazi menedékem; –
itt vagyok erős és ronthatatlan.
Itt nincs idő és nincs időtlen; –
itt lehet zokogni hangtalan!

(P.G.J.)

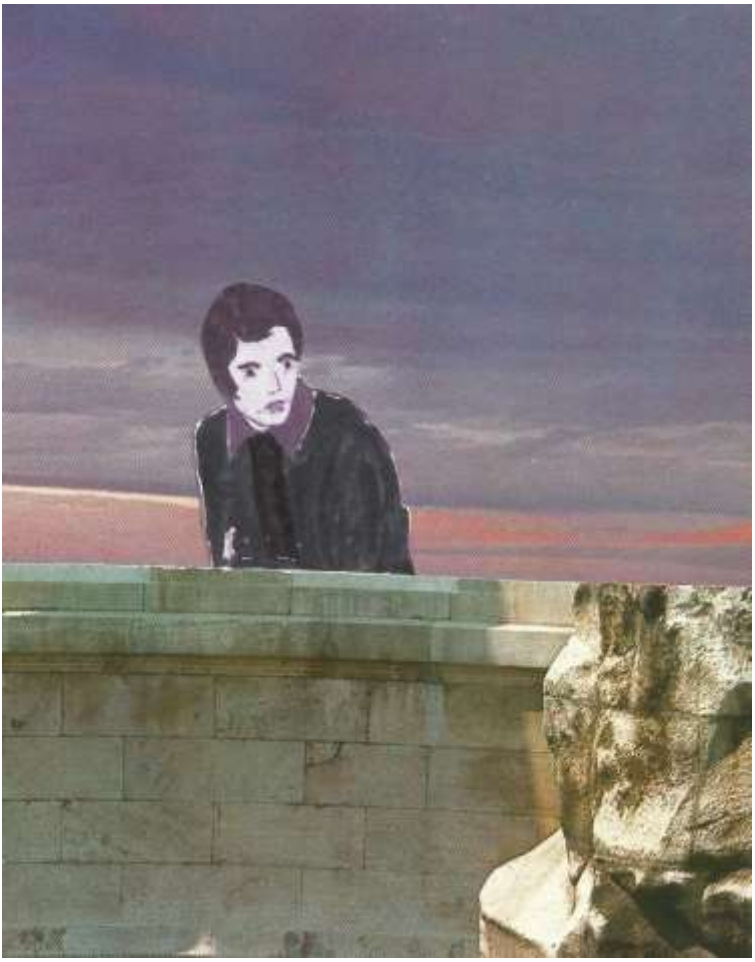

20. ábra Álltam a hídon (Montázs: P.G.J.)

Persze én is megbocsátottam neki, s már sokkal korábban, mint Miklós. Hogy is voltam képes megbocsátani, magam sem értettem… Azt gondolom, hogy egy „felső” hatalom irányította azt a döntésemet is. És ez nem volt, nem lehetett pusztán érzelmi döntés, – de hangsúlyozott szerepe volt benne a szenvedélynek, ami érzelmi életem meghatározó tényezője, mind a mai napig.

Lassan hátat fordítottam a Cuhának, és elindultam vissza, a házak felé, a patak partján. Közben besötétedett, s már régen eltűnt a szivárvány, amely elindította gondolataimat a messzi múltba, de az agyam még nem kapcsolódott ki az emlékezés lelket felkavaró áramköréből. Egyre a régi képek vetítődtek elém…

Néhány nap múlva…

Rózsa Jancsi fölvette kedvenc testhelyzetét a nagy bőrfoteljében, és vigyorogva bejelentette:

– Elkezdhetjük ünnepelni magunkat, művészkéim. Megkaptuk a Kulturális Alap pénzügyi támogatását a működésünkhöz, évi folyósítással.

– Mennyi millióról szól? – kérdezte vigyorogva Déneske.

– Millióról?... – Jancsi úr szája még szélesebbre szaladt és a feleségéhez fordult: – Ugye legépelted már a második félévre tervezett kiadások listáját?

– Igen.

– Akkor add ide, légy szíves – kérte tőle az elnök.

Mirci az iratszekrényhez lépett és leemelte a legfelső polcról a kívánt dossziét, s letette közénk, az íróasztalra. Jancsi úr rátette napbarnított-szélcserzett kezét a bőrfedeles iratmappára és így szólt:

– Az Alaptól fix összeget kapunk, évi félmillcsit, ami persze nem a Dárius kincse, de ehhez hozzájön a támogatóinktól kapott másik félmillcsi, s persze az éves tagdíjakból befolyt másfél millcsi és azért két és fél millióval már vígan hajózhatunk…?! Nemde bár, kedves könyvelő asszony?

A megszólított – Kovácsné Ladik Dóra –, határozottan rábólintott az elnöki állításra.

Ránéztem a könyvelőnkre, akivel, persze néhány vezetőségi értekezleten már volt szerencsém

találkozni, de egypár szakmai témán kívül még nem is váltottunk szót. Igazából, hát alig ismertem.

Negyvenes, babaarcú, göndör-kacagású nő volt, – egy kedves kis töltött galamb jutott eszembe róla, – valahányszor találkoztunk. Feketére festett rövid haján, természetes hullámok ringatóztak és fülében drága brillekkel díszített vastag aranykarikák himbálóztak. Ez utóbbitól eltekintve éppen úgy volt öltözve, mint a legtöbb korabeli, átlagos magyar nő, a kilencvenes években: színes selyemblúz, nyakában pöttyös selyemkendő, lábán tűsarkú cipő, s az elmaradhatatlan szűk, agyonkoptatott, de márkás „Turis" farmer, amit széles fehér lakkozott öv tartott gömbölyded csípőjén.

Megszólalt. Vidám kis hangja volt, olaszosan dallamos.

– Az elnök úr röviden, de tényszerűen mondta el a lényeget. Ha bárkinek lenne mégis kérdése, tegye föl nyugodtan. Gabi…?

Megráztam a fejem.

– Kösz, Dóra. Nekem világos minden, mint a nap.

Jancsi úr felállt.

– Akkor ennyi lett volna mára, művészkéim. Élvezzétek ki az előttetek álló nyarat. Találkozunk szeptemberben, Lillafüreden! Akkorra gatyákat, bugyikat felkötni, mert nem akárkik lesznek ám az Országos Író Találkozónk díszvendégei…?! Csak

néhány név közülük: Páskándi, Baranyi, Czine Mihály, Cselényi László Pozsonyból, a költőfejedelem Faludy György, s talán Fehér Klára is el tud jönni… Fodor András biztosra ígérte és Gergely Ágnes is… De maradjon egyelőre titok és legyen meglepetés tagságunk számára. Tehát kuss van kifelé, művészkéim!

Rózsa Jancsi tényleg jó fej volt, bár időnként vagány, vagy még inkább kültelki szavakat használt, ami aztán megesett, hogy kiverte a biztosítékot…

De akkor éppen nem.

Dóra indult elsőnek az ajtó felé és hátravetette a fejét:

– Ki jön a Fészekbe? Gabi…?

A nadrág feszesen simult formás fenekére, de mégsem az izgatott jobban, inkább azon töprengtem el, hogy miért éppen az én nevemre állt rá a szája aznap, többször is Kovácsné Ladik Dórának…

Aztán a Fészek Klub intim félhomályában az is kiderült.

– Szeretném, ha néha kijönnél te is Ferenccel, Gabi – mondta Dóra az ötödik whisky után és az ölembe ült.

– Ugyan miért? – kérdeztem és visszaültettem a kanapéra.

Felsóhajtott.

– Vajon miért? – kuncogott és újra az ölembe mászott.

Visszaültettem megint.

– Ezt kérdezem én is.

– Ne add a naivát, jó?

– Nem adom. Csak nem értem, mit keresnék én Szigetdombon. Ferenc dolga vinni és hozni a könyvelést.

– Tudom. Csak a rendezvényeken, vezetőségi üléseken sosincs elég időnk beszélgetni egymással. Szeretnélek jobban megismerni… Közelebbről…

Rám nevetett.

– Ennél is közelebbről? – kérdeztem zavart vigyorgással.

– Ennél is…

Furcsa, ismerős érzések öntöttek el, olyan izgalom áradt szét bennem, mintha erre a pillanatra vártam volna rég és most végre elérkezett.

Mégis megpróbáltam valamilyen tiltakozásfélét kinyögni:

– Az ki van zárva, Dóra.

– És ugyan miért van kizárva? Talán nem tetszem neked? – kérdezte, és feszesre kihúzta a derekát ültében, amitől formás mellei a karomat súrolták.

Képtelen voltam válaszolni, mert nem kaptam levegőt. Mintha áramütés ért volna. Tekintetem odaszegeződött, a messze nem átlagos domborulatokra…

S ő nyertesnek érezve magát ettől, újra az ölembe ült.

– Nem vagyok túl nehéz? – kérdezte kacéran, de választ nem várt, mert ajkával a számra tapadt.

– Dóra – nyögtem –, mit csinálsz?

– Csókollak – súgta bele a számba és tényleg csókolt. De úgy csókolt, ahogy előtte még se nő, se férfi nem csókolt engem, és hiába voltam annyira tapasztalt, őrült vágy támadt bennem, hogy kedvére tegyek, és hogy ő meg az én kedvemre tegyen.

Mindenféle ismerős és ismeretlen érzés áramlott végig rajtam.

El voltam veszve.

A világ megszűnt létezni, csak Dóra volt meg én. Igaz: akkor az a világ, amely ott körülvett bennünket a vöröslő félhomályban, szintén nem sokat törődött velünk…

Tóth-Hekkel Arany

Ó'szerelem

Eltévedt káprázat ma is kápráztat
Váratlanul lépre csal, mélyre hatol
Rejtőző alázattal berámáztat
Nyugtalanság hevével testet markol

Bőröm csillámos bársonyába jojóz
Hintáz bennem vérpezsdítő ritmus
Hahotázva pengetyűz' a szívbohóc
Arcomon pírrózsa, – magasztos virtus

Térült-fordult ábránd mindenen átjár
Ármányos vágy szívpitvarán átváj
Szívzongorán virtus, felspannolt pulzus

Lüktető dallama izgatón kísér
Őszerelem vérszitáló repeszték'
Holtidőben a rezgésszám ellustul.

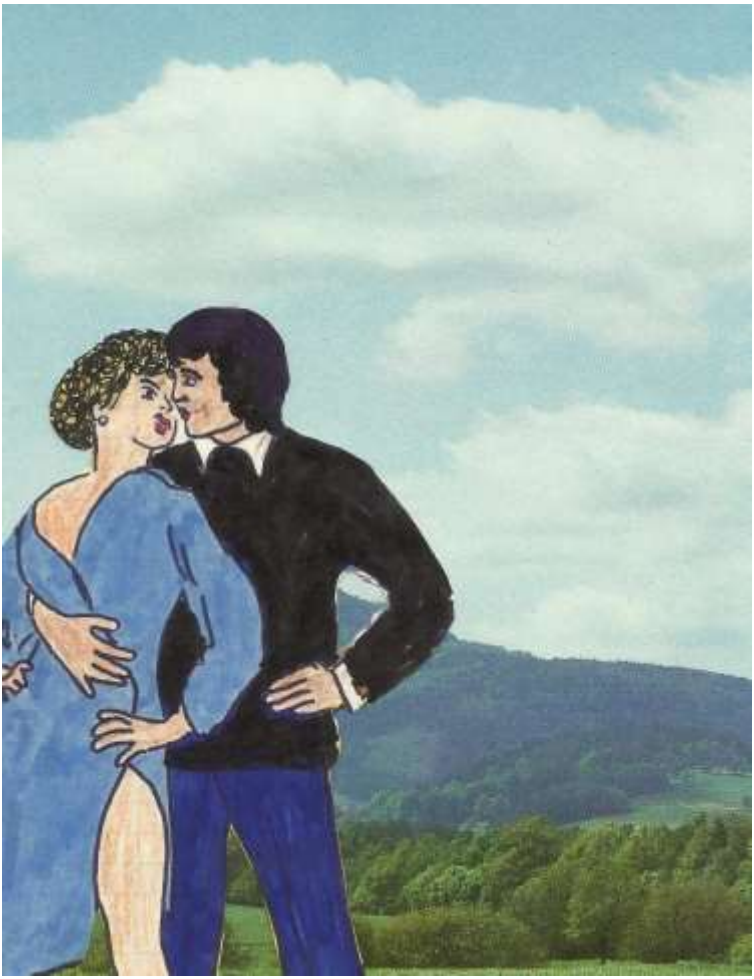

A csábító Dóra... (Montázs: P.G.J.)

A szerelmi – még pontosabban a szeretői – kapcsolatok borzasztóan sokat jelentenek: fontosak nekem. Őszintén csinálom mindig ezeket, a millió más esetleges és eseti dolog mellett, és valamenynyi (bár nem túl sok) társas kapcsolatom mellett is, rengeteg kalandot felvállaltam és soha nem kérdeztem senkitől (EszterM-től sem) hogy viszonyul ehhez, mert én egyszerűen „küldetésnek" fogtam föl az egészet. Az „egészet" igen, de a házasságot csak kivételezett személyekkel…

A nőket nagyon szeretem, de borzasztóan gátlásos vagyok, s ha nekem kellene kezdeményezni, nyílván nem tartanék ott, ahol tartok… Szerencsémre, az Égiek rendszerint olyan nőket választottak ki számomra, akik bátran mertek kezdeményezni. Akik szó szerint: kikezdtek velem. S én őket nagyon szenvedélyesen tudtam szeretni, „visszaszeretni".

És tőlük tudom, hogy valami egészen rendkívüli kisugárzásom van (amit nevezhetünk szexepilnek is talán) s ehhez jön, hogy megérzem a nőkön a villamos rezdülést, hogy én kellek nekik! Első látásra! Eleinte persze magam is meglepődtem saját szexuális sikereimen. Igaz, hogy csak a kezdeményezés nem megy nálam, a folytatás már sima ügy…

Sőt!

Egyáltalán nem okoz gondot, gátlást, szinte semmi. A „szinte” persze nagyon fontos…

Ha „udvarolok”, abba az egész egyéniségem beleviszem. Kedvességet, lovagiasságot, de a leplezetlen vágyat is.

A túláradó érzelmek viszont leblokkolnak. A ragaszkodást olykor a személyes szabadságom elleni merényletnek fogom föl, s menekülőre is venném, másfelől szükségem van rá…, de kihívó daccal hirdetem: fogadjanak el olyannak, amilyen vagyok! Ami egyébként teljesen normális emberi igény. De azért érzem és tudom is, hogy ez a kérés nem lehet csekélység, hiszen én magam nehezítem meg a leginkább az elfogadást… S éppen az „igényeimmel” teszem ezt leginkább… A szép és extrém, vagy a kevésbé szép, de még extrémebb idősebb nőkhöz vonzódom. Akik már okosak, műveltek, és sok esetben, már gazdagok is, – (bár ha nem, az se számít) –, hisz az igényeimet kielégítő szellemi feszültség is elég számomra, hogy szerelembe essek. Velük… A korombeli, vagy pláne a fiatalabb lányokat – ha szépek, csak nem elég okosak számomra – észrevehetően zavarja az intellektusom, s megpróbálnak szexualitásukkal hatni rám. S előfordul, hogy nem is sikertelenül…

Ahogy Dóra is tette például.

Mit tudhatott rólam, s mennyit látott az életemből?

Felszínt.

Egy huszonhat évvel idősebb nővel élek együtt, aki mellett ott vannak a titkos, vagy alig titkolt nagy, szenvedélyes szerelmek. De nyílván mégis valami olyan rettenetesen fontos, fönntartó személye lehet az életemnek, akit senkiért sem hagyok el… A valós ok ismerete nélkül legföljebb találgathattak a kívülállók. S persze én lovagiasan mindig rá is játszom a magánélet „intim" szférájának megőrzésére és barátságnak, szolidaritásnak, meg szeretetnek mutatom kifelé a kapcsolataimat.

Ami – beismerem –, olykor félrevezető és megtévesztő lehet. De ez hadd legyen az én bűnöm, amiért majd vezekelnem kell egy „következő életben".

… Három körül taxit hívtam és önként, s bizony szó szerint is dalolva – leléptem a Fészekből.

Az ismerős taxis – akivel már évek óta tegező viszonyban voltunk – vigyorogva meg is jegyezte:
– Megint vidám éjszakád lehetett, írókám…?!
– Az volt – vigyorogtam vissza vidoran.
– S hogyhogy csak így egyedül…? Szokatlan.

Nem tartozott rá, így aztán csak dúdolgattam tovább az elkezdett nótát…

EszterM még ébren volt. És nem volt józan. Azt is mondhatnám, hogy olyan részeg volt, amilyennek még sohasem láttam.

A nappali ablaka nyitva volt, – talán ezért nem ájult még el – gondoltam, mikor becsuktam és a redőnyt is leengedtem.

– Zavar, hogy berúgtam, Kölyök? – kérdezte és felállva a fotelból pár tántorgó lépést tett felém.

– Nem zavar. Persze, hogy nem zavar – feleltem s mikor gyöngéden átöleltem, megcsapott a rum fanyar-édeskés szaga. – Miért rumot ittál? Tudod, hogy nem bírod… Holnap halálodon leszel tőle, megint.

– Más nem maradt… Jankáék voltak itt éjfélig… Tudod, Ági csak whiskyt iszik, Janka sörözött, az utolsó üveg bort meg tegnapelőtt ittuk meg együtt a vacsorához. Igaz… cujka, még talán maradt valamennyi a demizsonban, de azt valahogy nem kívántam… De mesélj, mi volt?

– Az elnök ezúttal rövidre vágta a mondókáját. Bejelentette, hogy megkaptuk a támogatást a Kulturális Alaptól. De ezt te már úgyis előbb megtudtad. Ennyi volt. Ja… és még azt is mondta, hogy kössük föl a fölkötnivalónkat az országos találkozóra…

– És mi volt utána? – EszterM lefejtette karomat a derekáról, eltolt magától, s úgy nézett rám erősen

hunyorogva, miközben éreztem, hogy milyen szorosan, kétségbeesetten kapaszkodik belém.
– Benéztem a Fészekbe… – mondtam, s kerültem a tekintetét.
– Kölyök, nézz rám, kérlek.

Megtettem.

– Négy éve élünk együtt – kezdte hangjában mélységes mélabúval –, és még soha nem beszéltem gorombán veled. Igaz?
– Igaz. És? Mire akarsz kilyukadni?
– Az isten szerelmére, Kölyök! Nézz az órára…! Hajnali fél négy van! Még sohasem maradtál el ilyen későig anélkül, hogy ne telefonáltál volna haza…?!
– Szerintem inkább korán van… – próbáltam humorizálni. De EszterM akkor nagyon nem volt kapható a viccelődésre.
– Menjünk aludni… Holnap megbeszéljük – mondta és ezzel lerogyott a fotelba.

Pár percen belül el is aludt.

Megtörtént már hasonló párszor, hát nem izgattam magam túlságosan. Majd felébred és átmegy a szobájába, mint máskor… Fogtam az üres, mosatlan poharakat, az üres üvegeket és a cigarettacsikkekkel teli hamutartót, tálcára raktam és kivittem a konyhába.

Nem a bűntudattól vezérelve álltam neki elmosogatni, hanem azért, mert tudtam, hogy Janka

szabadnapos, s nekem F.-be kell utaznom, mert megígértem Ágoston bácsinak (Dr.Rapsznak), hogy meglátogatom. Anna halála óta nem jártam magányos, öreg barátomnál. S ha valamiért volt némi bűntudatom, hát emiatt…

… Komoly arcú, idősebb szikár nő nyitott ajtót. Fehér ápolónői egyenruhát viselt és formás kis fityuláját piros máltai kereszt díszítette.
– Valent Gabriella vagyok. Az ügyvédúrhoz jöttem.
– Jöjjön be, Gabriella. Dr. Rapsz Károly bízott meg az édesapja felügyeletével. Rita nővér vagyok.

Csendesen bementem és becsuktam az ajtót. Halkan beszélgettünk.
– Hogy van a beteg? – kérdeztem.
– Nem beteg. Csak annyit tudok róla, hogy italproblémái vannak…

Mosolyognom kellett a nővérke finom fogalmazásán. „Italproblémái" vannak: így is lehet persze nevezni, bár én pontosan tudtam, hogy a nyugalmazott Rapsz ügyvéd egy megrögzött és nagyon vidám vén alkoholista.

Ami a tágas nappaliban fogadott, attól egyenesen nevetőgörcsöt kaptam…?! (Jóllehet az elutazásom előtt, otthon, órákig tartó veszekedés

EszterM és köztem – az első komoly veszekedésünk a négyévi együttélés alatt – semmivel sem támasztotta alá jókedvemet.)

Ágoston bácsit vidáman poharazgatva találtam az egyik szomszédjukban lakó középkorú házaspárral, akiket látásból ismertem is. Csak a nevüket már elfelejtettem… A sovány, hosszú és ápolatlan ősz hajú, hegyes orrú, borostás arcú férfire és aprótermetű, rövid, dauerolt hajú molett feleségére jól emlékeztem. Lezüllött, de egykor értelmiségi pályán mozgó házaspár voltak, akik gyakran kértek kölcsön pénzt gazdagabb szomszédjaiktól… Főleg olyanoktól, mint Anna és Ágoston bácsi, akikről persze tudták, hogy szintén Bacchus isten imádói…

– Valamit ünnepelnek talán, Ágoston bácsi? – kérdeztem, amikor végre sikerült leráznom magamról az elképedés guzsalyát, s odaléptem öreg barátomhoz.

– Szó sincs róla, Gabikám – kuncogott fel Dr. Rapsz. – De iszogatás közben gyorsabban telik az idő.

Ágoston bácsi szemlátomást tökéletesen elégedett volt jelenlegi helyzetével – a baj csak az volt, hogy fel sem tudott állni, annyira berúgatták, ez azonban cseppet sem aggasztotta. Kijelentette, hogy nagyon jól érzi magát Kálmánka és Terike társaságában, akik szerinte a világ legkedvesebb

szomszédjai, akik igyekeznek vidámmá tenni az unalmas és szürke hétköznapjait, s nem is érti, hogy a fiának és a menyének hogy jutott eszébe olyan ostobaság, hogy neki ápolónőre van szüksége…

Az élettelen tárgyak gyorsabban változnak, mint az emberek. A pár évvel ezelőtti Rapsz Ágoston sem különbözött észrevehetően a mostanitól. Egy elhanyagolt ház falán hamarabb szaporodnak a repedések, mint a ráncok az emberi arcon, a falfesték színe gyorsabban változik meg, mint az emberi hajé, és egy épület lassanként, de feltartóztathatatlanabbul megy tönkre: nem úgy, mint az ember, aki olykor hosszabb-rövidebb időre megtorpan az „öregség fennsíkján" és még sokáig elélhet szembeszökő külső változás nélkül.

Éppen elégszer tapasztalhattam hasonlót, idősebb barátnőim körében és elsődlegesen is szép korú szerelmeimnél…

Vagy akár barátaimnál.

Ágoston bácsi, amióta megismertem, ezen a fennsíkon tartózkodott. (Évek óta hetven esztendősnek látszott, valójában a kilencvenen is túljárt akkor már?!) Hathatós fegyverre tett szert az elaggás elleni küzdelemben – alkoholban tartósította fiatalkori lelkesedését és optimizmusát. Ahogy teltek az évek, nem sok átalakulást észleltem régi,

öreg barátomon – legfeljebb annyit, hogy lassabban tette meg az utat a bárszekrénytől a kedvenc bársonyfoteléig, és palackbazárt jó kedélyén, mintha egyre több foltot hagyott volna a melankólia.

Megkértem Rita nővért, hogy főzzön egy jó erős kávét nekünk.

– Tölthetek magának is egy pohárkával? – fordult felém Kálmán „szomszéd", felemelve a pocakos whiskysüveget.

– Nem, köszönöm – hárítottam el mosolyogva, aztán leültem és rágyújtottam. A piát elutasítottam, s csak a kávét fogadtam el, mert még Miklós Apuhoz is be akartam menni, aki fél év alatt sajnos, már harmadszor feküdt az F.-i Kórházban… Ettől a szomorú ténytől és az indulás előtti otthoni veszekedéstől eltekintve, tulajdonképpen komikus volt az egész…

Öreg barátom elhaló hangon beszélt a telefonba, mikor felhívott, s esküvel fogadtatta meg velem, hogy másnap meglátogatom, mintha élethalál kérdése lett volna, hogy mielőbb találkozzon velem… És ideérve, mit látok? A szegény, fehérhajú aggastyán vidáman és békésen vedeli a whiskyt, ivócimborái társaságában. Miért is kellett hanyatt-homlok iderohannom? Talán, hogy én töltögessem a poharaikat?

Rita nővér bejött és mikor elvette tőlem az üres kávéscsészét, odasúgta:
– Kérem, Gabriella, jöjjön ki velem. Beszélnünk kell.
Kimentem utána.
– Sajnálom, ha Karcsi ügyvédúr nem tájékoztatta magát…
– Miről? – kérdeztem csodálkozva.
– Én tegnap reggeli hatállyal felmondtam, kérem. Ugyanis ezt a vén bolondot nem fogom itt tovább őrizgetni, képtelen vagyok erre. Én kérem, belgyógyász ápolónő vagyok, nem elmegyógyász szakápoló… és…
– Értem. S tőlem mit óhajt?
– Az öreg ügyvédúr azt ígérte, hogy ha maga idejön, én elmehetek.
– Szóval, ezt ígérte magának?
– Ezt.
– Akkor felhívom a fiatal ügyvédurat, mert amint látja, az öreg ügyvédúr nincs olyan állapotban, hogy értelmes utasításokat adhatna – vetettem ellent.
– Azért próbáljuk meg – kérte Rita nővér, esdeklő hangon.

Hajdú Sára

Siess

A nyitva felejtett ajtón át
megszökött egy gondolat,
Téged keres,
merre vagy?
S merre van szemed
nyugtató szelídsége,
melyben lemoshatnám
az út porát,
s gyolcsszínű ruhát
öltenék magamra,
s talán a legszebb lehetnék,
Neked!
Merre van a kezed?
mely elsimítaná arcomról
a bánat ráncait,
s a tenyeredbe hulló könnyeket
mosollyá változtatnád,
hisz már arra sem emlékszem,
mikor játszottak utoljára
önfeledten ajkamon.

S mondd,
hol késik az alkalom,
mikor szád
szavakat suttogna enyémre,

s a tegnap bűne elégne,
és szirmok születnének,
ahogy a hangokat kiejted,
s életet csókolnál
a mába.

Éhezik a vágy,
s reszketve várja,
hogy vidd szívszobádba,
fektesd öledbe
mint gyermeket,
s ringasd míg álmait álmodja.
Odakint hiányt kopog az eső,
s nélküled
elvagyok átkozva.

Hát siess,
mert vénül az idő,
s már halálát pislogja
az asztalon egy mécses,
gyere,
ne kérdezz,
csak csukd be a
nyitva felejtett ajtót,
s ölelj magadba,
hogy megpihenjen a gondolat,
s ne keresse többé
merre vagy .

Rajtam nem múlt.

Megpróbáltuk…

– Ágoston bácsi – hajoltam le öreg barátomhoz és gyöngéden, mintha csak egy gyerekhez beszéltem volna, megkérdeztem: – Képesnek érzi magát, komoly tárgyalásban való részvételhez?

– Természetesen! – vágta rá vidáman Dr. Rapsz és lecsúszva a fotelból, elterült a szőnyegen.

– Abszurdum – mondtam. – Olyan részeg, mint egy csapat tengerész együtt a kikötőben. – Lehajoltam hozzá, a jobb hóna alatt becsúsztattam a karomat súlyos teste alá. – Fogja meg a másik karját, nővérke. Fektessük az ágyra.

Ágoston bácsi motyogott valamit, amikor lefektettük, de nem lehetett érteni. Teljesen elázott. Néhány perc múlva vad hortyogás jelezte, hogy mély álomba zuhant… Kivörösödött arcán békés nyugalomról tanúskodott a mosoly. Álmodott valamit. Talán a feleségéről, vagy valamelyik fiatal babájáról…

– Mennyit ivott? – kérdeztem a házaspárhoz fordulva.

– Ez a harmadik üveg, tegnap délután óta – vigyorgott Kálmán „szomszéd” és rám vetette zavaros tekintetét. – Jól bírta az ügyvédúr, az már tuti… – tette hozzá elismerően, aztán leborult az asztalra. Másodperceken belül ő is hortyogni kezdett.

Idegesen rágyújtottam, majd némi iróniával megkérdeztem a feleségét:
– Maga nem álmos még?
– Még nem. Adnál egy cigit? A mienk már órákkal ezelőtt elfogyott, az öregúr szivarjai meg olyan büdösek, mint a poloskaszar.

Megkínáltam az asszonyt a Kentből.

Akkorát füttyentett, mint a kanizsai gyors a vasúti átjáró előtt.
– Hát igen. Madarat tolláról, embert cigijéről – humorizált, s nevetett hozzá, ami egészen emberivé, illetve asszonyivá tette a tekintetét.
– Ahogy mondja – vigyorogtam, s rögtön utána megkérdeztem tőle: – Haza tudja vinni?
– Már vártam ezt a kérdést… – élvezettel szívta a finom, lájtos Kentet és közbe-közbe gyönyörű, szabályos füstkarikákat eregetett. – Tudsz te is ilyeket?
– Ilyeket megközelítőleg sem – feleltem. Nem zavart, hogy tegezett, de én nem tegeztem vissza. – Szóval, akkor hívjak segítséget?

Megrázta göndör, kicsi fejét.
– Nem kell, kösz. Majd Rita nővér átszól telefonon Pistinek.
– Ki az a Pisti?
– A vőm… Ő szokta hazacipelni mindig, ha így elázott.
– Aha… Tehát ha jól értem, ez nem az első eset…?

Gyanakvóvá változott a tekintete.
– Na és ha nem? Közöd…?
– Van, valamennyi. Csak maga már nem emlékszik rám, Teréz. Sokat jártam ide régebben.
– Most, hogy mondod… Rémlik… Annácska barátnője vagy… voltál… Ugye?
– És az ügyvédúré is… És minden jóemberé…
Úgy tett, mintha értené.
– Aha…
Rita nővérhez fordultam:
– Kedves Rita nővér. Megtenné, hogy felhívja Pista urat?
Megtette.
És Pista jött és Pista megtette azt, amiben láthatóan volt már némi rutinja.
Amikor magunkra maradtunk, megkérdeztem a nővért:
– Itt tudna maradni, mégis?
– Hát… Ezek holnap újra visszajönnek…
– Ne engedje be őket, ha csöngetnek.
– Azt nem tehetem…
– Miért nem?
– Mert az ügyvédúr akkor nagyon gorombán kiabál velem… Próbáltam.
Alig hiszem el…?! Tényleg megbolondult volna ez a vén iszákos?! – gondoltam és kicsit (de inkább nagyon) tehetetlennek éreztem magam. –

Kitalálunk valamit, nővérke, – mondtam – Nyugodjon meg. Nekem most be kell mennem a kórházba, de ígérem, visszajövök.
Rendben? Tud még maradni?
– Ha megígéri, hogy visszajön…
– Megígérem.
Hát tehettem volna mást?

Kissé megnyugodva tértem vissza a Rapsz villába, mert Miklós Apu már jobban volt. S bár pontosan tudtam, hogy ez a „jóllét" sem tart majd hosszú ideig, azért könnyebb volt eljönnöm, hisz mégsem egy „haldoklót" hagytam ott…

A Megyei Kórház és a Rapsz villa pár saroknyira volt egymástól, így gyalog tettem meg az utat oda és vissza. Igaz, félúton elkapott egy könnyű zápor.

Jólesett, felélénkített.

A nővér komoly-komor arcát örömteli mosoly ragyogta be, amikor ajtót nyitott.
– Hogy vannak? – kérdeztem tréfálkozva.

A mosoly nevetéssé gömbölyödött Rita nővér száján.
– Ó, hát én mérhetően sokkal jobban, mint az öreg ügyvédúr?!

És igazat mondott.

– Gabikám…– nyögött fel az ágyon Ágoston bácsi.– Gabikám… itt vagy?

Odamentem hozzá. – Itt vagyok, Ágoston bácsi. Hogy érzi magát?

– Pocsékul… Mi történt?

– Heveny alkoholmérgezés. Túl fogja élni.

– Ha te mondod.

– Mi lesz, ha tévedek? – ugrattam.

– Te sosem tévedsz, Angyalom…

– Persze – hagytam rá, mosolyogva. – Minden rendben lesz. De ígérje meg, hogy fölhagy ezzel a mértéktelen italozással. És nem hívja ide többé ezt az iszákos házaspárt.

– Ők jóemberek… Terike… meg a Kálmánka… Jóemberek.

– Elhiszem. De kiisszák a vagyonából, egy év alatt…

– A fiam mondta ezt?

– Senki sem mondta. Ez realitásnak tűnik. Egyébként nem beszéltem Karcsival. És Jutkával sem. Azért vagyok itt, mert maga idehívott.

– A gyerekek nyugtalankodnak, tudom. Félnek, hogy eliszom az örökségüket…

– Azt nehezen tudná egyedül – jegyeztem meg és odahúztam egy széket az ágy mellé. – Beszéljünk komolyan, Ágoston bácsi. Mit tehetek magáért?

Nehézkesen felült az ágyon.

– Gyújts meg nekem egy szivart.

Megtettem.

– Ugye nem haragszol, hogy iderángattalak? – kérdezte, miközben élvezettel pöfékelt a drága és szerintem (az árától függetlenül) túl büdös szivarból.

– Miért haragudnék? Ezeréves barátok vagyunk.

– Igen…, igen… S tudom… rád mindig számíthatok… Te egy nagyon jó gyermek vagy, Gabi.

Ezen mosolyognom kellett.

– Gyermek? Elmúltam negyvennégy éves, Ágoston bácsi?!

– Kölyök…

Ha azt mondta volna: csitri! – bizonyisten, hangosan fölröhögök. De öreg barátom pontosan ismert és tudta, hogy ki és mi vagyok.

– Mondja meg, mit tehetek magáért?

Dr. Rapsz hosszú sóhajjal az oldalára fordult.

– Beszéld rá Rita nővért, hogy maradjon itt velem. Szükségem van rá…

– Miért nem kéri meg rá?

– Haragszik… Többször megígértem, hogy jófiú leszek…, aztán mindig megszegtem… Már nem hisz nekem.

– S miből gondolja, hogy nekem majd elhiszi?

– Mert, amit te mondasz, az abszolúte hihető – nézett rám vidoran és huncutul csippentett egyet, alkoholtól táskás, de még mindig csillogó szemével.

– Mit nem mond – vigyorogtam zavartan. Persze jólestek a szavai. Akkor is, ha nem volt teljesen igaz az állítás.
– Megteszed, hogy beszélsz Rita nővérrel?
– Hát persze. Beszélek Rita nővérrel – ígértem. – És most próbáljon meg aludni.
– Légy nagyon kedves hozzá… – motyogta, s aztán újra elaludt.

Felálltam, fél kézzel visszatettem a széket az asztal mellé és kivittem a hamutartót a konyhába, ahol Rita nővér javában sörözött, s már egy rakás csikk is volt előtte az ólomkristály hamutartóban.
– No lám, hát nem vetjük meg a jó kis itókát, mi sem…?!
– A sör folyékony kenyér – felelte és rágyújtott egy újabb cigarettára. – Iszik velem, Gabriella?

Felemeltem az egyik sörösüveget és megnéztem a címkéjét.
– G…? … Nem szeretem. Túl keserű nekem.
– Van Soproni is. Piros címkés, ha az édesebbet szereti.
– No, jó. Elfogadom. Úgyis beszélni akarok magával…
– Gondoltam. Rá akar venni arra, hogy itt maradjak. Igaz?
– Igaz. Hallgatózott?
– Nem volt rá szükség – felelte és kivett két üveg sört a hűtőből. – Az ügyvédúr jóember, vele nem

lenne semmi bajom… Csak az ivócimborái… Olyan közönségesek és élősködők is…
– Nem voltak mindig ilyenek… Leszegényedtek…
– Elhiszem, ha maga mondja. De csúnyán kihasználják az ügyvédurat.
– Na, látja, kedves Rita. Éppen ezért kell maga ide. Hogy ez ne folytatódhasson. Ágoston bá…, szóval az ügyvédúr megígérte, hogy az lesz, amit maga akar, ha visszavonja a felmondását.
– Mást nem ígért?
– Az italra gondol?
– Arra… Naponta egy üveg tömény… Rengeteg…
– Mérsékelni fogja. De emiatt felesleges aggódnia, már úgy hozzászokott a szervezete, hogyha megvonnák tőle, az végzetes lenne… És hát… mindenki maga választhat ital és abszint között. És most bocsásson meg, de hamarosan indul az utolsó buszjárat Pestre, és nem szeretném lekésni…
– Itt aludhat… aludhatna… – jegyezte meg a nővér, s mintha el is pirult volna közben. Hadarva tette hozzá: – Az ügyvédúrtól tudom, hogy gyakori vendég volt a házban régebben. Mikor még Anna asszony élt.

Bólintottam.

– Így igaz. De azok az idők régen elmúltak, kedves Rita. Ezért, ha most megbocsát, elköszönnék in-

kább, de bizonyára látjuk még egymást. Néha benézek az ügyvédúrhoz, amikor a városban leszek. Vigyázzon rá, ha tud… és köszönöm a sört.

Mintegy, bíztatóan, megszorítottam a vállát és elköszöntem tőle. Egyetlen szó nélkül hagyta, hogy távozzam.

… Éjfél előtt pár perccel értem haza. Benéztem EszterM-hez. Mélyen, nyugodtan aludt, mint mindig, amikor időben hazaszóltam, hogy meddig maradok el…

Farkaséhes voltam

Találtam a hűtőben gombás sült csirkét, s nekiláttam – csak úgy hidegen –, hogy felfaljam, mikor felberregett a vonalas telefon. Négy készülék volt a lakásban, a konyhait gyorsan lekaptam a falról, nehogy felébressze EszterM-et.

Adél hívott.

Megtudtam, hogy a nap folyamán kétszer is keresett személyesen és többször telefonált, de nem ért el. A mobilomon is próbált hívni, de nem vettem fel…

Mi van velem? – kérdezte.

Mondtam, hogy bocs, ki voltam kapcsolva, ezért meg ezért, s amikor visszakapcsoltam, már későnek találtam, hogy visszahívjam. Egyébként csak pár perce értem haza.

Közölte, holnap reggel elutazik a szüleihez két hét szabadságra. Jó lett volna találkoznunk előtte…

Mondtam: sajnálom. De majd találkozunk, mikor visszajön.

Mielőtt letette a kagylót, még halkan belesuttogta: – Szeretlek, Kisherceg.

Nem válaszolhattam, hogy: én is szeretlek, Adél, mert a vonal már néma volt.

… Krisztina nyitott ajtót. Meggypiros, érzéki ajka remekül ellensúlyozta egyszerű, szolid öltözetét.

– Szóval, még élsz – fogadott mosolyogva.

Bementünk a könyvekkel zsúfolt, egyébként kicsi és puritán egyszerűséggel berendezett lakás nappalijába. Weisz Rudi – Krisztina élettársa felállt, és kezet nyújtott.

– Köszönjük, hogy eljöttél, Gabikám. Isten hozott nálunk – szólalt meg rokonszenves hangján.

– Szervusz, tanár úr – szorítottam meg Rudi felém nyújtott sovány jobbját. – Hívtatok…

– Hozok egy kis bort – mondta Krisztina.

– Én csak ásványvizet kérek – hárítottam el. – Tőletek a kórházba megyek még Apámhoz.

NINCS IDŐM...

A várakozás mit sem ér,
ha arra vársz, ki
új randevút nem ígért...
Csak "megtart"
és
"fent tart"
egy pókháló fonálnyi
reményen
függni hagy, – de mozdulnod
nem szabad –-
a pókfonál elszakad!...
Mire vársz még?
– add fel a reménytelen reményt –
Mozdulj és Zuhanj!
Legalább addig élj, míg
a zuhanás tart
– Ég és Föld között –
egy utolsó pillanat!

(P.G.J.)

21. ábra Weisz Rudi, Krisztina és én (Rajz: P.G.J.)

– Egy pohár bor nem fog megártani, Gabikám. Saját termésű. – hunyorított rám barna szemével a sovány, szakállas férfi. – Csókába vettünk szőlőt, két éve. Építettünk rá egy kis hétvégi házat is…
– Gyönyörű vidék – bólintottam elismerően.
– Lejöhetnétek néha Eszterrel – javasolta rögtön.

Őszintén megmondtam:

– Köszönjük a meghívást, tanár úr. Alkalomadtán majd élünk vele. De az, sajnos, nem mostanában lesz… Rengeteg a munkánk… És hát a családban is történik mindig valami nem várt dolog…

Krisztina behozta a bort, s egy tányérra sós tallérokat is tett.

Valóban kiváló minőségű volt Weisz Rudi ezerjó bora!

– Anyu két hónapja Csákváron van a Tüdő Szanatóriumban – jegyezte meg Krisztina borozgatás közben.
– Csakugyan? – kérdeztem. És ezt nem mondhattad el a telefonba…?
– Féltem, hogyha telefonban elmondom, el sem jössz már hozzánk. Évek óta nem láttalak… nem láttunk már…
– Igaz. Viszont telefonon azért beszélgetünk, néha.
– Néha… Igen… Félévente.

Rudi töltött a borból és hallgatott.

– Nagyon leköt a munkám – eresztettem meg egy vérszegény védekezést.

Maya lánya tagadóan rázta meg gyönyörű fejét.
– Nem hiszem, hogy négy év alatt nem lett volna egy napod sem arra, hogy leutazz Pestről. Legalább a gyerekekhez…
– Lett volna, persze… Meg jöttem is, például Karácsonykor is… De éppen a Börzsönyben voltak… Lídia kivel van most?
– Az apjával. Vilmos egészen kiváló dadus. Hitted volna?
– Nem. De az biztos, hogy imádja a picit… Lányos apáknál ez nem ritka… – feleltem és mocorogni kezdtem.
– Sietsz?
– Nem…
– Akkor ülj nyugodtan – nevette el magát, és én is elmosolyodtam, mert addigra már erősen hiányoltam a megszokott derűt és életigenlést Krisztina arcáról.

Aki még annyira sem törődött a világgal, s annak száz bajával, mint én. Egyetlen dolog éltette mióta ismertem: a jelen. Nem is takarékoskodott, beleöntötte minden cseppjét az örökkévalóság adagjának. A holnap nem érdekelte. Egy titokkal több a sok titok mellett, amiből a világ áll. Csak azok meditálnak rajta, akiknek nincs elég bizalmuk a jelenhez. De Maya elsőszülött lányának

volt. A csöndes, csúnyácska és visszahúzódó kislány vidám, ragyogó nővé érett a majdnem harminc évvel idősebb komoly tanár mellett. Rudi imádta a lányt, aki – búskomor, életunt elvált feleségével ellentétben – tele volt életkedvvel, energiával, sugárzó optimizmussal. Dacára iszonyatokkal teli gyermekkorának! Krisztina önként vállalva a függetlenséget –, mindig bizonytalanságban élt, mindig napról napra kellett kivágnia magát: kivált az általános iskola befejezése után, amikor lelépett otthonról és sorsa kockázatai közt megtanulta, hogy ne sokat törje a fejét a holnapon. Lehetett volna prostituált is, ha a könnyű (ki állítja ezt…?) pénzszerzést választja, de talán az istenek is odafigyeltek rá már akkoriban és küldtek neki egy Weisz Rudit… Amellett ezt a butácska, de igen kedves kis cigánylányt mindig foglalkoztatta a „változtatás" gondolata. Nem kiszakadni akart abból a közegből, ahová beleszületett, csak kiemelkedni…

Krisztina ebben tökéletesen rám hasonlít…?!

Életeleme neki is a derűs optimizmus és a humor. Szenvedélyeiben, gyöngédségében, lobogásában és hitében olyan közel áll hozzám, amire nem egyszer őszintén rá is csodálkozom.

Derűs eltökéltségünk –, hogy lehetne roszszabb is az élet, mint amilyen valójában, hát fogadjuk el ilyennek, s próbáljuk a magunk erejéből

megszépíteni például egy csókkal,… egy öleléssel,… – egyazon tőről fakadó lehetett…

Szerintem az Égiek ajándéka volt.

S hogy ő is tudta ezt, vagy nála csupán ösztönös elfogadásról szólt a történet, én sohasem kutattam…

Rudi töltött még egy kört, megittuk, aztán én eljöttem tőlük azzal az ígérettel, hogy ha Maya még hosszabb ideig Csákváron lesz, meglátogatom…

Miklós Apu nagyon sápadt volt, s még annál is szótlanabb, mint amit megszokhattam tőle.

A buszon hazafelé könnyeimen át bámultam az elsuhanó tájat: az alkonyodó nyári este ezer emlékemet ringatta a lankás dunántúli tájban.

„… Meggyőzni Miklós apukát!

De hogyan?

Ismertem a nagybátyámat: tudtam róla, hogy jó és szelíd ember, de hajthatatlan.

Konok.

Amit egyszer a fejébe vett, abból nem enged.

Ha rettenetes következményekkel jár, akkor sem!

Az ilyen emberrel reménytelen vitába szállni…

Az ilyen emberrel csak egyetlen módon lehet megküzdeni: ugyanazokat a „fegyvereket” kell bevetni ellene, mint amilyeneket ő maga használ.

Volt időm – és alkalmam is – kitapasztalni.”

Elforgó emlékképek…

Erdők, mezők, ligetek, fasorok…

Bokrok, hegyek, lankák, térdig érő vetések… ne eresszétek szökevényfigyelmem! Hadd fogózzak belétek újra, mint gyermekként tehettem: a nyárfák sudarába, virágok színébe, madarak énekébe, nádas suttogásába, patak csobogó dalába…

Forognak bennem a napok, s előttem nagy sebességgel rohannak a tájak…

Érkezek és menekülök…

Távolodón is visszasírva minden pillanatát édes és fájó éveimnek, s hiába bujdosnék el messzi idegenbe, nem lehetnék már az ITT és MOST-ban soha más, csak aki vagyok.

Én.

Egy „szentségtörő” Valent.

Ferenc biztos kézzel és kitűnő rutinnal vezette a csatahajónyi öreg Mercédeszt. Szótlanul ültem mellette, miközben elgondolkodva szívtam a cigarettámat és kibámultam a júliusi kánikulába fuldokló egyhangú vízparti tájra.

Téptünk hazafelé már a könyvelőtől, akihez hosszas könyörgésének engedve, végül is csak elmentem, s miután végigunatkoztam a hivatalos félórát, hármasban megebédeltünk… Dóra arra számított, hogy kint maradok Szigetdombon, de elszámította magát, mert aznap estére Adéllal volt randink, illetve koncertjegyünk a Budai Park Színpadra. (Kovács Kati és Vendégei léptek fel, amire igen komoly protekcióval sikerült csak jegyet szereznem. S Kati mindkettőnk elsőszámú könnyűzenei kedvence, mióta megnyerte az első "ki-mit-tud"-ot!)

Ferenc még le sem állította a motort, amikor kiugrottam a kocsiból. Aztán sietve Adél felé indultam, aki a lépcsőház bejárati ajtaja mellett állt. Sápadt és zavart volt az arca.

Valami baj van – gondoltam, olyan kétségbeesetten kapaszkodott belém…

– Mi történt, Adél? – kérdeztem mesterkélt nyugalommal.

– Éva kidobott és ki is tiltott a lakásából ma.

Gyorsan körülnéztem, de Ferenc már elhajtott.

Földes Olga

Még-egyszer utoljára

Olykor oda álmodik még a
bolondos képzelet,
arra a valószínűtlenül gyönyörű
nyári napra,
amikor elhitetted velem: itt bármi
lehet.

Lehet játék, barátság, éteri
tisztaságú szerelem,
mert benned is kiált a kín
nélkülem: segíts! és könny gördül reszkető
szempillámra, selyem.

Villámgyorsan múlottak a percek,
mint halk futam a zongorán,
észre sem vettük, de életünkből öt
teljes év futott tova,
mint szitakötők szálltak az évek, a
kedves sötét haján.

Megértettük, élnünk itt kell, a
valóságban,
noha szívünk tán másról álmodik,
indulnod kell, vár a holnap,

nekem maradni itt. Magányban, gyászban.

Aztán újra teltek az évek, nem
siettek, vánszorogtak,
új hidak épültek, erősödtek,
meglazultak.
Rám talált újra a nyugalom a béke,
s tudom: megérte.

Néha még látom az arcod, de
álomszerű, nem valóság
csak az az elszálló szitakötő, mi
elvitt szivárvány szárnyon,
de emléked mindig megtalálom
teliholdas, furcsa éjszakákon.

*

"Én akarok lenni az első és az utolsó!
Ó mégse,... akkor egyedül maradok."

Vagyóczki Kata: Lelkem szilánkjai

– Hogy…? Mit mondasz…? Hogy érted, hogy kitiltott…?

Habozva nézett rám. Tekintete párás volt. – Gyűlöl engem – hangja remegett erőfeszítésében, hogy nyugodtnak tűnjék.– Azt mondta, ne mászkáljak fel hozzád, s egyáltalán ne tegyem be többé a lábam a lakásába. A rendezvényeken is leadhatom a kéziratokat… De postázhatom is…

– Ostobaság – mondtam. – Nem gyűlöl, csak féltékeny rád. Nem is minden alap nélkül, ugye tudjuk jól. Nyugodj meg, Adél. Majd kitaláljuk, hol találkozzunk. Rendben?

Hosszan nézett a szemembe.

– Ne áltasd magad, Kisherceg. Te is pontosan tudod, hogy ki nem állhat engem. És csak engem nem… Az összes ku… – elharapta a szót, – az összes szeretődet elviseli, csak én nem állhatok meg előtte. Miért? Mondd meg, Kisherceg, miért?

– Fogalmam sincs. De ne törődj vele. Majd találkozunk máshol. Jobb is lesz, ha egy ideig nem lát téged. Valóban túl sűrűn jársz föl mostanában… és hát ez idegesíti… Mondta, csak nem szóltam neked… Nem akartalak megbántani…

– Jobb lett volna, ha tudom. Elkerülhettem volna, hogy megalázzon.

– Belátom. Hívok taxit, várj meg otthon.

– Jó. De siess. Nagyon ki vagyok borulva.

Megcsókoltam az arcát.

– Sietek – ígértem, majd hívtam taxit, ami két percen belül meg is érkezett.
– Várlak… – bólintott, és a könnyeivel küszködve elmosolyodott, aztán lassan elindult a járda mellé parkoló kocsi felé.

Szerettem volna utána futni, a karjaimba kapni és csókolni, amíg csak ki nem fogy a lélegzetem, úgy ölelni, úgy szorítani, hogy érezze: szeretem. De nem tehettem. Az egyik az ismeretlen taxis jelenléte volt, a másik saját, személyes erkölcsi tartásom, mely megakadályozott abban, hogy az erkélyen álló EszterM-nek szándékosan fájdalmat okozzak. Még ha akkor nagyon haragudtam is rá, amiért kidobta Adélt.

Ilyen voltam, ilyen vagyok.

S persze valahol igaza lehetett… És hát: besokallt…

Mire felértem a lakásba, EszterM már a konyhai kanapén fekve olvasott, vagy csak úgy csinált, mintha olvasna.

Beköszöntem neki, aztán elvonultam a szobámba átöltözni.

Utánam jött.
– Ne menj el, Kölyök.

Ott állt mögöttem, s furcsán nézett a szemembe, amikor feléje fordultam.

– Elmegyek. Tudod, milyen nehezen sikerült jegyet szereznem. Sajnálom, hogy te nem szereted Kovács Katit…
– Pásztor Adélt nem szeretem. Zavar, hogy rajtad lóg állandóan.
– Nem állandóan. Elég ritkán találkozunk, hiszen kéthetente hazautazik Beregszászra és kórházi beosztása is nagyon szoros.

Egészen tiszta és nyílt volt a tekintete.
– El fog venni tőlem. Érzem.
– Dehogy fog… Mit nem találsz ki… – dadogtam, félig kábultan, a testemen és lelkemen elhatalmasodó mély megrendüléstől.
– Emlékezz majd erre, amit most mondtam neked, Kölyök! – felelte és kiment.

Amikor, fél óra múlva megfürödve, felfrissülve és ünneplőbe bújva, egy jó adag whiskytől helyrebillentett lelki egyensúllyal, szobám ablakából letekintettem a parkra, már nyoma sem volt bennem a korábbi mély megrendülésnek.

Kedvenc taxisofőröm a tinta-kék kocsija mellett álldogált és egykedvűen cigarettázott.
– Taposson a gázra, „Mr. Lauda” – mondtam, s magam is rágyújtottam, mielőtt beültem volna a taxiba.

Bólintott.

My Way
One moment in Time
Smile Again

Adél boldog volt, sugárzott, féktelen jókedvvel nevetett a legsatnyább vicceken is: örömének fő forrása nyilvánvalóan az lehetett, hogy a koncert után sikerült engem magával csalni Sárkány művésznő egyik hihetetlenül őrültnek ígérkező partijára, ahová a KONCERT néhány sztárfellépője is hivatalos volt… Elegendő, ha közülük csupán a négy IKONT nevezem nevükön: Kovács Katit, Koós Jánost és a Korda-Balázs házaspárt…

Adél barátnője arról volt híres, hogy Bajza utcai villájában esténként úgy virítottak a hírességek, mint eső után a csiperkegombák a jegenyési mezőkön. A vendégsereg többségét, a korábban szintén sztárként ismert bárénekesnő vegyes egzisztenciájú rajongói képezték, akik elmaradhatatlan kísérői maradtak korai – viszonylag – korai haláláig. (Sárkány Éva – ismertebb művésznevén: ZIZI CUKOR, kétezerben halt meg, ötvennyolc évesen.)

A hírességeken kívül persze akadt több – általam már régebbről ismert és kedvelt ember is a nagyon vegyes társaságban, s amíg Adél, a nők örökös kíváncsiságával, puhatolózó beszélgetésbe

merült barátnőjével, jómagam érdekfeszítő eszmefuttatást folytattam egy zenekritikussal, Árvay Vilmos Gáborral (társasági nevén Vilgóval) kishazánk kulturális életéről a rendszerváltás tükrében…

Közben jócskán iszogattam is – bátorsággyűjtés céljából –, amire kedvenc énekesnőm Kovács Kati megszólításához lett volna igen csak nagy szükségem…

Aztán majdnem beájultam, mikor KOVÁCS KATI jött oda hozzánk – lévén, hogy ők a zenekritikussal régtől ismerték már egymást. Vilgó bemutatott KATINAK, akitől kaptam két puszit. És megittuk a pertut, majd hármasban folytattuk a beszélgetést, s a szakmai téma helyett inkább tréfás megjegyzéseket tettünk az egyes vendégek megjelenésére… Csipkelődtünk a piperkőc arany ifjak viselkedésén, s ebben a játékban Vilgó járt az élen, akiről egyébként tudható volt a nemi identitása, mert nyíltan fölvállalta, hogy meleg, ami a kilencvenes években már toleránsabb megítélést kapott az államtól és a – civil társadalomtól is.

KATINAK eszméletlenül jó humora van, s aki őt egy kicsit is ismeri, azt is tudja róla, hogy végtelenül jóindulatú és toleráns ember, amitől is – túl az istenáldotta tehetségén – még pluszban is nagyon szerethető!

Szóval a lényeg: akkor és ott, mi hárman, a legkülönbözőbb családi származással, a legeltérőbb nemi identitással és nyílván valóan a társadalmi hierarchiában egymástól távol eső helyünkkel, s aligha rokon vallási és politikai hitvallásunkkal is remekül megértettük egymást!

… Később, jóval éjfél után, mikor a sztárvendégek már elmentek, kis összegű fogadásokat kötöttünk Vilgóval, arra vonatkozóan, hogy a még mindig nagyon vonzó, de művészkörökben biszexualitását nyíltan felvállaló és Mr. Alkohollal igen szoros kapcsolatban élő háziasszony, ma éjszakára vajon melyik „nem”-ből választ szeretőt magának…
– Ez aztán a meglepő találkozás, drágáim?! – kuncogott fel egy ismerős hang a közvetlen közelünkben. – Üdv, nektek. Hangulatos buli, nemde?
– Almássy Lenke! – kiáltottam fel.
– Teljes életnagyságban?! – kontrázott a zenekritikus, majd némi malíciával még hozzáfűzte: – Mondja csak kedves főszerkesztőasszony, mint laptulajdonosnak és kiadónak szórakozásra is jut ideje a rengeteg újdonsült és önjelölt zseni fölkarolása mellett?

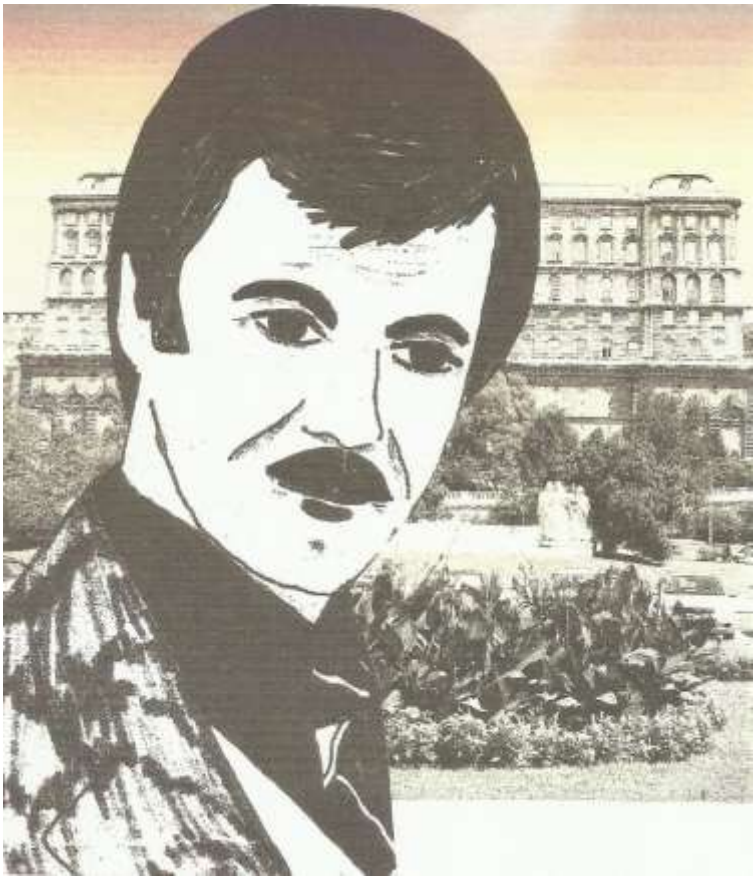

22. ábra Almássy Gusztáv (Montázs: P.G.J.)

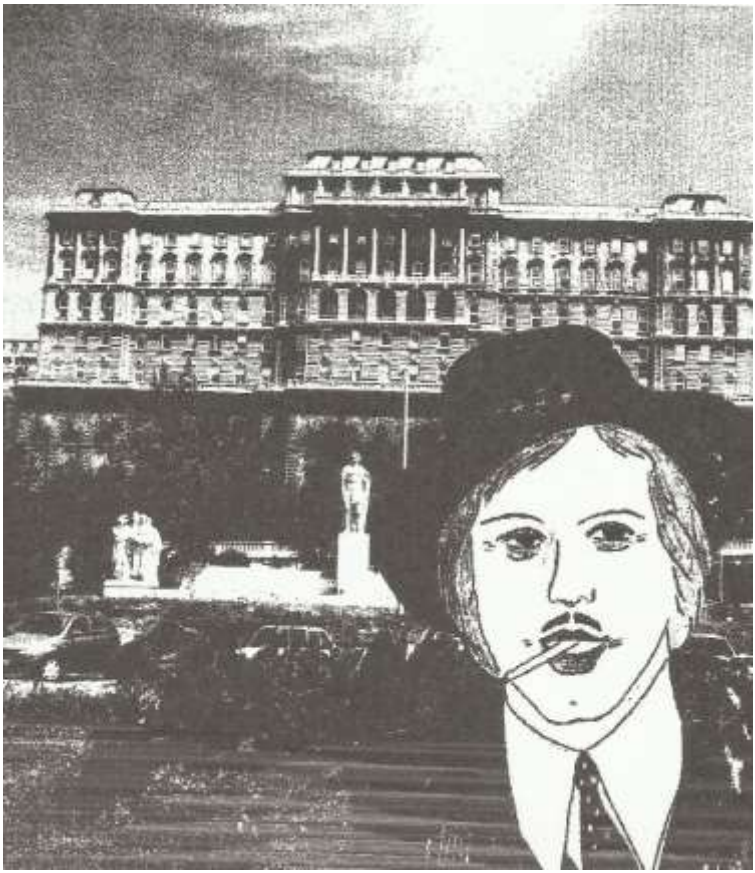

23. ábra Almássy Gergely (Montázs:P.G.J.)

– Te ne tudnád, édes Vilgóm, hogy Sárkány művésznő házibulijairól a Times Magazin is örömmel beszámolna, ha tudna róluk…?! – nevetett Lenke. – Egyébként is minden meghívást elfogadok, ha tehetem. Ma elhoztam a fiúkat is, amolyan legénybúcsú-félét tartunk, igaz srácok? – kapta el a mögötte toporgó két fiatalembert s a válluknál fogva elénk perdítette mindkettőt.

– Mutatkozzatok be szépen.

– Almássy Gusztáv – mondta az egyik.

– Almássy Gergely – mondta a másik.

Látásból ismertem már az ikreket, bár jó pár éve lehetett annak, amikor először találkoztam velük. És már akkor sem voltak pelyhes állú kamaszok… És valahogy ikreknek sem tűntek. Arcvonásaikban talán igen, de testalkatuk, természetük, habitusuk, mint a hegy meg a sivatag annyira különbözött egymástól.

Állítólag Guszti volt az idősebb, pár perccel. Nagydarab, keménykötésű, sűrű fekete hajú fiatalember, tömött bajszával nyílván vékony ajkait kívánta leplezni. Ártatlan ibolyakék szemei már-már komikusnak hatottak férfiasan sármos arcában. Európa Bajnok bronzérmes birkózó volt, később testőr lett valahol külföldön. (Maffia-kapcsolatairól is szárnyra kapott valami pletyka, s állítólag Kenézy-Tóth e miatt a pletyka miatt vált el Lenkétől.)

Gergő vékony volt, hihetetlenül magas, karcsú és bár arcvonásaiban emlékeztetett a bátyjára, minden másban elütött. Pihés, barna haja volt, meleg barna szeme és kicsi jávor bajusza szívdöglesztően emelte ki érzéki ajkait.
Romantikus foglalkozást választott: hegedűtanár volt.
– Guszti pár nap múlva végleg olaszba költözik, megnősül és ettől Gergő a padlóra került. Alig győzöm vigasztalni… Bocs, hogy így rátok zúdítottam a családi gondjaimat… Talán nem tudjátok, hogy tíz éves koruk óta én neveltem a kölköket… S én is alig múltam tizennyolc csak, amikor árvák lettünk… Gabikám, neked ez talán nem új, már meséltem róla… Ami pedig a válásomat illeti, az sem titok… Irodalmi berkeinkben úgy terjednek a hírek, mint pitypang pihéi a szélben…
– Igaz… – vigyorogtam kissé kábán. – Hallottam valamit a szerkesztőségben rólatok… Hogy talán Guszti maffiakapcsolatai okoztak kenyértörést Mátyással…
– Ez aljas pletyka! – háborodott fel Lenke. – Mátyástól én váltam el, s csak politikai okai voltak a döntésemnek. Távolról sem családi vagy magánéleti problémák miatt váltunk el… De hagyjuk is… Nos, Gergő, neked Vilgót nyílván nem kell bemutatnom, hisz egy klubba jártok évek óta. Guszti, Vilmos ti még nem találkoztatok, ha nem

tévedek… Viszont Gabira emlékezhettek, fiúk… Ő az a vidéki kis kertész, akivel a legjobb riportomat csináltam, vagy húsz évvel ezelőtt, s akiből azóta híres író lett.

Elnevettem magam.

– Meglepődnétek, ha elmondanám, hányféle okból lehetek én híres, de speciel az „íróság" az nincs köztük.

– Szerénykedik – kuncogott Lenke.

– Szerintem is – kontrázott rá a Vilgó, mire az Almássy fiúk jobbról-balról átkarolva, alaposan megropogtatva a csontjaimat, kórusban mondták:

– Zseni vagy kicsi Valent!

Akkor ebben maradtunk…

Adéllal töltöttem három napot és két éjszakát.

Mikor hazamentem, EszterM – meglepő módon – teljesen józan volt.

– Óh, mennyire örülök, hogy nem felejtetted el, hol laksz, Kölyök?! – némi gúnyos felhangot véltem kihallani a fogadtatásból, amit lenyűgöző mosollyal kísért. – Már éppen fel akartalak hívni, hogy megmondjam a lakáscímet…

Szerettem volna megmagyarázni, hogy nem tartozom beszámolóval, még hálával sem, amiért vele élhetek, de minek túlbonyolítani a tényeket? A lényeg már úgyis túl volt magyarázva – Adél

által, – akinek az volt az első dolga, ahogy én kitettem a lábam a Duna parti bérpalotából, hogy felhívta „riválisát”… és legfeljebb csak sejteni tudtam, miket mondott el neki…

EszterM felállt a karosszékből, mellém lépett, és kezét a karomra tette.

– Nem engedlek át neki, arról ne is ábrándozzon a barátnőd. Most szépen leülünk, és egy pohár ital mellett megbeszélünk mindent.

– Fáradt vagyok – mondtam és végigdőltem a kereveten.

Leült mellém, lábát behúzta a pongyola alá, és szemét rám szegezte.

– Majd pihensz utána – jelentette ki búgó hangon.

– Mi után...? Csak nem képzeled, hogy én most…, hogy veled…, hogy Adél ágyából, én most egyenesen a te ágyadba… – ültem fel, kicsit túljátszva a felháborodást, mert egyébként nagyon viccesnek találtam EszterM elgondolását. – Te megőrültél, életem…?!

– Bizonyára – mondta még mindig azzal a lenyűgöző szexis mosollyal, amitől rendszerint elgyengültem, akár az őszi légy… Még közelebb húzódott hozzám. Keze a combomon pihent, tekintete vad volt és gyengéd egyszerre. – Imádlak és kívánlak, Kölyök. Minden percben, minden órában az ölelésedre vágyom. Ugye tudod? Soha nem en-

gedlek át senkinek, ha ez rajtam múlik. De bármikor kiléphetsz az életemből, ha úgy döntesz, hogy elhagysz.
– Nem…, nem akarlak elhagyni. Miről beszélsz…? Csak nem töltöttem itthon pár napot… Volt már ilyen és bizonyára még lesz is… Megbeszéltük, hogy a szabadságomat meghagyod… A kalandjaimat elnézed…
– A kalandjaidat, igen. De Adél nem egy kis kaland… Nem könnyű, felejthető kis flörtöcske, ezt ismerd be. Szereted őt…
– Szeretem, persze. Imádom, s tetszik nekem, nagyon. A ragaszkodása igen megható… De nem halálosan szerelem, amit érzek iránta.
– Tudom… – hangja elfulladt és az arca centiméterekre volt csupán az arcomtól. A teste belesimult a karomba. Éreztem keble gömbölyűségét, bőre forróságát. A szeme az enyémbe mélyedt… Ha volt valaki, aki ilyen csapdából menekülni tudott a saját erejéből, bizony „férfiasan bevallom”, hogy az a valaki biztos nem én voltam…

Az „ilyen” csapdákba én rendre beleestem…

… Pár nap múlva, hajnali ötkor, csörgött a mobilom, s mivel elfelejtettem éjszakára lenémítani, fel is ébredtem rá.

EszterM mélyen aludt, s én, mint egy kísértet, úgy osontam ki a lakásból.

Odalent a parkolóban megtaláltam Sárkány művésznőt, aki egy fehér sportkocsi kormányánál ült, és nagyon feldobottnak tűnt.
– Úristen! Már azt hittem, sose mászol ki az öreglány ágyából…?!
A kocsihoz léptem.
– Hogy beszélsz…? Fogd vissza magad, jó?!
– Jó. A kedvedért megpróbálhatom, kicsi Valentínóm. De elfelejtetted mit tanácsoltam, nemrég? Hagyd itt az öreglányt, mert Adél megdöglik érted…
– Menj te a fenébe, Drágám – feleltem és beültem mellé. – Mi a baj Adéllal?
– Nem azt mondtam, hogy vele van baj, hanem azt, hogy róla van szó. Az éjjel meghalt az apja.
– Öregekkel előfordul az ilyesmi, nem…? Kilencven is elmúlt, amennyire én tudom.
Éva beindította a kocsit és kilőtt a parkolóból.
– Aha… Adél éjszakásból egyenesen hozzám jön, s megyünk Beregszászra. Te is jössz.
– Dehogy megyek…?! Mit képzelsz te, hogy beosztod az én időmet? Ezer dolgom van. És Eszter azt sem tudja, hova tűntem…?!
– Azok majd szépen megvárnak. Az öreglányt, bocs,…. az anyucidat meg fölhívod most és elmondod neki a tényállást. Adél döntése volt, hogy jöjjek át érted, de azonnal. Úgyhogy, ez van kicsi Valentínóm.

Sebesen robogtunk az ébredő belvárosban.
– Állj meg, kiszállok! – mondtam, mikor bekanyarodott a Hősök terére.
– Fenét szállsz ki. Legyen már benned egy csöppnyi együttérzés, ilyenkor is!
– Attól, hogy nem akarok hajnalban Beregszászra utazni, még lehet bennem együttérzés. Nem erről van szó.
– Akkor miről? Szereted Adélt, nem?
– Szeretem.
– Akkor mellette a helyed, amikor szüksége van rád. Most szüksége van rád. Mit nem értesz ezen?
– Olyan váratlan az egész… – mondtam.
Gúnyos-cinikus hangon felelte:
– Csúnya, neveletlen Halál bácsi, elfelejtett külön értesítést küldeni az érkezéséről.
– Ez gonosz volt tőled, tudod?! Az én Apám is nagybeteg… Talán hetei vannak hátra csupán… Úgyhogy, kérj bocsánatot.
– Igazad van. Bocsánat.
– Oké. És most légy szíves állj meg. Szeretnék kiszállni és hazamenni. Adéllal majd én megbeszélem…
– Nyugi. Feljössz most hozzánk, s ott megbeszélheted vele. Rendben?
Hírtelen fékezett, majdnem lefejeltem a szélvédőt.
– Te tiszta őrült vagy.

– Tudom. Mondták már…

Csillogott a szeme, mert könnyes volt. Mikor kiszálltunk a kocsiból, megtörölte.

– Úristen, milyen szomjas vagyok! – és maga után vonszolt a villa kertjén át, föl a terasz lépcsőjén, a bejáratig. – Remélem Marci fiam meg a kompániája, hagytak valamit a bárpultban.

– Ha ott, esetleg, mégsem maradt volna, ne aggódj. A csapból nyílván nem ittak ki minden vizet…

– Ha-ha-ha. De viccesek vagyunk.

Sárkány Marci a Nappaliban zongorázott, meglepetésemre, teljes díszben, szmoking, csokornyakkendő – akár egy valódi művész.

A lakás úgy illatozott a marihuána kesernyés, csípős illatától, mint a májusi kertek orgonavirágzáskor.

– Chopin – mondtam, aztán hozzátettem. – E-moll Noktürn.

– Oh, milyen műveltek is vagyunk…?! – kacagott Zizi Cukor, aztán a fiához lépett, megcsókolta búza-szőke haját és megkérdezte: – Hagytatok valami fogyaszthatót nekünk is, Marcikám?

A srác, anélkül, hogy abbahagyta volna a zenélést, bólintott.

A Művésznő a bárpult mögé lépett, s kitöltött magának egy söröspohár pezsgőt, amit szemrebbenés nélkül felhajtott. Aztán megkérdezte:

– Valentínóm, mit kérsz?
– Vizet.
– Beteg vagy?
– Az lettem, a látványtól. Pezsgőt inni, hajnalban, éhgyomorra, az nagyon perverznek tűnik nekem. Igaz… nem vagyok egy pezsgőzős fajta, amúgy sem.
– Akkor vizet… Gondolom whiskyvel…?
– Ha már muszáj valamivel… – adtam be a derekamat.

Leültem és cigarettára akartam gyújtani éppen, amikor a Marci gyerek váratlanul lecsapta a zongora fedelét és elém perdült. Kezében megvillant egy arany cigarettatárca (dózni), amiben egyetlen formátlan, tömzsi cigaretta árválkodott. Az illata után ítélve, kétségem sem volt, miféle…

Elhárítottam.

– Kösz, Marcelló… Nekem ez éppúgy korai, mint a pezsgő.

Mosolyogva bólintott egyet, szép szőke fejével, de nem szólt semmit, s elvonult valamerre. Úgy vettem észre, eléggé kábult már az elszívott fűtől, de azért – megítélésem szerint – hibátlanul játszotta a nehéz Chopin darabot. Bár nem volt hivatásos művész – Sárkány Marcit kirúgták a Konzervatóriumból, mielőtt megszerezhette volna a

diplomát, de bárzenészként nagyon sikeres zenész lett belőle, később. Egy gazdag görög üzletemberrel tartós kapcsolata is volt (ha jól rémlik, olyan húszévnyi), de annak hajóbalesete után sokáig szingliként élte az életét.

Angyalarcú, szívdöglesztően jóképű fiúként ismertem meg, s ameddig az alkohol tönkre nem tette, – ahogy ez már gyakorta lenni szokott… – a fővárosi éjszakai élet ismert, kedvelt alakja volt (Mert a mértékkel sajnos baj lehetett nála is, az anyjánál is…)

Adél fél nyolc körül jött meg, addigra Zizi Cukor rendesen az asztal és a színvonal alá itta magát, amit egyrészt azért sem bántam, mert nyílván eszem ágában sem volt Beregszászra autózni velük, másrészt hamarabb elaludt, mintsem el tudtam volna veszni a „csapdájában", s így tiszta lelkiismerettel várhattam meg imádott Adélomat.

Taxit hívtam, amivel előbb a lakására, majd a pályaudvarra mentünk.

– Meg kell, hogy értsd, Adél. Most nem utazhatom el veled. Sajnálom, őszintén.

Arca kigyúlt, vonásai kemények lettek. A hangja azonban lágy volt, valósággal érzéki.

– Megértem, Kisherceg.

– Azonnal hívj fel, ahogy hazaértél. Én is hívlak, többször majd. Nincs már gondod a mobil kezelésével, ugye?

(A születésnapjára leptem meg egy telefonnal, s bár nagyon idegenkedett a használatától, azért idővel egészen jól kezelte…)
– Rajtad kívül mást nem hívok vele. Engem persze többen hívnak, a fogadás meg jól megy már… – mondta és egy gyors, futó csókolt lehelt a számra. – Szeretlek, Kisherceg.
– Én is szeretlek.
– Hiányozni fogsz…
– Te is nekem… De szállj föl, azonnal indul a vonat… Vigyázz magadra, kérlek.

Adél még egyszer megcsókolt és föllépett a vonatra.

Augusztus 3.-a volt. Éjszaka.

Ott ültem a dolgozószobám négy fala között, s hallgattam a nyári eső hangos kopogását az ablakomon. Pár perce érkeztem haza az Újvárosi Kórházból, ahol Miklós Aput látogattam meg.

Nem várt rám senki a lakásban.

Egyedül voltam már napok óta.

EszterM Erdélybe utazott Jankával és Ágival.

Adél Beregszászon intézte az Édesapja temetését.

Barátaim szanaszét nyaraltak a világban.

Dolgoznom kellett volna, mert az Országos Irodalmi Találkozó forgatókönyvét – a FIT részéről – nekem kellett volna összeállítanom, s a Szervező Bizottság részére augusztus 22.-i határidőre megküldeni.

S persze még hozzá sem kezdtem…

Az ablakhoz léptem. Kint az esőfüggönyben homályosan rajzolódtak ki a Park fáinak körvonalai…

Visszaültem az íróasztalhoz, rágyújtottam és töltöttem egy ujjnyi whiskyt, de mielőtt ihattam volna, felberregett a telefon. Ösztönösen kaptam tekintetem a faliórára: fél három volt.

1994. aug. 4. hajnal fél három…

Miklós Apu meghalt.

Mibe kapaszkodhattam? Mibe kapaszkodhattam, túl a negyvenen, amikortól már nem jöttek értem a lázas, kómás állapotok, hogy öntudatlanul vészeljem át a legnagyobb veszteségeimet…

Hajdú Sára

Talán majd.

Csendes eső mossa el
a ma sietős lábnyomát,
elfáradt cseppjei pihennek
a fák ágain,
Szemhéjamon eldörzsölt
képeket hagytak,
az éjszakában
vergődő álmaim,
S még most is
verejtékezik a pillanat,
párnámon érezni
izzadtságszagát
a reménynek,
Bennem vajúdik
tovább a szó,
mert a tegnapiak
már elégtek.

S észrevétlen
ráncosodik rám az idő,
az álmos szobában
megfeszül a kiáltás ,
A koszos ablakra
leheltem imámat,

de a félelem
eltakarja a kilátást,
S már rettegem
a holnapot,
pedig még csak
reggelt ásítva ketyeg az óra,
A hiány belém marja
bűnét,
s én tovább várok
egy szóra.

Mely magához öleli
a vállamon gubbasztó,
és egymást vigasztaló
éveket,
A kapuban rég nem állt
meg senki,
csupán képzelgem
a lépteket,
A tükörben arcot festek
magamra,
s hagyom, hogy
az eső elmossa
lábnyomom,
Szemhéjamról lemostam
a képeket,
a ha elköszön a nap,
talán lesz,

melyiket éjszaka
újra
álmodom.

*

Papp Erzsébet
A kereszt árnyékában

Az úton csak a szél jár. Sepreget.
Belekapkod a dűlőkről idekergetett porba.
Szemébe dobálja a súlyos időnek,
s az vonszolja magát tovább… hunyorog.

Út mellett a Názáreti, némán.
De igét hirdetnek a nyári madarak, és egy őz is.
Ő is néma, de a tekintetében szelíd

példabeszédek:

– Bizony, bizony, mondom néktek…

És a szavak szétfolynak a földön,
s a Megváltó lába előtt virágok nyílnak.

Egyedül van a Nap az égen.
Izzó sugara fejemen apró töviskoszorú.
Isten a malomban nagyon fáradt,

csak a forró délutánt őrli a hátamra.
Gyöngyök gurulnak a szemem elé.
Alig látok.

Magasban az igazi töviskoszorú.
De ökölbe szorított pillantásom leesik a sápadt arcról,
lent kérdőjellé görnyed.

A fény elől sötétzöld búzalevelekbe bújok.
Bújik velem a kérdés.
/És még korán van hazamenni./
– Aki a kereszt árnyékában áll,
megöleli még Jézus egy kicsit?

Elsősorban önmagamba, rendkívüli lelkierőmbe, amely, dacára speciális érzékenységemnek, rendszerint komolyabb sérülések nélkül segített megúszni a sorozatos veszteségeket, segített ép ésszel túlélni a tragédiákat és rövid időn belül feldolgozni minden traumát.

... A temetés után tíz napig maradtam Ágnes Mamával. S nemcsak én, az unokái is nála töltötték az iskolai szünidő hátralevő heteit, sőt Orsi meg Umberto szeptember elejéig maradtak nála. Persze a rokonságon kívül jöttek barátok, ismerősök is szép számmal.

Újvárosi tágas lakásom méhkasra hasonlított kilencvennégy augusztusában…

… Visszatérve Pestre, EszterM előtt nem sírtam el magam – nem is értettem, hogy miért nem –, de másnap Adél karjaiban hosszan és mélységes fájdalmat érezve zokogtam nagyon sokáig. S ő velem könnyezett, s gyöngéden vígasztalt. Teljesen új volt, ahogy megrendülten ölelt, más volt… Teljesen más… Nyílván „apáink” szinte egy időben való elvesztése okán a lelkeink jóval közelebb sodródtak egymáshoz, s kölcsönösen kapaszkodtunk egymásba, a korábbinál erősebb intenzitással…

S még valamit „előrevetített” ki nem mondott megrendülésünk: azt, hogy a jövőben bizonyára ritkábban tudunk majd találkozni! Hisz az ő Édesanyja teljesen magára maradt a beregszászi Pásztor-tanyán: öregen, betegen… Adél – szerető, jó gyermek lévén – akkor is sokat járt haza, míg élt az Édesapja… Annak halála után pedig még gyakrabban kellett…

Így történt, – így eshetett meg –, hogy Adél a szeptemberi Országos Irodalmi Találkozón azért nem vehetett részt, mert éppen az Édesanyját ápolta otthon.

A rendezvény forgatókönyvét – a FIT részéről – végül is nem én készítettem el, hanem a tehetséges, ötletgazdag kicsi Byron és a még tehetségesebb és igen kreatív Frida Huan.

S ők ketten remekül meg is oldották ezt a távolról sem könnyű és igényes tervezést kívánó összetett feladatot?!

Levezető elnöknek persze beírtak engem, – nehogy túlságosan sok szabadidőm találjon maradni, – de nemigen bántam, hisz a munka volt számomra mindig is az egyik legbiztosabb „fájdalom-kiiktató” eszköz. A másiknak a piát nevezném meg, bár azt azért nem mindig lehetett bevetni…

Ahogy egy olyan komoly és országos viszonylatban nagy horderejű rendezvényen sem,

ahol a meghívott Irodalmi Társaságok Levezető Elnökének végig nagyon észnél kellett lennie. S persze színjózannak. Igaz, ami igaz: az esti gálákon – zenés-táncos ismerkedési esteken – már neki is szabad volt lazítani…

Mondanom sem kell: LILLAFÜRED egy gyönyörű, csodálatos hely?!

A Kastélyszálló, a Hámori-tó, a Vízesés, a harapni való hegyi levegő, a romantikus erdei sétautak… a József Attila Emlékhely… S persze a Rákóczi étterem, ahol egy héten át mindennap a legfinomabb magyaros kajákat kaptuk, bőséggel és ahol esténként jó kis szalonzenekar biztosította a hangulatot, meg a talpalávalót.

Amiről szólt persze az egész, az egészen más volt: a hazai kulturális élet második vonalának bemutatkozása, a rendszerváltás után először komoly esélyekkel induló új civil kezdeményezés irodalmi és képzőművészeti alkotóinak nyilvános megmérettetése. S itt meg kell jegyeznem, hogy azért nem minden elsővonalas Írónk és Képzőművészünk tapsikolt nekünk olyan lelkesen, mint azt mi naivan elképzeltük, hogy majd megteszik… Naná, hogy féltették a privilégiumaikat, monopolhelyzetüket.

S ez valamilyen szinten még érthető is volt…

Ami mégis a fontosabb a történetben, hogy az igazán „NAGYÁGYÚK” – akiket mindannyian

tiszteltünk azért, mert klasszikus értékekkel gazdagították Hazánk kulturális értékeit, azok közül a legtöbben elfogadtak bennünket. Még egyszer nem sorolom fel a már leírt neveket, legföljebb újabbakkal egészítem majd ki, a későbbiek folyamán…

A rendszerváltás után gombamód szaporodtak az amatőr irodalmi és kulturális egyesületek. Amiben öröm is volt, meg talán üröm is… Tény, hogy az elsőként bejegyzett FIT-en kívül még 1994-ben is csak négy olyan kulturális civil társaság működött az országban, ahol a tagság elérte már a fél ezres létszámot, – vagy, mint esetünkben az ezres létszámot is meghaladta –, s akiknek a feltételei adottak voltak ahhoz, hogy élvezhették a Civil Kulturális Alap anyagi és erkölcsi támogatását. Rendszeresen jelentek meg a kiadványaik – újságok és antológiák –, havonta tartottak rendezvényeket, kéthavonta kiállításokat és évente hívtak össze Közgyűléssel egybekötött Országos Rendezvényt.

A LILLAFÜREDI GÁLA volt az első olyan találkozó, ahová az öt civil kulturális egyesület egyszerre kapott meghívót.

Héttagú Elnökség – mind az öt részről – s bizony nem tudtuk eldönteni Jancsi úrral, hogy sírjunk vagy nevessünk, amikor egymásra néz-

tünk… Hiszen a Független Irodalmi Társaság néhány alapító tagja ott ült a GYÖNGYKALÁRIS vezérkarában, ketten a Mátra Művész Kör elnökségét erősítették, de nem hiányoztak a TŰZEDZŐK és a MINSZ vezetőségéből sem…

Végül is elégedettek lehettünk: öt év alatt a FIT kinevelt néhány karizmatikus kulturális vezetőt.

Legtöbben akkor döbbentünk le, amikor megpillantottuk a GÁLA állami fővédnökét a pulpituson…

Kenézy-Tóth Mátyás úgy feszített a bikavadító piros nyakkendőjében, a Kossuth-díjas írók, költők és képzőművészek társaságában, hogy kis híján beájultunk a látványtól?!

Pont őt kellett felkérni, hát röhej. A privatizáció zavarosba halászó kis pecását… Aki még díszmagyarban jött a Globus-ha közénk, anno…

Politika, óh?!

Fúj!

Na, lement a bevezető szöveg persze, rendben. Aztán az Írószövetség nevében Fodor András üdvözölte a meghívottakat és a közönséget. Majd Kenézy-Tóth „elvtársúr” felkérte az első fellépő egyesület levezető elnökét, hogy fáradjon a pulpitushoz…

Na, az ütő, kis híján megállt bennem!

Hát, Matyi: ezt háromszor veri kenden vissza Valent Gabi! – gondoltam félájultan araszolva a pulpitus felé…

De azt még legvérmesebb álmaimban sem álmodhattam volna meg, hogy milyen közeli alkalom adódik az elsőre!

Éppen az étterem mosdójából jöttem kifelé, amikor valaki odalépett hozzám. Kenézy-Tóth Mátyás volt az, aki ellen vérszomjas, vad bosszút forraltam – volna –, ha lett volna rá időm.

Ránéztem és elégedetten állapítottam meg rajta a változás jeleit. Többek között azt, hogy erős alkoholszaga volt és úgy pislogott, mint egy levelibéka a miskolci kocsonyában.

Cigarettával kínált. Elfogadtam, bár nagyon nem bírtam a mentolos cigiket.

– Volna egy perce számomra, Gabriella? – kérdezte, miután rágyújtottunk.

– De egy pillanattal sem több – feleltem, közömbösséget színlelve.

– Nem lehetne odakint, vagy esetleg a szállodai szobájában? – kérdezte idegesen.

– Miért ne. De előbb szólok a barátaimnak, hogy lelépek egy percre. Oké?

Még gyorsabb pislogás volt a válasz, majd az mondta:

– Kérem, Gabriella… Nem kell mindenkinek tudnia…
– Államtitokról van szó? – kérdeztem és majdnem kitört belőlem valami őrült kacaj-féle.
– Magánügyről…
Akkor mégiscsak röhögni fogok.
– Nem érdekelnek a magánügyei, uram.
– Félreértett… Nem olyan magánügy… De menjünk ki, kérem. Itt megláthatnak…
És felröhögtem, nyerítve, mint egy ló.
– Fél, hogy kompromittálom?
– Nem lep meg a humora. Lenke sokat emlegette…
– Róla van szó?
– Nem… Illetve hát… Nem teljesen… El akarnak mozdítani a beosztásomból… Én intéztem a Globus privatizációját…, emlékszik ugye?
– Naná! Felejthetetlen! – és alig bírtam visszafogni, hogy föl ne nyerítsek újból. – És?
– Tisztázni szeretnék magával egy-két dolgot…
– Csak nem azt, hogy rendesen lenyúlt a kárpótlási összegünkből?
– De. Pontosan.
– Akkor ne fárassza magát nálam, Kenézy úr. Ezt az elnökünkkel beszélje meg inkább. Mégis… Mennyit?
– Százezret… – remegő kézzel beletúrt őszülő hajába. – Kompenzálni szeretném önöket…

– Megteheti, persze. De akkor is elsődlegesen Rózsa elnök úr az illetékes ebben a témában. Jöjjön, beszéljen vele. Vagy ne is most… Ma már túl sokat ittunk, mindannyian…

Elismerem, hogy ez az ügy, bizony nagyon gáz lehetett Kenézy úr számára, de én mégsem a szárazdajkája voltam és eszemben se jutott segíteni rajta. Esetleg egy ici-picit, talán mégis…

– Hát éppen ez az… – nyögte. – Az ital tett bátorrá… Ez a hely,… a körülmények… az alkalom … mégiscsak könnyebben nyílik meg az ember…, nem gondolja, Gabriella…?

– De, gondolom, Kenézy úr. Csak hát, mit számít itt most, hogy én mit gondolok?!

– Számít. Nekem számít…

– Jó, mondjuk, hogy tényleg számít. De semmit sem tehetek önért, fogja föl.

– Akarna?

– Esetleg…

– Akkor beszéljen az alelnökükkel – mondta. – Neki még mindig döntő szava van a Minisztériumban.

– Úgy érti: beszéljem rá Bernáth Ferencet, hogy szóljon a maga érdekében a megfelelő embernél?

– Látom, megértett. Maga egy nagyon éles elméjű, nagyon okos nő, kedves Gabriella.

– Ne udvaroljon, Mátyás. Az én vitorlámba ezt a szelet hiába próbálja befogni.

– Nem úgy értettem… – dadogta elvörösödve.
– Elhiszem. Rajta, mesélje el, hogy képzeli?
– Ne itt, jó?
– Oké. Átmenjünk a szállodai szobámba?
– Bárhová, ahol nyugodtan megbeszélhetjük a részleteket…
– Lépjünk át akkor a Bárba, oké? Én megvallom magának őszintén, Mátyás, piszokul vágyom egy pohár akármilyen alkoholra…

És átmentünk. Persze, menet közben, a mobilomon odaszóltam EszterM-nek, hogy picit nélkülözni lesznek kénytelenek a társaságomat, de nyugtasson meg mindenkit, hogy minden oké. Vagy majdnem oké…

A Rákóczi étterem Bárja kongott az ürességtől. Szinte minden szállóvendég a nagyteremben mulatott.

Kenézi-Tóth hosszú lábaival könnyedén föltornászta magát a bárszékre, nekem picivel tovább tartott a művelet…

Én whiskyt kértem, Mátyás vodkát rendelt. Nem koccintottunk, csak egymás felé bólintottunk.
– Tudom, hogy maga jó ember, Gabriella, és tudom, hogy nem szívesen ártana nekem… Én sok mindent tudok… sok mindenkiről… És arról is sokat tudok, ami ebben az országban folyik, mindkét oldalról… Mindkét oldalon ismerős vagyok a viszonyokkal…

– Elhiszem. De akkor nem értem, mi szüksége van mégis Bernáth Ferenc segítségére?
– Változott a politika…
– Nem mondja…?!

Egyenesen a szemembe nézett, – először, mióta beszélgettünk –, és nyugodtan mondta:
– Tudom, hogy érti, miről beszélek. Segítsen. Nem jár rosszul velem...
– Máris rosszul jártam magával, Mátyás. Menjen a fenébe.

Megint rájött a pislogás.
– Félreértett…

Elnevettem magam.
– Miért van az, hogy zsinórban félreértem? Beszéljen már világosabban!
– Csak arra kérem, szóljon Bernáth elvt… – elharapta a szót, de szerintem a nyelvét is. Igen fájdalmas képpel folytatta: – Bernáth Ferenc az egyetlen, aki tehet értem valamit ebben a kényes ügyben.
– Ne vicceljen velem, Mátyás?! Akkor miért velem társalog most, miért nem vele? Ő is itt van, talán már észrevette?!
– A felesé… – megint ráharapott a nyelvére –, szóval a volt feleségem tanácsolta, hogy magával beszéljek előbb.
– Ja, vagy úgy?! Hát itt van az a csúnya eb elhantolva, Kenézy úr…?! Lenke ritkán szokott rossz tanácsokat osztogatni, elismerem…

– Akkor megteszi, Gabriella? – nézett rám reménykedő tekintettel, s csak alig pislogott.
– Ne bolondozzon, Mátyás. Tudja jól, hogy ilyen simán nem úszhatja meg.
– Mint említettem… Bernáth Ferenc elsimíthatná az ügyet… – megeresztett egy lehengerlőnek szánt mosolyt: – Feltéve, ha segít őt erről meggyőzni.

Lecsusszantam a bárszékről.
– Tehetek egy próbát, persze, de csodát ne reméljen azért. És most bocsi, de én mégis inkább a barátaim társaságában fejezném be ezt a ragyogó napot, ha nem haragszik, Kenézy úr.

Ő is felállt – húsz-harminc centire lehettünk egymástól… Újra halál komolyan nézett az arcomba, de magam sem tudtam, milyen tekintettel nézhettem rá… Ez így tartott vagy két percig.

Az idő egy részében felmértem a köztünk levő – majdhogynem „bizalmasnak" értékelhető távolságot, és törtem a fejem, hogyha megpróbál megölelni a végén, hogyan háríthatnám el. Éppen a végére jutottam a tervezgetésnek, amikor megszólalt:
– Lenke valóban egy káprázatos nő. Szép, okos és hihetetlenül energikus.
– Valóban? S ez a rengeteg pozitív tulajdonsága sem volt elég ahhoz, hogy maga mellett tartsa?

Megrázta a fejét.
– Nem én akartam elválni.

– Igaz… Ezt ő is így mondta. Nyílván tudomást szerzett az átverésünkről, s hát új vállalkozás ide, új vállalkozás oda, Almássy Lenke a lelke legmélyén FIT-es maradt.
– Jól látja, Gabriella…
– Inkább csak, gondolom.

És ezt valóban, csak gondoltam még akkortájt…

De nem volt téves gondolat?!
– Sajnálom, Mátyás. Igazán kár volt elrontani az esélyeit… Lenke imádta magát.
– Meg a pozíciómat, meg a pénzemet…
– Fújj, Kenézy úr. Ez övön aluli, ugye tudja? Szép kis alak maga! Lenke bízott magában és felnézett magára.
– Én rontottam el, tudom… – suttogta magába zuhanva.

Talán nem kellett volna akkor magára hagynom…

De hát tényleg nem voltam a szárazdajkája, tényleg untam már a könyörgését, s pluszban még az önmarcangolása is csak hab volt már a habos tortán…?!

Szunyogh Gizella

Miért kérkedsz

Teremtés koronája!
Miért kérkedsz,
hogy ismered a nőket?
Hidd csak, ha akarod.
Ó, Te Koronás elme,
honnan ismernéd?
Virág százféle vagyon.

Attól, hogy kétszáz rózsát
letörtél, mert izzott
és tüskéje fájt,
még ne gondold, hogy
ismered őket.
Ez csak a rózsacsalád.

Hol van a többi százezer?
Életed is kevés, hogy megérintsd.
Ismerni őket sosem lesz időd.
Magad ismerd meg előbb,
hogy választhass olyan virágot,
mely szirmait érted bontja
és harmatkönnye hull,
ha bánat ér.

24. ábra Pécsi Éva verse

Montázs: V. Mucsi Eszter Estilla

Reggel holtrészegen találtak rá a tó közepén egy csónakban ringatózva…

Azt tartják, a részegeknek van a legfigyelmesebb Őrangyaluk… Jókor van jó helyen.

Éppen kiléptem a zuhany alól, amikor megszólalt a mobilom.

Cili volt.

– Gábriel, ezt látnod kellett volna?! – újságolta nagy vidáman.

– Mit?

Na, tőle tudtam meg…

– Gyere le a Nagyterembe! Mindenki itt van.

Körülnéztem a lakosztályban: EszterM ágya bevetve a szobájában, az enyém a másikban érintetlen…

Húúúú – gondoltam akkor ijedten, – hol is aludtam akkor én? És a rázósabb kérdés, hogy egyáltalán kivel…?

Felöltöztem, és enyhe bűntudattal leballagtam a Kastély Szálló Nagytermébe, mely felbolydult méhkasra hasonlított, s tényleg mindenki ott volt… Karon ragadtam Sziszit és kivonszoltam az előtérbe.

– Pajtás, bajban vagyok. Nem emlékszem hol töltöttem az éjszakát…

Vadul felnyerített, ahogy én is szoktam.

– Nyugi, Gábriel! Együtt voltunk jó páran hajnal négyig a mi szobánkban, s téged talán fél órája kísértelek át és állítottalak be a zuhany alá, „Asszonyod" parancsára.

Éreztem, ahogy a kőszikla legördült a lelkemről.

– Kik voltunk együtt…? Jancsi úr és Ferenc is velünk volt?

– Persze. Miután hiába vártunk vissza a buliba, éjfél után az egész kompánia a mi lakosztályunkban kötött ki… Téged, ha jól emlékszem, még Lenke cipelt utánunk…

– Lenke..? – néztem rá gyanakvóan. – Biztos?

– Tuti. Azt mondta, a bár előtt találkozott veled… Miért? Gond van?

Megráztam a fejem.

– Már nincs. Hacsak Kenézy úr még nem józanodott ki és nem tálalt ki…

– Mindkettő megtörtént.

– Mi jót tudsz még mondani? – kérdeztem egy felszabadult, széles vigyorral.

– Pillanatnyilag nincs több hírem. De neked esetleg vannak már új szalagcímeid, Gábriel. Hm…? Például Lenke nagysasszonyról?!! – Kárpáthy Sziszi ádázul vigyorgott a képembe. – Kibékültetek, valld be!

– Nem tudom. Mondtam, hogy teljes filmszakadás volt nálam, miután eljöttem a Bárból. Tőled hallottam csak, hogy Lenke cipelt föl hozzátok. Nem emlékszem semmire… Esküszöm.
– Jól van, elhiszem.
– Muszáj elhinned, pajtás.

Mire megnyugtatott.

– Te vagy az egyetlen ezen a világon, Gábriel, akinek feltétel nélkül elhiszek mindent
– Kösz, pajtás…

Meghatódva és elérzékenyülve öleltem magamhoz. S nem kellett mondanom, pláne nem kellett hosszan bizonygatnom, hogy ez fordítva is igaz, mióta erre a világra mi ketten KIVÁLASZTOTTKÉNT visszajárunk.

Vége az V. résznek

– folyt. köv. –

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ**.....*9***

II. TÍZ ÉV BUDAPESTEN**.....*19***

A „Lantosok”
Még nem a szerelem
Vagy mégis….....*19*

A rendszerváltás után – Karrier előtt
Maya nélkül – Örökre
NAXOS FELÉ – egyedül.....*28*

NAXOS felé – nem egyedül
Könyvbemutatók
Ütközések.....*83*

Pótolhatatlan veszteségek éve…
Szerelem és kalandok
Vihar előtti csönd.....*179*

My Way
One moment in Time
Smile Again.....*263*

Ábrák jegyzéke

1. ábra A szerző 1990. 7

2. ábra Montázs: P.G.J. 17

3. ábra Szerző 1998. (Fotó: Gy.Feige Márti) 18

4. ábra 33

5. ábra EszterM 65. születésnapja (Montázs: P.G.J.) 45

6. ábra Janka (Tusrajz: P.G.J.) 53

7. ábra Első éjszaka: EszterM (Montázs: P.G.J.) 61

8. ábra A privatizáció napja (Montázs: P.G.J.) 75

9. ábra Adéllal (Montázs: P.G.J.) 97

10. ábra Akt (Vagyóczki Kata festménye) 117

11. ábra "Egy erkölcsös éjszaka" 135

12. ábra Stellával Bécsben (Montázs: P.G.J.) 149

13. ábra Fridával (Montázs: P.G.J.) 155

14. ábra Magyary Istivel (Montázs: P.G.J.) 167

15. ábra Magda (Montázs: P.G.J.) 175

16. ábra A kedvenc taxis (Montázs: P.G.J.) 183

17. ábra SZERELMEIM I. (Montázs: P.G.J.) ***190***

18. ábra SZERELMEIM II. (Montázs: P.G.J.) ***191***

19. ábra Adéllal (Montázs: P.G.J.) ***201***

20. ábra Álltam a hídon (Montázs: P.G.J.) ***219***

21. ábra Weisz Rudi, Krisztina és én (Rajz: P.G.J.) ***251***

22. ábra Almássy Gusztáv (Montázs: P.G.J.) ***266***

23. ábra Almássy Gergely (Montázs:P.G.J.) ***267***

24. ábra Pécsi Éva verse (Montázs: V. Mucsi Eszter Estilla) ***297***

VERSEK

V. Hegedűs Zsuzsa
MAI KÉKSZAKÁLLÚ ***15***

Bereg Mária
HITVESEMNEK ***44***

Tóth-Hekkel Arany
SZÍVBOHÓC ***52***

Pató Selam
MINT STIGMA… ***74***

V. Hegedűs Zsuzsa
MONDD, MIT ÉR ***116***

Hajdú Sára
KÉPZELGÉS ***132***

Feige Márti
NÉVTELENÜL ***148***

Földes Olga
ÁLOMSZÉP ***148***

Pató Selam
MONDD, AKARSZ-E ***153***

Tóth-Hekkel Arany
VADSZELENCE ORGONA ***174***

V. Mucsi Eszter Estilla
CSAK VELED ***192***

V. Mucsi Eszter Estilla
ÖRÖK SZERELEM ***192***

V. Mucsi Eszter Estilla
SZERESS! ***193***

Papp Erzsébet
VADLUDAK ***200***

Tóth-Hekkel Arany
Ó'SZERELEM ***226***

Hajdú Sára
SIESS ***238***

Földes Olga
MÉG-EGYSZER UTOLJÁRA ***258***

Hajdú Sára
TALÁN MAJD. ***280***

Papp Erzsébet
A KERESZT ÁRNYÉKÁBAN ***282***

Szunyogh Gizella
MIÉRT KÉRKEDSZ ***296***

A szerző versei

ÉGMADARA, TŰNT SZÍVEM... ..... ***8***
ENIGMA 30 ..... ***16***
KOMISZ, VAD SZAVAK…(2) ***26***
SZÍVEM PENGEÉLEN… ***27***
TŰNŐDÉS ***32***
SZERELEM ***60***
LÁZADÁS ***74***
CSEPPRE-CSEPP HULL ***96***
PÁRBESZÉD CSILLAGOKRA ***134***
A TIZEDIK KÉP ALÁ ***154***
IDŐTLENŰL ÚJRA ***166***
LÉLEKVÁRAM ***218***
NINCS IDŐM... ..... ***250***

Az eredetileg trilógiának elképzelt önéletrajzi alapokra építkező korrajzot a szerző menetközben pentatonra bővítette, s nem kizárt, hogy idővel még tovább is gyarapítja Naxos köteteinek számát. Személyemet az a megtiszteltetés érte, hogy Prosszer G. Júlia meghívott a negyedik - ötödik könyvének lektorai közé . Amit akárcsak korábban,ezúttal is komoly kihívásnak éreztem. Annál is inkább, mivel az általam személyesen kedvelt és csodált, (de azóta sajnos Martniquen elhunyt) Cecilia Swen Kárpáthy mellé egy számomra teljesen ismeretlen hölgyet választott lektornak: V. Mucsi Esztert. A földrajzi távolság miatt nem volt még szerencsém személyesen találkozni a mostani kötetek új munkatársával: V. Hegedüs Zsuzsával, ám az internetnek köszönhetően zökkenőmentes lehetett virtuális munkakapcsolatunk.S remélhetően a soron következő sikeres könyvbemutatók egyik - másik helyszinén lesz alkalmunk a személyes találkozásra is...

Úgy legyen!

Többek között ennek a reményében és a harmadik kötet egy megható olvasói véleményt idézve ajánlanám olvasásra a szerző legújabb könyvét:- "A két ember harca az EGY TESTBEN két ember, Gábor és Gabriella, mint az egy szárny alá bújt angyalok küzdelme, attól olyan felemelő, hogy telis-tele van buktatókkal..."

Bécs, 2014. 05. 18. Árvay Vilmos Gábor